FRÉDÉRIC BEIGBEDER

GELBĖKIT, ATSIPRAŠAU

TYTO ALBA

F R É D É R I C

BEIGBEDER

GELBĖKIT, ATSIPRAŠAU

R O M A N A S

Iš prancūzų kalbos vertė
Neringa Žalgaitė

V I L N I U S   2 0 0 8

UDK 840-3
Be97

Fréderic BEIGBEDER
AU SECOURS PARDON
Bernard Grasset, Paris, 2007

ISBN 978-9986-16-666-5

Skiriu sau!

„Mano vienintelis tikslas – būti laisvam. Tam aukoju viską. Tačiau dažnai, labai dažnai galvoju apie tai, ką man suteiks laisvė... Ką veiksiu vienas nepažįstamų žmonių minioje?“

DOSTOJEVSKIS

Laiškas broliui, 1839 m. rugpjūčio 16 d.

PIRMA DALIS

ŽIEMA

(ZIMA)

„Taigi, ponai, – visi su tuo sutinka, – tarė jis, grimzdamas į savo fotelį ir prisidegdamas cigarą. Kiekvienas iš mūsų papasakosime apie savo pirmąją meilę. Sergejau Nikolajevičiau, pradėsite jūs."

IVANAS TURGENEVAS

Pirmoji meilė, 1860

1

Tais metais, kai man sukako keturiasdešimt, visai išprotėjau. Iki tol, kaip ir visi, apsimesdavau esąs normalus. Tikroji beprotybė prasideda tada, kai baigiasi papročių komedija. Man tai atsitiko po antrųjų skyrybų. Tada turėjau nedaug pinigų, buvau išvykęs iš savo šalies. Jau buvau mylėjęs ir žinojau, kad dar mylėsiu, tačiau tikėjausi galėsiąs apsieiti ir be meilės – „to juokingo jausmo, kurį lydi nepadorūs veiksmai“, kaip sakė Teofilis Gotjė. Beje, buvau nustojęs vartoti visus sunkiuosius narkotikus, tai kodėl gi meilei turėtų būti taikoma išimtis. Pirmą kartą nuo gimimo gyvenau vienas ir ketinau kurį laiką tuo pasinaudoti. Tikriausiai buvau panašus į savo bestuburę kartą. Pripažįstu – gyvenimas be stuburo vargina. Neįsivaizduoju, kaip sukasi kiti bestuburiai. Užaugau iširusioje šeimoje, vėliau išardžiau savąją. Neturėjau nei tėvynės, nei šaknų, nei jokių kitų ryšių, tik pamirštą vaikystę, kurios nuotraukos atrodė netikros, ir nešiojamąjį kompiuterį su bevieliu interneto ryšiu. Amnezija man buvo laisvės viršūnė, o tai gana paplitusi mūsų laikų liga. Keliaudavau be bagažo ir nuomodavausi butus su baldais.

Jums gyvenimas bute su baldais, kurių patys nesirinkote, atrodo niūrus? Aš su tuo nesutinku. Tai, kas iš tikrųjų liūdna, – leisti ištisas valandas parduotuvėje neapsisprendžiant, kokias pirkti kėdes. Automobiliai manęs taip pat nedomino. Man gaila tų, kurie lygina savo automobilių variklio kubinius centimetrus, ir baugina tai, kiek laiko jie praranda vardydami markes. Skaitydavau kišeninio formato knygas ir tušinuku pabraukdavau kai kuriuos sakinius, paskui ir vieną, ir kitą (knygą su tušinuku) išmesdavau šiukšlių dėžėn. Stengiausi viską saugoti tik savo galvoje, atrodė, kad daiktai mane varžo, tačiau manau, jog mintys taip pat varžo, o jos užėmė vis daugiau vietos. Paryžiaus priemiesčio baldų saugykloje, gofruotos skardos angaro gilumoje, į dėžes sukišti gulėjo mano seni televizoriai. Savo užrašų knygelėje užbraukdavau praėjusias dienas, kaip kad kaliniai jas raižo ant kameros sienų. Kadangi nebeskaičiau prancūziškos spaudos, tai naujienas sužinodavau po kelių savaičių: „Tikrai? Edis Barklajus mirė?“ Ištisas savaites niekur neidavau, prie pasaulio prisijungdavau tik per vaistinių arba interneto spankingo* svetaines. 2005-aisiais nieko nevalgiau. Maniau, kad atsikračiau praeities, kaip atsikratoma moterų: bailiai, vengiant susitikti. Įsivaizdavau esantis pasaulio pilietis. Europą laikiau senu paminklu, kurį galima aplankyti be kelionių vadovo, tik su kišeniniu GPS – juoda dėžute, iš kurios sklinda griežtas moters balsas: „Už penkių šimtų metrų pasiruoškite sukti į dešinę.“ Rašydavau atvirukus, kurių niekada taip ir neišsiųsdavau. Juos kartu su tais, kurie grįždavo paženklinti spaudu „grąžinta siuntėjui, adresatas nurodytu adresu negyvena“, kroviau į batų dėžę. Norė-

* Svetainės, skirtos mėgėjams pliaukšėti per užpakalius (čia ir toliau – *vert. past.*).

jau išvengti liūdesio, tačiau niekas nepasimiršta paliepus. Net nelabai žinau, kodėl visa tai pasakoju. Tiesą sakant, norėčiau jums papasakoti, kaip supratau, kad liūdesys reikalingas.

2

Mano profesija nėra tikra: talentų medžiotojas – koks apgailėtinas pavadinimas. Man mokėjo pinigus, kad ieškočiau gražiausios pasaulyje merginos, o Rusijoje pasirinkimas buvo per didelis. Kartais atrodydavo, kad esu parazitas, kontrabandininkas ar suteneris, maitvanagis, mintantis tik šviežia mėsa, kapitonas Ahabas, kurio baltojo banginio vardas – Mirjana, Liuba arba Varvara. Mano profesinė ateitis priklausė nuo keleto matmenų: krūtinės apimties, klubų linkio arba provokuojančio ir kartu neprieinamo profilio. Galėjau iš pirmo žvilgsnio atpažinti vaikišką nosį, švelnias lūpas, iškilią kaktą, drugelį šilko kokone. Ieškojau tinkamos tarpuakio ir kaklo ilgio konfigūracijos, idealaus prieštaravimo tarp besikalančios krūtinės akiplėšiškumo ir pažeidžiamos duobutės prie raktikaulio nekaltumo. Grožis – tai matematinė lygtis, pavyzdžiui, atstumas nuo nosies iki smakro turi būti toks pat kaip nuo kaktos viršaus iki antakių. Reikia laikytis tam tikrų taisyklių: pavyzdžiui, aukso pjūvio skaičiaus (1,61803399), o tai yra Cheopso piramidės aukštis, padalytas iš pusės pagrindo. Jei

padalysite savo ūgį iš atstumo nuo žemės iki bambos, turėtumėte gauti šį skaičių; jis taip pat turėtų būti gautas padalijus atstumą nuo žemės iki bambos iš atstumo nuo bambos iki pakaušio. Jeigu ne, tai jūs nedulkintina.

Mano dienos buvo paprastos: pramiegoti rytai, miglotas pabudimas apie keturioliktą valandą, atrankos ir fotosesijos popiet, vizitinių kortelių dalijimas vakare. Mano pavyzdys buvo garsusis prancūzas Dominikas Galia, 1987 m. Diuseldorfo diskotekoje atradęs Klaudiją Šifer. Sutikau jį Šventojo Baltramiejaus salos paplūdimyje, 43 metų išėjęs į pensiją, jis čia leido laiką. Žavus tipas, sakyčiau, gerai išsilaikęs, turint galvoje, kad nemiegojo pastaruosius dvidešimt metų. Mūsų, grožio verbuotojų, profesija sudėtinga: kiek kartų maniau atradęs retą perlą, ateities topmodelį, amžiaus išlinkimus, o prisiartinus tekdavo pripažinti, kad ta būtybė suvytusi, spuoguota, riebi, kad jos smakras pernelyg atsikišęs, blauzdos išbrinkusios, plaukai slenka, liemenėlėje nieko nėra, o kojos kreivos. Galia vartodavo (perkurtą Oskaro Vaildo) posakį: „Nepasitikėk pirmuoju įspūdžiu, nes jis visada blogas." Klaudija Šifer nebuvo įspūdinga, kai jis pamatė ją trypčiojančią Vokietijos šokių aikštelėje. Tai buvo aukšta išstypusi kryžiuočių palikuonė, kaip ir tūkstančiai kitų. Jos pečiai buvo tokie pat kampuoti, kaip ir dantys. Tačiau jis sugebėjo įžvelgti joje naujosios Bardo potencialą. Kaip ir modelių medžiotojas Gia, Nižnij Novgorode atradęs Nataliją Vodianovą, arba Tigranas, kontroliuojantis verbavimą Maskvoje. Galia turėjo įžvalgią akį, nuojautą ir pažinčių. Čia modelių atradėjai neimprovizuoja nepasirengę: reikia rasti gerų progų, palaikyti ryšius ir laikytis tam tikrų taisyklių. Štai šešios pagrindinės:

1. Neišnaudoti merginų seksualiai (nebent jos pačios to primygtinai prašo).
2. Niekada neprašyti merginų, kurios jau pasirašiusios sutartį su Gia arba Tigranu, telefono numerio.
3. Visada keliauti automobiliu kartu su vairuotoju ir asmens sargybiniais.
4. Niekada nekalbinti merginų, kurios nešioja saulės akinius naktį.
5. Nesiartinti prie kokaino.
6. Ir, itin svarbu – niekada neįsimylėti.

Fotogeniškumas yra paslaptis. Kai kurios tikrovėje nuostabios merginos nuotraukose atrodo visiškai neįspūdingos. Geriau jas išdulkinti nepasirašius jokios sutarties. Iš tikrųjų išskirtiniausios merginos netraukia šviesos, o kokia bulvianosė pana mažomis akutėmis gali tapti pelninga, jei tik ji turi šią Dievo dovaną, t. y. jei ją mėgsta fotoaparatas. Viskas priklauso nuo kaulų struktūros ir asmenybės, šešėlių ant skruostų, griežto smakro, melancholijos ar gyvuliško prado. Todėl visada su savim nešiojuosi savo seną gerą *Polaroidą*. Skaitmeniniai aparatai suteikia reljefui plokštumo, skaitmena padaro plaukus purvinus. Korina Dei savo serijai *The Face* žurnale Keitę Mos atrado, užtikusi Saros Dukas iš Londono *Storm* agentūros *Polaroidu* darytas nuotraukas. Tada mažajai anglei buvo keturiolika ir ji svajojo tapti stiuardese. Šiandien ji uždirba 30 milijonų svarų sterlingų per metus (jos atradėjas gauna 10 procentų jos uždarbio! Kartais apie tai sapnuoju naktimis!). Nežinau, ar Keitei Mos šiandien dar tenka skraidyti reguliariaisiais reisais.

3

Mano darbas buvo atrasti tai, kas galėtų vyrukams padėti pasistoti. Būtent merginos, kurios verčia moteris vartoti, jaudina jų vyrus. Tačiau XXI amžiaus pradžioje vyrus jaudino skaistybė. Visi troško skaistybės, tikriausiai dėl to, kad žmonės save laikė šlykščiais. Vyrų nebetraukė vaikiška išvaizda, na, o visos moterys persirenginėdavo mergaitėmis rausvais drabužiais. Niekada nepasitikėjau vyrais, kurie afišuojasi su mažvaikėmis – tikri Sen Tropezo pagyrūnai arba užsimaskavę homoseksualai. Jie puikuojasi tomis panelėmis kaip vairuotojai už savo naujojo sportinio kupė vairo. Tais laikais, kai graži moteris buvo tapusi trofėjumi, kai kurie vakarėliai panėšėjo į taksų konkursą: prizas tekdavo tam, kuris demonstruodavosi šviežiausiu į parankę įsikibusiu gyvūnėliu. Vyrai lygindavo savo palydovių kūnus, akių spalvą, plaukų kvapą ir pavadėlio ilgį.

– Pažiūrėk į mano jaunąją sužadėtinę šviesiai mėlynomis akimis.

– O tu apžiūrėk mano porcelianinę lėlytę riestomis blakstienomis.

– Per sena. Ar sugedo tavo filtras mažoms ir storoms atsijoti?

– Na, o tavoji kaip mano senelė, oi ne, patikslinsiu – kaip mano senelis. Geriau jau barškintum jos mažąją sesutę.

– O tavosios dukra turėtų būti geresnė.

– (*juokas*) Gerai, kad tos kvaišos nesupranta prancūziškai!

– Nagi, pabučiuok jai skruostą – savo barzda nušluostysi makiažo sluoksnį ir atidengsi kūdikišką spindesį.

– Užsičiaupk, aš pradedu įsimylėti.

– Paskolinčiau tau viską, išskyrus ją.

– Aš nenoriu „b. u."* („naudotos" rusiškai, žargonu).

Moterys taip pat nuolatos vertino vienos kitas kaip prostitutės ant šaligatvio.

– Mano krūtinė didesnė.

– Taip, bet mano bent jau tikra.

Kūnai buvo visur sveriami – kaip ant kokio turgaus prekystalio. Visi norėjo būti vieninteliai, tačiau iš tikrųjų visi norėjo būti panašūs į tą patį žurnalo viršelį. Jausmų beveik niekas nepaisė. Žmonės manė esantys įsimylėję, o iš tikrųjų visus valdė *Guess* reklama. Įžengėme į seksualaus nežmoniškumo erą. Be abejo, nežinau, kaip buvo kitose epochose, todėl sunku būtų lyginti, tačiau netikiu, kad žmonės anksčiau galėjo taip pavydėti vieni kitiems. Kai egocentrizmas tapo vyraujančia ideologija, žmonės visai išsikraustė iš proto. Reklamos srities darbuotojai, skelbdavę, koks bus pasaulyje vyraujantis įvaizdis, turėjo galią sukelti neprecedentinį istorinį šoką. Sumos, investuojamos į reklamos plotą, – dešimčia kartų didesnės nei pakaktų badui pasaulyje panaikinti, tačiau žmonėms atrodė, kad svarbiau yra

* Бывшая в употреблении (*rus.*).

nuolat rodyti reklaminius veidus, kad prabangos prekių ženklai ir toliau liktų to ištroškusių *top of mind*. Karlsrūhės filosofas Peteris Sloterdijkas šią sistemą pavadino „norėjimu be sienų". Jeigu *Condé-Nast* grupė būtų pasiūliusi, manau, didžioji dauguma jaunų norėtojų sutiktų paskelbti naują karą tik tam, kad patektų į naująjį *Vogue* numerį.

Tais laikais vienintelė utopija buvo fizinė. Geriausiai XXI a. pirmąjį dešimtmetį atspindi televizijos serialas „Grožio peilis". Seriale du plastikos chirurgai iš Majamio aiškina savo klientėms: „Jeigu nustosime kovoti už tobulumą, tai beliks tik numirti." Kai kuriuos serialo dialogus moku atmintinai. Užsklandoje mergina aukštu balsu dainuoja: *Make me beautiful. A perfect mind, a perfect face, a perfect life.** Mano mėgstamiausias epizodas trečiasis: čia nutukusi mergina paleidžia sau kulką į burną, nes gydytojas Maknamara atsisako jai nusiurbti riebalus. Storulės smegenys aptaško ant kambario sienų prisegtas topmodelių nuotraukas. Tikrai jaudinantis epizodas: kraujo lašas ant Elės Makferson gerklės ir storašiknio lavono vaizdas – kaip ant seklumos Pietų paplūdimyje ant kilimo užplaukęs baltasis banginis. Stambiu planu rodomas skaidrus mėlynas Floridos dangus – gyvenimo be nelaimių simbolis.

Žmogaus akį natūraliai traukia taisyklingi bruožai, lygi oda ir lūpos. Nosies pertvaros tiesumas palengvina žmonių santykius. Visiškai neatsitiktinai Prancūzijoje didelė krūtinė vadinama „pokalbiu" – nes dažnai nuo to jis ir prasideda. Logiška, kad gražiems žmonės mokama daugiau nei bjauriems, nes jie pritraukia daugiau pinigų. Todėl tam, kad būtų padidintas atlyginimas, reikia leistis botulino toksino, tam, kad įmonės veikla

---

* Padaryk mane gražią. Tobulo proto, tobulo veido, tobulu gyvenimu (*angl.*).

plėstųsi, reikia, padarius pjūvį prie spenelio, pridėti po 50 gramų kiekvienai krūčiai, o norint pakilti į aukštesnę socialinę pakopą, reikia tinkamai paskirstyti skruostų riebalus ir paplatinti žandikaulius. Pabandykite ir pamatysite, kad jūs labiau norite dirbti su jaunais ir gražiais, kad geriau jaučiatės su žmonėmis, kurie neturi paburkusių paakių, jums paprasčiau paklusti tiems simetriškiems, lygiems, amžiaus nepaženklintiems veidams. Išvaizda ne tik padeda, bet ir viską lemia.

4

Nesu tikras, ar turiu širdį, tačiau esu įsitikinęs, kad turiu plakantį kūną. Nesu tikras, kad nusipelnau jūsų Viešpaties atleidimo, tačiau mano pasakojimas man padės tiek, kiek padeda psichoanalizė, o ir kainuos pigiau. Nors ir traukiama skersvėjų, jūsų didžiulė ikonomis apkarstyta cerkvė yra pati prabangiausia sofa. Atradau ją naktį, vieną šaltą vakarą, kai vedamas girto išdidumo nutariau neklausyti draugų ir namo grįžti pėsčias. „Už penkiasdešimties metrų pasukite į dešinę“, – kalbėjo į lietpalčio kišenę sukišta mano draugė robotė. Akinama pilnatis smygsojo ant jūsų varpinės kaip kekšė ant kliento. Sustojau pasigrožėti šiuo milžinišku ant ledinės upės kranto nutūpusiu morengu. Kranų šešėliai buvo subrūkšniavę sniegą, o aš ėjau tais kryžiažodžių langeliais. Ar mėnulis sukėlė potvynį mano smegenyse? Negalėjau atitraukti žvilgsnio nuo didžiulės jūsų katedros, ji man priminė Invalidų kupolą, kur buvo palaidotas Napoleonas, kai atsisakė užkariauti jūsų šalį. Nepaisydamas panelės GPS maldavimų, apėjau aikštę priešais, kol sušalau. (Prisimenate? Tada buvo minus trisdešimt devyni.) Kai galiausiai kukliai prisiartinau prie jūsų

šventojo pastato, tėve Jerochpromandritai, nustebau pamatęs jus įsisupusį į didžiulį šerkšnu padengtą apsiaustą! Kai susipažinau su jumis Dariu gatvėje, kol dar rašiau *Voici* žurnale, jūs tebuvote tik popo asistentas, prancūziškai tai būtų maždaug popas praktikantas. O dabar vadovaujate didžiausiai Maskvos cerkvei! Nežinojau, kad galima iš Dariu gatvės papulti tiesiai į Maskvą nepereinant Konstantinopolio kvadrato! Jūs nepasikeitėte, bet užtat aš pasikeičiau – dėl tankios barzdos jūs ne iš karto mane atpažinote. Tada jūs prapliupote juoku, mes nuėjome į cerkvės prieangį, o paskui susitarėme dėl šios išpažinties. Ar prisimenate mūsų puotas Dariu gatvės rusiškoje bakalėjos parduotuvėje mažiausiai prieš dešimt metų? Tai buvo XX amžiuje, kai jūsų Bažnyčia buvo persekiojama... Kuo vardu buvo ta graži padavėja, kuri mums į stikliukus pilstė vyšnių degtinę... Olga? Ak taip, Olga, tikrai, jūsų gera atmintis... Pripažinkit, jūs jautėte silpnybę šitai mažulei! Viena pirmųjų blondinių mano gyvenime. Prisimenu jos apvalias ir šiltas krūtis – kaip iš krosnies ištrauktos bandelės. Ji galėjo patirti orgazmą vien tik žaisdama su speneliais, net savęs neglamonėdama žemiau, – tereikėjo juos stipriai suspausti ir ji jau alpo. Taip, mano metropolite, buvau su ja užmezgęs nedidelį romaną, drebėjo net jos kambariuko viršutiniame aukšte sienos. Ji bučiavosi kaip eskimė – trynė savo nosį į manąją. Jūs jai labai patikote. Turėjote jai pasipiršti – juk stačiatikių dvasininkams tai nedraudžiama! Tikrai, vis dar nevedęs? Cha cha cha, protingas pasirinkimas, pope! Atsiprašau, aš jus erzinu! Kaip džiaugiuosi vėl jus matydamas, tėve, po tiek metų! Atsitiktinumų nebūna – mes buvom sutarę. Tą naktį, kai prisiekiau sugrįžti jūsų aplankyti, maniau, kad numirsiu nuo šalčio. Nuo tada darau kaip visi: dėviu juokingą kailinę kepurę ir žalią pūstą *gore-tex* neperšlampamos medžiagos striukę. Jautrumas šalčiui yra vaistas nuo dendizmo.

5

Reikia palaukti, kol aukos pasilenkia ko nors išsitraukti iš savo rankinių. Tai jos vienu ar kitu metu daro dar nuo priešistorės laikų: kai nori paryškinti veidą skaistalais, išsišnypšti nosį, įsipurkšti ventolino nuo astmos, prisidegti cigaretę, ir plėšrūnas jau čia – pasaloje tyko iš *Diesel* džinsų išlendančių rožinių siaurikių... Jos jaučiasi pažeidžiamos ir yra pasirengusios atsiduoti, kai tik vyrukai prie jų pritupia. Ta kvaila beždžioniška poza sukuria bendrumo jausmą. Kai kojos išskėstos ir rodoma sėdynė, apsimetinėjama mažiau – abu apžiūrinėja vienas kitą. Tai galima būtų pavadinti babuinų broliškumu.

Mano užkariavimo technika buvo iš karto griebtis *Polaroido,* jų net neatsiklausus. Paprastai jos prieštaraudavo: kas tas įsibrovėlis, nevykėlis, užkariautojas įsivaizduoja esąs? Na, o tada savo prancūzišku akcentu imdavau pasakoti apie susiklosčiusias aplinkybes, savo darbą ir tobulo grožio paieškas. Kokie buvo jų vardai – Tatjana, Ania, Olena? Ar jos girdėjo apie Rusijos mados savaitę? Ar jos norėtų pamatyti savo portretą, ak, ar jis jau išryškėjo? Ar jos nenorėtų tapti masinės rinkos die-

vaitėmis? Kartais geriau buvo pirmąjį kontaktą užmegzti tylomis. Kodėl? Nes nuotraukas matysiantys vartotojai niekada su jomis nekalbės! Man patiko į jas žiūrėti taip, lyg jų atvaizdas jau puoštų autobuso stotelę. Blykste akinant auką nereikia skubėti, reikia tai daryti švelniai, kaip kokiam įsimylėjusiam grobuoniui – atsisėsti už keleto metrų ir ją išsamiai išsinagrinėti. Kodėl jos visos kvėpinosi tais pačiais kvepalais (*Chanel* „Chance")? Ar dantys sveiki, ar reikėjo apvilkti keramika? Ar plaukų spalva natūrali, ar padengta dažais iš prekybos centro? Ar jos segėsi Bangaloro indų elgetai nuo pakaušio nuskustų sruogų, klijavosi sintetinius migdolo formos nagus, kad šiurkštūs pirštai būtų ilgesni? Ar krūtys pakankamai apvalios, ar į jas reikėjo įdėti ergonomiškus 295 kubinių centimetrų protezus? Ar kojos ganėtinai ilgos, ar jos sukčiavo užlipusios ant platformų? Ar užpakalis atrodė graudžiai, buvo nudribęs, plokščias, ar jam reikėjo gluteoplastikos (sukimbančių silikono implantų) ar fosfatidilkolino, kad su vietine nejautra būtų ištirpdyti riebalai nuo juosmens? Ar nosis kumpa, ar reikės ją šlifuoti *Photoshopu*? Ar veido oda sveika, ar padengta spuogus maskuojančiomis priemonėmis ir soliariumo įdegio? Ar ji išsioperavusi šonkaulius? Ar ji tinkamesnė nuotraukoms, ar madai demonstruoti, kitaip tariant – ar laikysena atitinka veidą? Kaip ji juda? Kaip kvėpuoja? Ar man norisi ją pabučiuoti (geras ženklas), vesti (dar geriau galima parduoti), ar apima noras tą pačią akimirką įkąsti į kaklą (tučtuojau pasirašyti išskirtinę sutartį)?

Šiandien iš pirmo žvilgsnio visos moterys gražios, nes jos visos moka paslėpti savo trūkumus. Mūsų darbas yra įžvelgti daugiau nei spalvotus lęšius, dirbtines blakstienas, pernelyg didelį skaistalų kiekį, juodas liekninančias sukneles, suveržian-

čius korsetus, Niutonui (Izaokui, ne Helmutui) iššūkį metančias *Wonderbras*[*], riebalų nusiurbimą, rinoplastiką, hialiurono rūgštį, kurios į lūpas jos leidžiasi nuo šešiolikos metų. Tam, kad mus įviliotų į spąstus, jos gali naudotis visomis apipavidalinimo gudrybėmis. Profesionalas tuo ir pasižymi, kad gali atskirti gerą prekę nuo užsimaskavusios neūžaugos storulės. Mes neturime teisės klysti. Klaidos brangiai kainuoja: lėktuvo bilietai, butų nuoma Paryžiuje, nuotraukų leidyba, šampano buteliai naktiniuose klubuose, plius narkotikai, be to, neužversime juk visų agentų darbu tam, kad po metų nusivylusią, pajuodusiais paakiais nusinarkotinusią Natašą išsiųstume atgal į jos gimtąją tundrą. Mes net neapsimetinėjame būsimų Jekaterinburgo ar Kaliningrado striptizo šokėjų auklėmis. Geriausi profesijos atstovai (Deividas Keinas iš *Reservoir Tops,* Žanas Fransua Blondelis iš *Melody,* Džonas Vega ir Bertranas Foli iš *Aristo,* Andrejus Krapotkinas iš *Starsystem,* Ksavjė Antuanas iš *Lumière* San Paule) gali per dešimt sekundžių pasakyti nepažįstamosios matmenis. Užkalbinti merginas ir joms tėkšti tris lemtingus skaičius jau tapo mano mėgstamiausiu žaidimu naktimis. *Let me guess*[**]*: 85-59-81?* (Kartais, kad jas pamalonninčiau, pakoreguodavau skaičius: *One meter seventy-eight? Forty-nine kilos?*[***]) Lauke pustydamas sniegą kaukė šiaurės vėjas; raudonos *First* tualetų plytelės buvo paženklintos *Trussardi* ženklu; sningant priešais *Vogue Café* trijų karietų-taksi nuo šalčio drebantys arkliai laukė, kad už 200 rublių mirtinai nusigėrusį nuvežtų mane į *Galeriją.* Kartais būdavau didžiai sujaudintas šios pasakiškos

---

* *Push-up* tipo krūtis pakelianti ir padidinanti liemenėlė.

** Pabandysiu atspėti (*angl.*).

*** Metras septyniasdešimt aštuoni? Keturiasdešimt devyni kilogramai? (*Angl.*)

atmosferos. Baltumas viskam, kas matoma, suteikė nuostabią aurą, ir tą akimirką pasaulis man pasirodė puikiai sutvarkytas.

Reikėjo atrasti merginų, kol jos dar nesutiko jas išlepinsiančio naftos magnato arba bankininko. Po to jos nebenorėdavo dirbti, greitai įgydavo butą ir mašiną. Palaukit, pope, aš nesakau, kad visos tos panos prostitutės, jos tik varguolės ir naudoja savo vienintelius ginklus. Maskvoje reikėjo veikti skubiai, reikėjo jas atrasti vis anksčiau, kol Peteris Listermanas joms į burną neįbruko deimanto. Jūs nepažįstate Peterio? Jis iš Izraelio, savo *dačioje* turi olimpinio dydžio baseiną ir slidinėjimo trasą. Sunku jam atsispirti, visos dėl jo eina iš proto, po to jau nebenori fotografuotis už mažiau nei 100 000 eurų per valandą. Paimkime *Avant Agency* žvaigždės Anos Kuznecovos, atrastos mažame Medvedsevo kaime, pavyzdį. 17 metų ji jau neprieinama! Ir Tania Diagileva jau pagauta, praeitą mėnesį jos fotosesiją darė Deividas Simsas... Taip, tėve, buvau nusiųstas į gulbių karą*. Atsimenu, kad didžioji mano sutinkamų talentų medžiotojų dauguma savo drauges pristatydavo pirmiausia nurodydami jų amžių:

– Štai Nadia, jai 15.

– *May I introduce to you Juliana, she's 14.***

– Pažįsti Svetlaną, 13?

– *Hi, how are you, I will be legal in two years.****

Imdavom vis jaunesnes ir jaunesnes merginas, taip pat buvo ir Prancūzijoje. Pavyzdžiui, Odri Marni pradėjo 14-os, dabar

---

* Aliuzija į kanadiečių rašytojo Shono Russello trilogiją „Gulbių karas".

** Norėčiau supažindinti su Juliana, jai 14 (*angl.*).

*** Labas, kaip gyveni, aš po dvejų metų tapsiu pilnamete (*angl.*).

ji vaidina kine ir kuria papuošalus, jos topmodelio karjera jau baigėsi, o jai tik 26-eri... Nuo to laiko, kai atvažiavau į Rusiją, užduodavau sau vieną klausimą: kaip žemai esu pasirengęs pulti? Teisiškai nustatyta riba seksui buvo penkiolika metų ir trys mėnesiai, bet visi žinome, kad jos pradeda dulkintis nuo trylikos, anksčiau tos ribos jau bjauru. Bet kur yra ta riba nuotraukai, reklaminiam klipui, paslaugoms internetu, apatiniam trikotažui demonstruoti, odos testui? Iš pradžių maniau esąs vienintelis sunerimęs matydamas visą tą industriją tampant pedofilija. Kadangi atrodė, jog kiti mano profesijos atstovai laiko tai esant norma, greitai nustojau dėl to nerimauti. Taip sau ramiai ir dirbau, kad visi pasaulio vyrai norėtų miegoti su vaikais.

6

Dėl to, kad paslapčia nužiūrinėdamas merginas graužiausi nagus, tapau kuprotas. Kabinau merginas nekalčiausiais veidais, kad nenorėčiau jų. Kartais jas dulkindavau, kad nebučiuočiau. Tada jaučiausi, lyg tratinčiau slidų popierių. Visai įdomu šiek tiek paglamžyti tas žurnalų lėlytes. Turėjau įgudusią akį, kaip tie vyrai, kurie nuo susierzinimo pereina tiesiai prie nuovargio. Mano išlavintas abejingumas patiko pradedančioms manekenėms. Tarp dviejų vakarėlių su pačiomis gražiausiomis merginomis, kokias tik esu matęs, bukindavau save vaistais. O juk kadaise vyrai sutikdavo kentėti! Mano kartos vyrai niekada su tuo nesutiko. Asmeniškai aš neleisdavau sau pulti į neviltį ir iškart rydavau tabletes. Užaugau su nejautra, bet ne tai blogiausia; pasakysiu jums: visiškai nežinojau, nei kokios moters ieškau, nei ko noriu iš gyvenimo. Mūsų visuomenė mano galinti apsieiti be valios, tačiau nežinoti, ko nori, pasirodo, yra gana rimta problema. Visiems reikalingas konkretus tikslas, na, o mūsų tikslai vis labiau neapibrėžti. Be svajonių tampame nykiais gyvuliais, pasimetusiais klajokliais. Tampame tušti,

prarasti. Tam tikru metu tai gali būti malonu, kaip kad nepažįstamame mieste pasukus ne į tą gatvę. Galime pasinaudoti proga ir paklajoti, atidėti tą akimirką, kai reikia paklausti kelio, atsisėsti ir žiūrėti į debesis kaip gamtoje rupšnojantis žinduolis. Tačiau netrukus apima panika. Imame raustis kišenėse ir ieškoti plano, prieglobsčio ar palydovinio gido – GPS įtaiso. Stabdome vietinius. Šaukiamės taksi. Labai mažai žmonių turi pakankamai drąsos, kad iš tikrųjų pasiklystų. Na, bent jau man atrodo, kad to nenorėjau. Vienatvė buvo mano 40-ojo gimtadienio dovana. Taip sudėtinga būti laisvam. Laisvė, kaip ir mirtis, – tai našta, kurią galima prijaukinti. Rusijoje jūs tai žinote geriau nei kur nors kitur.

Velnias, vėl nepasakiau, kas mane čia atvedė. Taigi: esu moteriško grožio, globalizuoto geismo, seksualios visuomenės auka, o kai tai tapo mano profesija, išprotėjau. Atėjau su jumis pasimatyti, nes noriu pasikeisti, tai turi liautis, nebegaliu toliau taip gyventi, net jeigu nemanau esąs atsakingas už savo veiksmus. Visa tai vapaliodamas, blaiviai suvokiu savo bailumą. Puikiai žinau, kad pasakyti, jog esu visiškai sutrikęs, yra nepaprastai patogu. Tai štai, man tai tinka, tačiau savo sprendimo nekeisiu:

– Aš apsėstas merginų, nes nuo pat gimimo mane atakavo seksualiais atvaizdais (save laikau naujoviško pamišimo auka).

– Esu išprotėjęs dėl tėvų kaltės, paveldėjau jų beprotybę, mano problemos nėra mano, na, o jų problemos nebuvo jų. Šitaip galima kapstyti giliai: du pirmieji pasauliniai karai, Šimto metų karas, ugnies karas?

– Noriu visus palikti ir kartu nebūti paliktas.

– Niekas nėra blogas tyčia, tačiau kai kurie iš dalies patys to prisiprašo.

– Sako, kad už mano kandumo slypi pažeidžiamumas.

Kad ir kaip ten būtų, visos mano neurozės yra didelis pranašumas srityje, kurioje dirbu. Tai man pasakė rusiškojo *Grazia* vyriausioji redaktorė Darja Veledejeva.

Trumpai tariant, esu amžinai nepatenkintas, kaip tie vaikai, kurie viską gauna.

Moterys yra mano pašaukimas. Noriu jas užkariauti, kaip kokį žemyną. Norėčiau būti viršūnių Kristupas Kolumbas, karštų merginų Vasko de Gama.

– Atsiprašau, *prekrasnaja* („nuostabioji“ rusiškai), tačiau tai stipriau už mane: noriu būti tavo burnos daktaras Livingstonas, tavo kaklo Nilas Armstrongas. Kai čiulpsiu tavo spenelius, suriksiu: *It's a small step for a man, but a great step for mankind**. Kai tave užkariausiu, elgsiuosi kaip pirmasis žmogus Mėnulyje – prieš leisdamasis į Žemę, įsmeigsiu savo vėliavą.

Merginas klasifikavau, sudarinėjau kūniškuosius hitparadus, veidų sąrašus. (Labiausiai jaudinanti moters kūno dalis yra jos veidas. Netikėkite vyrais, kurie apsimeta mėgstantys krūtinę ar užpakaliuką – jie kreipia į tai dėmesį, nes jų panos snukis baisus.) Įmautėse kolekcionavau iš *Max*, *Mademoiselle* ir *Purple* žurnalų išplėštus puslapius. Savo kambaryje turiu pilną komodą išplėštų nuotraukų. Vienu metu pernelyg kantriai iškenčiau tą skausmą, po kurio neatsigaunama. Mano smegenys jį ištrynė, tačiau jis mane vis dar valdo. Jeigu jūs toks kaip aš, man jūsų gaila: esate šiuolaikinis vyras.

---

* Tai nedidelis žingsnis žmogui, tačiau didžiulis žingsnis žmonijai (*angl.*).

7

Mano draugas oligarchas Sergejus dažnai sako: „*Zatknis* (užsičiaupk)! Oktavai, nustok skųstis, tu puikiai sukiesi – galėtum būti proktologu!“ Šį komišką milijardierių sutikau savo naktinių tyrinėjimų metu. Dostojevskio ir Žano Ederno Haljė garbei pavadinau jį L'Idiotu. Jis gyvena apsuptas kalėmis siekiančių tapti merginų – jos primena jam apie jo sėkmę gyvenime. L'Idiotas turėjo viešą romaną su rusiškąja Paris Hilton (tik jos vardas Ksenija). Sergejaus vadovaujamai didžiulei naftos įmonių grupei priklauso ir dvi gamyklos, tiekiančios vienintelius tokius pasaulyje komponentus: itin retą esenciją, labai delikačius ingredientus, kurie naikina raukšles aplink akis. Jis šio jaunystės aliejaus paslaptį slepia giliai seife, kaip *Coca-Cola* savo formulę. Reikės jo vieną dieną paklausti, kaip jis gamina savo amžinos jaunystės kremus. Dėl patentuotų gaminių (ir ryšių Kremliuje) jis dabar – vienas galingiausių oligarchų. Jo *dačia* Rubliovkoje netoli Maskvos – labai patogi vieta užbaigti naktį išsitiesus ant kūniškųjų čiužinių. Net L'Idiotas negalėtų man to sutrukdyti – visada kritikuoju savo

gyvenimą. Tėve, galiu labai daug papasakoti apie modelių medžiotojus.

Didžiausia manekenių pasaulio problema yra ne nimfofilija ar anoreksija, o rasizmas. Reikia daiktus vadinti tikraisiais vardais – mes visi vaikomės šviesiaplaukių, nes esame fašistai. Naciai mėgo blondines: jie būtų dievinę slovakę Adrianą Karembiu-Sklenarikovą arba čekes Karoliną Kurkovą, Evą Hercigovą, Veroniką Varekovą ir Petrą Nemcovą (juk visiškai neatsitiktinai Hitleris pirmiausia užkariavo Čekoslovakiją – fiureris žinojo, kam teikti pirmenybę!). Modelių ieškotojai garbina arijų rasę – iškilius skruostikaulius, šviesias akis, sveikus dantis, raumeningą baltą kūną. Jūs žinote, kad draugas Stalinas pirmenybę teikė jaunoms balerinoms ir dailioms amazonėms. Jis buvo toks pat antisemitas kaip ir Hitleris. Diktatorių estetinio skonio neatitikusios moterys vienaip ar kitaip buvo pašalintos. Šiandien mūsų pačiame geriausiame pasaulyje laikas atrenka: senos ir negražios šalinamos. Grožis yra sportas, kuriame dažnai pašalinama iš žaidimo. Ar yra kas nors fašistiškiau nei misių konkursai? Būdavo rengiami grožio konkursai, iš kurių šalinama viešai, o čia pat, Maskvos metro, skustagalviai čigonėms demonstravo savo žiaurumą. Kartais, kai paskelbiu žiuri nuosprendį maudymosi kostiumėliais vilkinčioms paauglėms, apsipilančioms džiaugsmo arba nevilties ašaromis, jaučiuosi kaip prie įėjimo žmones atrinkinėjantis *Diagilevo* klubo apsauginis: tokią prievartą jie vadina *face control* (taip netgi pavadintas Maskvos naktinio gyvenimo žurnalas). Veidų kontrolės tikslas – bausti už skirtumus. Istorija visada kartojasi ir demokratija čia nieko nepakeis. Geriau jau būti magnato sužadėtine ant stiletų, nei įdegusiu *čiornyje* jaučio sprandu, jeigu norite,

kad Paša (žinomiausias Maskvos nepageidaujamų asmenų šalintojas) leistų jums įeiti į savo įstaigą. Žodis „modelis“ šiuo atžvilgiu skamba teisingiau nei „manekenė“, nes jis geriau perteikia aukštesnės rasės ir paklusimo vyraujančiai išvaizdai idėją. Lygiai tas pats vyksta ir Prancūzijoje, kur naktinių klubų veidų ekspertai neįleidžia arabų, nebent tada, kai jie – *stand-up* aktoriai. Įdomu, ar islamiški galvos apdangalai ne tokie fašistiški nei *Fashion Contest** komisija ar diskotekos veidų tikrintojas. Slėpdamas veidą šis apdangalas bent jau suteikia galimybę negražioms. Be jokios abejonės, fundamentalistai yra didžiausi *macho*, jie uždraudžia moterims vairuoti, dirbti ar apgaudinėti savo vyrus ir išvengti būti užmėtytoms akmenimis arba nuplikytoms sieros rūgštimi, tačiau pripažinkime – jie yra vieninteliai estetiniai antirasistai. Islamiški galvos apdangalai kovoja su gundymu veidu ir jaunatvišku grožiu. Jį dėvinti moteris turi galimybę patikti kitaip, nei viešai demonstruodama praėjusio mėnesio *Numéro* grožio kanonus. Kas fašistiškiau – burka ar mano agentas? Ak, tėve mano, matau, kad linguojate galvą. Na, ir gerai, linguokite, išlinguokite visą savo girtumą.

Žinau, kad mano istorija baigsis blogai. Iš grožio diktatūros atsiranda frustracija, iš frustracijos – neapykanta. Negalime nebaudžiami priklausyti šiai ideologijai. Pradedame nuo slavių blondinių reklaminėse afišose, kad parduotume šampūno, o baigiame kraujo upėmis, kurių paradui vadovauja neonacių judėjimai Hitlerio gimtadienio dieną, žydų pogromais, juodaodžių sumušimu, iš Kaukazo regiono kilusių žmonių žmogžudystėmis, žiauriu elgesiu su dagestaniečiais. Jūs, *ba-*

---

* Modelių konkurso (*angl.*).

tiuška, galėtumėte pasakyti, kad jūsų tai nejaudina, nes jie ne stačiatikiai. Tačiau man tai rūpi, nes tas pats vyksta Prancūzijoje. Mano šalyje imigrantų vaikai laikomi nusikaltėliais tol, kol jais ir tampa, nes tie vargšai tokie paklusnūs, jog galiausiai iš mandagumo ima padeginėti autobusus ir mašinas, kad supanašėtų su jiems nuo gimimo klijuojamu įvaizdžiu. Tiesa ta, kad jie nepanašūs į *L'Idéal* reklamą, kurią darysiu kitą ketvirtį. Jeigu tai nebūtų taip šlykštu, būtų beveik malonu pripažinti, kad dėl mano nuotraukų bus tiek aukų, kiek ir dėl kolonizacijos. O jeigu ne tik Prancūzijoje kraštutinė dešinė priartėtų prie valdžios? Visuomenės apklausų duomenimis, Lenkijoje, Slovakijoje, Bulgarijoje, Vengrijoje ir Rumunijoje ksenofobai ultranacionalistai taip pat populiarėja, kai nebūna valdžioje. Kartais taip mąstant kyla klausimas, ar naujoji Europa susikūrė ne žydų naikinimo pagrindu. Šeši milijonai mirčių negali neturėti padarinių: sunaikinome Europos žydus, kad čia įsigalėtų blondinės slavės. Naciai savo kovą laimėjo, o mūsų agentūros patenkintos žygiuoja ta pačia kryptimi.

8

Išėjęs iš kalėjimo, internetu susirašinėjau su mergina, kurios nebuvau matęs net nuotraukos. Ji mano adresą rado buvusių *Bossuet* mokyklos mokinių sąraše. Tai buvo šauni mergina, vieniša ir išsilavinusi, ji man siųsdavo mažai žinomų eilėraščių citatų, parsiųsdavo iš interneto savo mėgstamos muzikos – *MazzyStar, Dusty Springfield, Anthony & The Johnsons.* Mūsų skoniai buvo vienodi ir tikėjomės, kad niekas daugiau tokio neturi. Ji mane juokindavo – viskas, ką pasakodavo, buvo labai erotiška. Nekantraudavau vakare prisėsti prie kompiuterio, kad vėl galėčiau skaityti jos liūdnus anekdotus ir nešvankias istorijas. Ji pasakodavo, kaip masturbuojasi savo kontoros tualete, apie vaikinus, kuriuos mylėjo be atsako, ir apie tuos, kurie iškart prisiklijuodavo, kaip ji eidavo vakarais linksmintis ir bučiuodavosi su draugėmis lesbiečių bare, ir apie hektolitrais geriamą degtinę su obuolių sultimis. Po keleto tokių savaičių ėmiau manyti, kad įsimylėjau, todėl pakviečiau ją į pasimatymą. Ji nenorėjo su manimi susitikti ir tempė laiką, sakė, jog mane nuvils. Galiausiai ėmiau taip atkakliai ją kabinti, kad ji nusilei-

do. Pagaliau susitikome viename Paryžiaus viešbučio bare, kur viskas žlugo – ji buvo neaukšta, bjauri, ant didelės spuoguotos nosies pakabintais akiniais storais stiklais. Žiauriai sutrikau, nes neįstengiau paslėpti savo pasišlykštėjimo. Daugybę dienų aistringai suokiau apie meilę šiai pabaisai... Maldavau jos, kad susitiktų su manimi išgerti. Tam atvejui, jei būtume iš karto užsimanę pasimylėti, buvau netgi užsakęs viešbučio kambarį. Na, o dabar po mandagaus penkiolikos minučių pokalbio tiesiog pakilau tardamas „hmm, na, ką gi, malonu susipažinti ir iki greito", nors, kaip ir ji, žinojau, jog tai reiškia „iki niekados, baidykle". Pabučiavau jos storą ranką ir pabėgau. Nuo tada nebeatsakau į nuoskaudos kupinus jos laiškus. Taip, man gėda, kad esu šlykštus rasistas, mados fašistas, fašistas. Jos nerimastingas protas ir žiaurus humoras buvo idealūs, kad mane suprastų, jos požiūris buvo tobulas, jos širdis, be jokios abejonės, galėjo padaryti mane laimingą. Tačiau aš esu niekšas fašistas – tai, ką padariau, neatleistina dar ir dėl to, kad jauną mane lygiai taip pat diskriminavo... Štai ir visa tiesa: anksčiau buvau bjaurus, o dabar keršiju tiems, kurie panašūs į mane anksčiau...

– Esu moteris, kurios tau reikia.
– Jeigu tiktai svertum dvidešimčia kilogramų mažiau.

Štai ką reikėjo jai pasakyti:

– Plastikos chirurgas sutvarkė mano atlėpusias ausis, kai man buvo dešimt metų. Technika tokia: už abiejų atlėpausio drambliuko Dumbo ausų daromas pjūvis kremzlės formai pataisyti ir tinkamai ausims įstatyti, o paskui tvirtai prisiuvama hipoalerginiu siūlu. Dešimt dienų galva buvo apvyniota baltu tvarsčiu ir dar vieną mėnesį elastiniu tvarsčiu naktimis. Klasės

draugai liovėsi mane pravardžiavę žiediniu kopūstu ir ėmė vadinti mumija. Kai po dvidešimties dienų man pagaliau nuėmė kruvinus tvarsčius ir ištraukė sukrešėjusiu krauju apkibusius lipnius mėlynus siūlus, niekas nepastebėjo, kad ausys nebelenda iš po plaukų. „Grožis reikalauja aukų“, – patikėk, žinau, ką reiškia šis posakis. Verkiau iš skausmo, kad tik būčiau geresnis. Būk tikras, neverta atitikti visuomenės standartų, niekas neišgirs mūsų pagalbos šauksmo. Išeik, aš jau beveik nustojau tavęs nekęsti, nekenčiu pats savęs. Mano neapykanta pačiam sau iškraipo santykius su kitais žmonių giminės atstovais. Sudie, mano gyvenimo šlykštyne.

9

Štai ir aš: Oktavas Parango, Prancūzijos talentų medžiotojas, išmestas šalyje, kuri trisdešimt kartų didesnė už jo šalį. Dirbu žmonėms, kurie vyresnę nei 24 metų moterį laiko atgyvena. Darbas daro įtaką mano gyvenimui – nešvenčiau savo keturiasdešimtojo gimtadienio. Senstu pasaulyje, kuriame draudžiama senti. Apsimetinėju ir rengiuosi kaip jaunas: glamžytos medžiagos juodi marškiniai, ties keliais skylėti džinsai, *Zadig et Voltaire* kašmyro megztinis V formos kaklu ant nuogo kūno, susivėlę plaukai. Bet kuriuo paros metu atrodau, lyg ką tik išlindęs iš lovos: savaitę neskusta barzda, kad atrodyčiau kaip maištininkas (įsivaizduokite kirpėjo mokinio barzdaskutę tarp dantų įsikandusį bolševiką), sportbačiais, nors nieko nesportuoju, siaurais aptemptais polo marškinėliais, kad panėšėčiau į sulysusį dainininką, o gal net į britą, siauromis kelnėmis žemu juosmeniu, kad nespaustų mano didėjančio pilvo. Nenaudoju dezodoranto, nes blogas kvapas jaunina. Keturiasdešimtajam gimtadieniui nusipirkau netgi ne vieną zomšos striukę – nusipirkau dvi. Kiekvieną rytą virkdau save raudamas ant galvos,

ausyse ir nosyje želiančius žilus plaukus. Skruostus tepuosi savaiminio įdegio kremu, kad būčiau oranžinis, o ne žalsvas. Nuolat perbraukiu ranka plaukus, kad įsitikinčiau, jog jie vis dar savo vietoje. Vakare, gulėdamas vonioje, surenku vandenyje plaukiojančius plaukus ir kaip koks obsesiniu kompulsiniu sutrikimu sergantis maniakas sudedu juos ant vonios krašto, o paskui iškilmingai palaidoju šiukšliadėžėje. Kaip koks senas transvestitas išbandau visus naujus kremus nuo senėjimo: *Dior Homme Dermo System*, gydantį *B-Ecdysone* kremą su vitamino E fosfatu, šveičiamąjį gelį su pajūriniu kritmu *Océalys, Clarins* poras valantį ir nuovargio ženklus šalinantį gelį, šveičiamąjį odos kremą, kurio dalelės ritinėjasi oda kaip cheminis smėlis, dar nereikėtų pamiršti *Kiehl's* firmos *facial fuel energising moisture treatment for men*. Kitiems metams užsisakiau botulino injekcijų ir DHEA-melatonino kokteilį. Klausausi Diam's dainų, kad neprarasčiau ryšio su *Non-Non** karta. Lazeriu išsioperavau trumparegystę: man išmėsinėjo akies tinklainę kaip Bunuelio „Andalūzijos šunyje", kad nebereiktų nešioti akinių (iki tol buvau panašus į Ivą Sen Loraną, o dabar jaučiuosi kaip Jėzus Kristus). Planuoju nusipirkti porcelianinius dantis, kad mano šypsena būtų kaip Keito Ričardso (ne gelsva, o visiškai balta). Vienintelis dalykas, kuris nuo to sulaiko, – tai mano stomatologo-vizažisto užsiprašyta kaina: 20 000 eurų už penkias procedūras. Kaip už protezą, brangu. Taip pat ketinu užsirašyti į sporto klubą, kad vibruočiau ant *power plate* aparato. Prieš parsivesdamas į namus merginą, slapčia išgeriu viagros 100, kad būčiau tikras, jog galėsiu mylėtis tris ar keturis kartus, kaip tada, kai dar buvau dvidešimt ketveriais metais jaunesnis.

---

* Aliuzija į Prancūzijoje populiarios repo dainininkės Diam's dainą *Non C'Sera Non.*

Mėgstu kartoti, kad mano kvailystės yra mano kartos kvailystės, bet giliai širdyje žinau, kad tai tėra pretekstas, – aš pats darau nesąmones. Stuktelėjus keturiasdešimtmečiui, žmogus tampa pats atsakingas už savo nelaimes, net jei ir atrodo už jas šviežesnis. Tiesa, pamiršau pasakyti, kad palikau žmoną, nes jai tiek pat metų, kiek ir man.

Na štai, esu senas bevalis. Nejuokaukite, puikiai žinau, kad yra žmonių, kurie jaučiasi laimingi sendami. Tik jie paprasčiausiai neturi valdžios.

10

Kad geriau suprastumėte, kaip tapau fašistu, turiu papasakoti apie tėvą. Manau, kai ką iš jo paveldėjau. Vaikystėje, išsiskyrus mano tėvams, kai tėvas grįždavo iš Honkongo, Singapūro ar Sidnėjaus, mudu su vyresniuoju broliu kartais savaitgaliais pas jį gyvendavome. Jis gyveno dviejų aukštų bute su aiškiai matomomis lubų sijomis Metr Albero gatvėje. Mes miegodavome antrame aukšte, kiekvienas turėjome po kambarį. Jau tada mane kankino nemiga. Naktimis aukštu žemiau girdėdavau krištolinėse viskio stiklinėse skimbčiojančius ledukus ir iššaunamų šampano kamščių garsą. Dažnai skambėdavo durų skambutis. Aukštu žemiau aidėdavo merginų juokas. Šeštadienio vakarais tėvas namie rengdavo priėmimus, į kuriuos pakviesdavo keletą draugų, amerikiečių generalinių direktorių ir nuolatinių *Castel* lankytojų, o juos supo *Paris-Planning* agentūros manekenės ir ištisus metus įdegę talentų medžiotojai netikromis mados fotografų vizitinėmis kortelėmis ir prasegtais marškiniais, kad būtų matyti plaukuotos krūtinės. Jie klausydavosi Stivo Vonderio oranžinio albumo *Songs in the Key of Life*, net ir dabar

tai yra mano mėgstamiausia visų laikų plokštelė. Dviguba 30 cm plokštelė buvo ką tik išleista, o tai reiškia, kad buvo 1976 metai (laiko skaičiavimas Stivu Vonderiu patikimesnis nei pagal anglies-14 izotopą). Tada man buvo vienuolika ir turėjau porą naujutėlaičių ausų. Kartais, kai neužmigdavau, vilkėdamas chalatu ir mėlyna pižama, visas susitaršęs ir krapštydamasis akis nusileisdavau žemyn. Ir ką gi tada pamatydavau? Dvidešimtmetes merginas baltais dantimis ir mini sijonais, o jos mane pamačiusios netverdavo džiaugsmu: *That is your SON? He is so CUTE!** Paprastai skubėdavau į tualetą, kad nustočiau raudonuoti. Kai išlįsdavau iš slėptuvės, tėvas prisidegdamas cigarą pamerkdavo man akį: „Ką tik sutvarkėme jam atlėpusias ausis." Milžiniškos merginos, kurių vardai buvo Nina, Kim ar Elizabeta, apžiūrėdavo po plaukais mano randus ir šūkteldavo iš išgąsčio, o paskui girdavo mano žalias akis arba tyčiodavosi iš žalių šlepečių. Jau pradedate suprasti, kur problema? Šiek tiek susipažinau su moterimis šokinėdamas nuo vienų ant kitų švedžių, danių ar olandžių manekenių kelių. Jos kvepėjo pačiuliais ir spragsėjo pirštais dainuodamos *When you feel your life too hard, just gotta have a talk with God.* Jos buvo šviesiaplaukės, kaip mano motina, kaip geltona iš po lempos gaubto sklindanti šviesa ir kaip jų burnoje putojantis šampanas. Jos glostydavo man galvą, skaitydavo iš delno, pranašaudavo šviesią aktoriaus arba lėktuvo piloto ateitį, juokais piršdavosi: *Look he's blushing again, your son is so ROMANTIC!***, mainais už anakardžių riešutus ar šokolado *Milka* plyteles užduodavo netaktiškų klausimų apie mano tėvo gyvenimą, siūlydavosi mane pagrobti ir

* Čia tavo SŪNUS? Jis toks GRAŽUTIS! (*Angl.*)

** Žiūrėkit, jis ir vėl raudonuoja, tavo sūnus toks ROMANTIŠKAS! (*Angl.*)

pasidalyti išpirką, bet tada jau įsikišdavo tėvas: „Gana, jau vėlu, eik miegoti, jei tavo motina pamatytų, užmuštų mane." Tada šiaurietės gražuolės užlipdavo kartu su manimi atgal į kambarį ir pabučiuodavo į kaktą, nosį, ranką ar kaklą, specialiai vengdamos lūpų, nors atkišdavau jas užmerktomis akimis (nes, pasakysiu teisybę, norėjau tik vieno – kad šios deivės mane seksualiai išnaudotų). Tada ant pagalvės pūsdamos cigarečių dūmus jos mane apkamšydavo ir maloniai šypsodavosi, kai prašydavau dar kartą mane apkabinti. Prieš nugrimzdamas į nuostabią manekenių-žvaigždžių rankų šalį, girdėdavau laiptais nukaukšint jų smailius kulniukus. Šioje šalyje dar ir dabar gyvenu, čia, jei įmanoma, ir norėčiau išleisti paskutinį atodūsį.

11

Maskvoje, Sudaužytų Vilčių Mieste, gyvenu metus. Čia grožis yra nacionalinis sportas. Rusija didžiulė, o jos žmonės gyvena vargingai. Vienintelė jų pramoga – vaikštinėjant po beržynus deklamuoti eilėraščius arba nusnūsti popiečio miego didžiulių nejudrių upių pakrantėse. Jų bažnyčios panašios į auksinius ledus. Jie visiški vargšai, nors yra ir turtuolių buržua. Šioje šalyje visi vyrai miršta sulaukę penkiasdešimties metų, o jų našlės metro stotyse pardavinėja kačiukus. Kartais kokia senutė žūva persmeigta nuo pastolių nukritusio varveklio. Maskvietiška žiema įspūdinga.

Rusai privalo būti didingi kaip Vidurio Azijos stepės ar Sibiro tundra: kuklūs, bet lyriški, vargšai, bet išdidūs. Jie beprotiškai stengiasi būti panašūs į Čechovo „Žuvėdrą“. Rusai virtuvėje kalba apie aukštas materijas, o čia pat rauginama gira ir džiovinami grybai. Jie neturi nė skatiko, bet jų mediniai stalai nukrauti bulvėmis su aliejumi, pyragais su aguonomis, saldžiomis žuvimis, kvapniais raugintais agurkais, degtinės grafinais

su išraižytais paukščiais, uogiene ir variniuose *samovaruose* verdančia arbata. Su jais susipažinote vos prieš keletą minučių, o jie su jumis jau kalba apie meilės tuštybę, laimės mirtį ir pasaulio beprotybę. Rusai kalba ilgai, vis pripildydami stiklines ir siūlydami užkąsti *pirožnoje*. Jie didžiuojasi savo fatališkumu: taip, Rusija pražuvusi, visada tokia buvo, mes nieko negalime padaryti, ar dar nori išgerti? Dostojevskio mėgtos „moralinės dvejonės“ yra neskausmingiausias būdas susitaikyti su egzistencija ir apsisaugoti nuo malonių staigmenų.

Beržynus buvau matęs tik per taksi langą, važiuodamas iš Šeremetjevo oro uosto į miestą. Na, dar Rubliovkos (rusiškojo Neji*) kelyje naktį mačiau fejerverkų apšviestus beržus. Balti išsirikiavę kamienai atrodė kaip peršviečiami iš dangaus sniegą siurbiantys šiaudeliai. Čia mažųjų naivuolių, susivėlusių poetų, nusivylusių įsimylėjėlių ar Antono Pavlovičiaus mėgtų paniurusių filosofų buvo ne daugiau nei Paryžiuje. Rusų virtuvės modernesnės nei aprašoma jų knygose, t. y. mažesnės, o valgo jie *Chicken McNugget's* – kaip ir visi. Tiesa, jų pokalbiai energingi, tačiau gyvenimo būdas toks kaip ir kitur – pati maloniausia savižudybė. Galbūt mano pažįstami maskviečiai – visiškai netipiški šios didingos tautos atstovai? Aš daugiausia susidūriau su skustagalviais vyrukais, kurie dėvi *Dior* marškinėlius, yra naktinių klubų savininkai ir it pamišę vairuoja vokiškus automobilius – nuvorišais, kaip slalomu važinėjančiais tarp septynių Stalino gotikinių dangoraižių – akmeninių monstrų, naktį apšviestų kaip Egipto piramidės. „Atrodau kaip tikras kazokas! O iš tikrųjų – džigi-

* Neuilly sur Seine (Neji prie Senos) – prestižiniu laikomas Paryžiaus priemiestis.

tas!" Dažnai prancūziškai klykdamas iš baimės galinio vaizdo veidrodėlyje matydavau mažėjančius bokštus ir girdėdavau kurtinamu garsu paleistą rusišką radiją, į pėsčiuosius nusitaikiusius BMW. „Atsargiai! Ten! Nėščia moteris! Raudona! Nuo laiptų leidžiasi vežimėlis su vaiku, stabdyk!" O dar daugiau mačiau merginų. Rusės merginos, garbės žodis, yra tikra... nacionalinė industrija.

Rusiškas grožis – tai ne tik literatūra ar miškai: pirmiausia tai moterų grožis. Daug kalbama apie šios šalies naftos išteklius, tačiau tai nėra didžiausias turtas. Amerikietės pernelyg sveikatingos, prancūzės pernelyg įnoringos, vokietės per daug sportiškos, japonės per daug nusižeminusios, italės pernelyg pavydžios, anglės pernelyg girtos, o ispanės pernelyg pavargusios! Belieka rusės. Rusės merginos moka taip nudelbti akis, kaip nusikaltimo vietoje pagauti vaikai. Atrodo, jog jos tvardosi, kad nepravirktų. Atrodo, kad jų žydros akys slopina raudą, kurią sukėlė poliarinis šaltis, amžina nelaimė, tėvo prievartavimas šeimos *dačioje*, tuščia lėkštė vidury žiemos, Kalėdos be dovanų ir be teisės pasiskųsti, nes tėvas bus išsiųstas į Krasnojarsko gulagus, ar koks melagis, kuris pabėgo be jokio *da svidanija*. Norisi glamonėti jų caraičių skruostus ir krūtis, be to, jos niekada nedreba. Net kai lauke minus dvidešimt, tik apsilaižo dantis ir nenusuka akių, matyti tik specialiai ant lūpų uždėtas rasos perlas – kaip prašymas ar iššūkis. Jos yra gėlės, kurias traukia vyrų silpnybė, jos atleidžia jiems ir jais manipuliuoja, suleidžia pirštus jiems į plaukus. Net jų prakaitas kvepia. Atsidūręs jų baltose rankose, kurios plevėsuoja ore kaip gulbės sparnai, bet kuris vyras tampa marionete. Jūs žinote, apie ką kalbu, mūsų planeta yra kaip viena šalis. Likusi pasaulio dalis žino rusių merginų galią, todėl

joms ir neišduodamos vizos į užsienį. Visų tautybių moterys jų nekenčia, nes grožis yra neteisybė, o su neteisybe reikia kovoti. Rusės merginos yra priešės. Ne pirmą kartą istorijoje angelai turi tiek priešų – dar kartą perskaitykite Bibliją – sudegintų angelų katalogą.

12

Sutikau atlikti ypatingą darbą – surasti pasaulinio kosmetikos pramonės lyderio *L'Idéal* veidą. Kaip jau sakiau, mūsų persisotinusiame pasaulyje galima parduoti tik nekaltybę. *L'Idéal* viešųjų ryšių skyrius norėjo „modernizuoti“ savo ambasadorę (vertimas: „atsikratyti suvytėlės“). Jų viešųjų ryšių strategija padalyta pagal amžiaus grupes: 15–35 metų grupė (spuoguotos odos problemos), trisdešimtmetės (įsivaizduojančios, kad joms vis dar dvidešimt), keturiasdešimtmetės (sapnuojančios, kad joms vis dar trisdešimt) ir penkiasdešimtmetės (besitikinčios, kad jų odos tempimo procedūros per daug nematyti). Man pasisekė, dirbau su 15–35 metų grupe, t. y. daugiau su penkiolikmetėmis, nei tomis, kurioms trisdešimt penkeri. Manekenių agentūra *Aristo* mane paskyrė talentų medžiotoju. Prancūzijos skyriui vadovavo mano tėvo draugas. Atsėdėjęs kalėjime, išėjau iš geriausiu laiku rodomos televizijos laidos, todėl Prancūzijoje mano įvaizdis buvo visiškai žlugęs. Pereiti į šias pareigas buvo puiki dovanėlė. Nemanau, kad yra geresnis būdas susitikti nuostabių moterų ir jas pasiguldyti į lovą. Turiu

pripažinti, kad Prancūzijoje man niekad, net ir mano prabangiais ir pelningais laikais, neteko aplankyti tokių stebuklų. Čia jau nebe bombos, nebe lėktuvai ir net ne atominės bombos, čia jau labiau branduolinės raketos, masinio naikinimo ginklai, tarpplanetinės raketos. *Sojuz* kosminių laivų paleidimo bazė – ne Baikonūras, o Maskva! Dauguma prancūzų, apsigyvenančių jūsų mieste, nebegali grįžti į savo šalį – jie puikiai žino, kad Prancūzijoje jiems niekad nebūtų prieinamos tokio grožio merginos. Jos tiesiog su jais nesikalbėtų, jų net nesusitiktų. Prancūzijoje labai gražios moterys gyvena atskirame paraleliame gete, jas nuo stačiokų persekiojimo saugo nematomos ribos. Čia jas galima parsivesti poromis ar kekėmis. Sutikau vieną prancūzą, kuris nebegali mylėtis tik su viena mergina. „Tik viena moteris mano lovoje? Jau pamiršau, kaip tai daroma!" Pačios žaviausios vietinės nori tik vieno: kad jas įsimylėtų koks turtuolis, o jei ne – kad koks užsienietis pasiimtų pakeliauti. Net ir jų neigiamas atsakymas malonus! Joms pavyksta įtikinti, kad nepaprastai gailisi, jog negali su tavim permiegoti, – kaip kad kazino durininkai stengiasi neįžeisti sakydami, jog kazino šįvakar jau pilnas. Viskas daroma tam, kad dar kartą mėgintum rytoj, nes niekas nežino, kas gali nutikti, gyvenimas juk ilgas. Na, o tada pragariški – atsiprašau, rojaus verti – veiksmai! Seksas tėra technika, *izvinite* tėve, kad kalbu taip tiesmukai, tačiau yra daugybė dalykų, kuriuos rusės moterys atlieka nuostabiai natūraliai jau pirmą vakarą: kad nepasirodyčiau nepadorus, pasakysiu, jog jos nuostabiai kantrios, o jų rankų miklumas kyla iš plačios... fantazijos. Ak, tik neniurnėkite, gamta yra Dievo kūrinys ir nieko čia bloga naudotis jos teikiama nauda. Maskvietės patelės tol pakaitomis vis smarkiau ryja ir smauko organą, kol jis išsiveržia į burną, o dar įkiša rodomąjį pirštą į analinę

angą tuo metu, kai ji ima susitraukinėti iš malonumo. Jos praryja viską, tačiau ilgai nelaukusios ima aukštyn ir žemyn lakti pimpalą, kad be gumytės vėl jums pastatytų ir pasismeigtų ant jūsų *sex toys* kartu žįsdamos krūtinę, o paskui čiulpia jūsų sėklides, kol imate prašyti pasigailėti. Na, gerai, tėve, liausiuos vardyti, atsiprašau, maniau pralinksminsiąs jums popietę. Na, gerai, juokauju, prie manęs nereikia vaidinti kataliko. Nežinau, kur jūsų moterys išmoksta tų pradmenų, kurių dauguma vakariečių imasi tik po pusmečio vakarienių dviese. Niekas taip gerai neminko kiaušų kaip rusės, niekas taip lengvai nenusileidžia, na, gal nebent ta marokietė, kurią kažkada buvau įsimylėjęs, vardą jau pamiršau. Tris ketvirčius amžiaus seksas kartu su degtine ir skundimu buvo vienintelė rusų pramoga. To rezultatas – išskirtiniai gebėjimai. Pažįstu vieną prancūzą, kuris gyvena čia, nes su prancūzėmis jam jau nebesistoja. Na, gerai, demaskavote mane, tas prancūzas – tai aš! Tačiau laikas eina ir už mūsų rikiuojasi eilė. Jūsų išpažinties būdas su visais tais už nugaros laukiančiais tikinčiaisiais šiek tiek erzina. Net ir odontologai turi laukiamuosius! Išpažinčiai man būtų labiau patikęs domininkonas, tačiau jo pakeliui nepasitaikė.

Pagundų buvo gausybė, tačiau aš negalėjau laukti: *L'Idéal* reikėjo naujų simbolių, reikėjo papildyti iškilių skruostikaulių ir raudonų lūpų atsargas. Norų standartizavimas nelaukia. Paklausa buvo didžiulė, mums jų reikėjo katalogams, pranešimams spaudai, reklaminiams lapeliams, kioskų reklaminėms iškaboms ir reklaminėms kampanijoms su mėginukais. Natalija Vodianova negalėjo viena visko atlikti, todėl reikėjo naujų modelių, pigesnių, ne tokių garsių ir prieinamesnių. Manęs laukė darbas su veidais! Turėjau tiekti drėkinamųjų maitinamųjų

gliukoveiklių̨jų kremų indelių industrijos veidus. Į žmogėdrą iš istorijos apie nykštuką panašus mano šefas Bertranas telefonu dažnai sakydavo: „Duok man šviežios mėsos." Taip ir buvo – aš aprūpindavau lolitų ėdikus, o jie palaikė pasaulio *libido*.

Supraskite mane teisingai. Skaidri patelė būtina, kad gerai veiktų kapitalistinė ekonomika, o ją reikia dažnai keisti, nes romantiškų vaizdų kaita didina grynąjį pelną. Labai gaila, kad manekenės neilgai išlieka tyros. Anksčiau ar vėliau mūsų topmodeliai užšoka ant kokio mušeikos futbolininko, alkoholiko aktoriaus arba, prieš pakliūdamas į gatvės nutekamojo vandens griovį, mobiliojo telefono fotoaparatas jas užtinka kokiame nors užkampyje uostančias miltelius. Išskyrus Keitę Mos, niekas neatlaiko tokių vaizdų poveikio. Kol vaizdelis sukdavosi internete, namų šeimininkės pakeisdavo firmą arba pats kremo gamintojas nutraukdavo išskirtinę sutartį. Ir aš vėl turėjau rasti kitą tarptautinį veidelį. Juos sunaudodavo vis greičiau, tai buvo vadinama „manekenėmis-vienkartinėmis nosinaitėmis". Nuo savo merginų honoraro gaudavau procentus, tačiau iš tikrųjų, vos tik pradėjusios dirbti, jos būdavo pakeičiamos kitomis. Todėl ir paprašiau, kad man mokėtų iš anksto nustatytą sumą, o ne procentus (net ir 10 procentų jau nebeapsimokėjo, o kaip dar patikrinti skaičius?). Mūsų žargonu kalbant, man buvo lengviau „paleisti" merginas į rinką nei „išlaikyti". Anksčiau pasisekimą turinti mergina galėdavo dirbti dešimtmečius, o šiandien grožis trunka trejus metus.

„Žalių" (*green*) – taip vadiname pradedančiąsias, bet lygiai taip pat sakome ir „nauji veidai" (*new faces*) – ieškojau Maskvoje ir Sankt Peterburge, prie Smolensko ir Rostovo vidurinių mo-

kyklų, net Novosibirsko, Čeliabinsko ar Kursko meno mokyklose, Murmansko ir Jekaterinburgo mėsinėse, Ufos, Samaros, Nižnij Novgorodo universitetuose – visoje Rusijos Federacijoje, nes būtent šią šalį mutantę gimti neatsargiai pasirinkdavo patys nekalčiausi veidai. Be abejo, pati nuostabiausia visą tą laiką buvo šalia.

– Tau patinka uzbekių juodomis akimis katės išvaizda? Nes nepažįsti kirgizių įkypomis ochros spalvos akimis.

– Pūstos kazachių lūpos – gal kvailioji? Palauk, kol pajusi dailią Krymo totorių burną.

– Žaviesi melsvo atspalvio odos tadžikių geidulingumu? Paskubėk paglostyti mažakrūčių vanile kvepiančių turkmėnių.

Man mokėjo už tai, kad lankyčiausi moterų draustiniuose. Kiekvienas kitas draustinis būdavo vis sunkiau įveikiamas. Labai gaila, bet kai kuriuose tolimuose buvusios TSRS regionuose tas kitas draustinis buvo labai toli, todėl reikėjo važiuoti užšalusiais traukiniais ir skristi surūdijusiais lėktuvais. Paieškos neįmanomos, o jų gralis – gražuolė nimfa. Kaip pagaliau pasitenkinti? Kai tiktai fotografuodavau kokią vargšę neįmanomai tobulą kaimietę, išgirsdavau apie nykų miestelį, kuriame konditerininkė susilaukė princesės, o paskui apie niekam nežinomą slėnį, kur kokia *rusalka* vaidendavosi prie upės, arba apie apgriuvusio namo kiemą giliausioje *glubinkoje*, kur tarp prasigėrusių mužikų spindėjo sportbačiais avinti fėja. Ir kai įlipdavau į *Siberian Airlines* senutėlį *Tupolev 124*, kuris ore vos nesubyrėdavo į dalis kažkur tarp Dnietropetrovsko ir Dnieprodzeržinsko,

Įlaipinimo kortelę man tiesianti stiuardesė
Būdavo Miegančiosios gražuolės antrininkė.

13

Pamenu, važiuodamas į Nižnij Novgorodą miegojau žalio butelio spalvos traukinyje, apsnigtą žemę dalijančiame į dvi didžiules torto su kokoso riešutu dalis. Traukinys važiavo tarp dviejų mirusių ir pavasarį atgimstančių tuopų eilių: medžiai, kaip ir Kristus, prisikeldavo kasmet. Kaip žinote, tėve, prie Volgos krantų kyla keletas gražiausių tipiškų maskvietiško baroko katedrų: Mykolo Arkangelo, Kristaus Gimimo, Kristaus Prisikėlimo ir Apreiškimo vienuolynas. Žiemą jų kupolai būdavo panašūs į apsnigtus kiaušinius. Kertant plačiąją upę, jie iš tolo artėja kaip puikūs desertai ant padavėjo padėklo iš kito restorano galo. Vaikystėje Po mieste nuobodžiaudavau prie šeimos stalo, plūduriuojančios salos* man atrodė labai egzotiškos. Tačiau kai vietos baruose siusdavau, ieškodamas garbintino seksualumo pablizgintomis lūpomis, patikėkite, iškart pamiršdavau Bearno provincijoje praleistą jaunystę. Atvykus į Nižnij, ant milžiniško Lenino paminklo, kurį tauta patingėjo nuvers-

---

* Vaniliniame padaže plaukiojantis desertas iš plaktų kiaušinių baltymų.

ti, nes „Leninas gyvavo, Leninas gyvuoja, Leninas gyvuos!“, lijo lietus. Makdonaldą, kaip ir prie bet kokios Prancūzijos geležinkelio stoties, supo pornografijos kino teatrai, o ant jų krito dulksna. Iš karto ėmiau ieškoti, kur nusipirkti bilietą išvykimui. Buvau pasirengęs skristi lituokliu suvirintu ir lipnios juostos gabalais sulipdytu senuku *Antonovu* arba tuo pačiu *Tupolevu* su sugūrintu priekiu, sudužusiu Tomske ir išbarsčiusiu 103 įdegusius keleivius... – buvo visiškai nesvarbu. Tada pamačiau Tanią ir pasilikau. Dėl jos buvau pasirengęs lipti į visus miniatiūrinius ir supuvusius mažučius žiguliukus į rytus nuo Volgos.

Norėjau papasakoti vieną istoriją, kuri parodo, kad, susilaikius nuo meilės, galima prarasti gebėjimą mylėti. Nebesugebėti įsimylėti, ko gero, yra blogiausia gyvenime. *Septyniuose penktadieniuose* (labiausiai *hype** Nižnij Novgorodo restorano pavadinimas) sutikau kandidatę į Pačios Ilgesingiausios Pasaulio Rytų Lianos titulą. Man stojosi vien jau nuo jos riešutų spalvos antakių, o po keleto aviečių skonio gėrimų kiekvienas vyras norėtų numirti jos sieloje. Jos vardas Tania, ir buvo nuostabu žiūrėti, kai ji pasilenkdavo. Slėpiausi už savo gėrimo, kad galėčiau ilgiau ją apžiūrinėti. Patariau jai išsitiesti, nes, kaip ir visų per greit užaugusių mergaičių, jai buvo iškrypęs stuburas ir ar iš tinginystės, ar kad atrodytų mažesnė, ji kūprinosi. Ilgi išpinti rudi plaukai bangelėmis leidosi ant pečių, o kasos juose buvo palikusios žvilgsnį erzinančią sinusoidę. Kai ji apsilaistydama, bet iki dugno išgėrė keletą gėrimų, sutiko slapta draugėms nematant mane pabučiuoti, o paskui nueiti su manim į viešbutį, nors ir buvo jau vėlu. Ji nenorėjo nusisegti liemenėlės su įdėk-

* Madingiausias, populiariausias (*angl.*).

lais, nes bijojo, kad man jos krūtys pasirodys per mažos. Nuraminau ją:

– Na, ką gi, nenusisek savo *push-up*, negaliu pakęsti realybės!

– *Pašol nachui!* („Eik velniop!“)

Tai buvo mini sijonuota baltarusė, kuri nenorėjo grįžti į Minską, nes jos šalis – paskutinė regiono komunistinė diktatūra (kaip ir Šiaurės Korėja bei Turkmėnistanas). Merginos ten parsidavinėjo daug pigiau, besipriešinantieji režimui dingdavo žiemą, pasaulyje niekas dėl to nesuko sau galvos. Naktį praleidome kalbėdamiesi, švelniai kasydami vienas kitam nugaras ir keikdami „Nižnij *Fucking* Novgorodą“. Prieš keturiolika metų šis miestas vadinosi Gorkij, nes čia gimė poetas Maksimas, tada mokslininkas Andrejus Sacharovas kalėjo. Jau buvau beveik beužsinorįs pasekti jo pavyzdžiu, kad niekada nereikėtų palikti Tanios, tačiau per daug save tramdžiau. Ji sakė, kad mano oda tokia pat švelni kaip ir jos, klausė, ar galėtų man dar pačiulpti pirštus, ir kalbėjo panašius malonius dalykus... Paklausiau, kodėl ji ne manekenė, o ji atsakė, kad tam jau per sena (21 metų) ir kad mama jai per daug gamindavo. Nesilioviau galvojęs apie modelių medžiotoją, kuris atrado sintetiniais kailiais apsimuturiavusią keturiolikmetę Nataliją Vodianovą, pardavinėjančią gėles gimtojo Nižnij Novgorodo turguje, – kas dar tai prisimena? Susikrovęs turtus, paukštelis išskrenda... (modelių ieškotojo patarlė). Tania mane prajuokino, pasakiusi tai, ko, be abejo, nežino Kalvinas Kleinas: Natalija Vodianova pardavinėjo ne gėles, o bulves prie metro stotelės „Laimė“, o ir modelių medžiotojas ją atrado ne turguje, o vaidybos kursuose, kur ji, kaip kokia rimta karjeristė, dalijo savo nuotraukas ir telefono numerį. Be jokios abejonės, Nižnij visos merginos jos nekenčia, tai natūralu, nes alkoholiko tėvo ir mušamos motinos dukra Natalija Vodianova ištekėjo už

22-o turtingiausio Didžiosios Britanijos žmogaus. Žmonės nekenčia tų, kurie gyvena kaip pasakoje.

Saulėlydis virš Volgos buvo alkio ženklas. Na štai, pagalvojau, dangus rausvas arba dėl to, kad ką tik kur nors netoli sprogo atominė elektrinė, arba laikas vakarieniauti. Mano didysis nuodas kvepėjo muilu, lūpos buvo saldžios, nes ji nuolat kramtė arbūzų skonio *Hubba Bubba* gumą. Jos rankos buvo nuostabiai plonos, tokiais pat kaip ir jos kojos nesibaigiančiais ilgais pirštais (tik jų daugiau nei kojų). Degtinę ji gerdavo vienu mauku nė nemirkteldama, užtekdavo tik gurkšnelio apelsinų sulčių užsigerti, kad nedegintų gerklės. *I am celiulite free**. Pasakiau, kad jos kojos kaip strėlės, įsmigusios man į širdį. Ji tuo nepatikėjo ir buvo teisi. O gaila, nes jei būtų patikėjusi, galbūt tuo būčiau patikėjęs ir aš. Aš vis kartojau:

– Ačiū traukiniui šiurkščiais gultais – jis mane atvežė pas tave...

– Bla bla bla, – šaipėsi ji.

– Atvažiavau į Ni-No švitrinio popieriaus patalynėje, kuri draskė man nugarą mažiau nei tavo nagai, kad tave atrasčiau.

– Bla bla bla.

– Atvažiavau, kad tave pagrobčiau nuo Volgos krantų...

– Bla bla.

– Na, gerai, pabaik savo gėrimą ir suskelk man prancūzišką laižiaką.

– Bla.

– Nesigiriu, tačiau šiuo metu esu viengungis. Tokia proga tau nedažnai gyvenime pasitaikys, mažute.

– Bl.

---

* Aš be celiulito (*angl.*).

Ji buvo perpus už mane jaunesnė, taigi ir nuoširdesnė. Tauškiau niekus ir vyliausi, kad kas nors mano sieloje apsivers. Bandžiau įsivaizduoti, kad dirbu, na, o jos akyse tebuvau sekso turistas, kaip ir kiti. Tikėjausi, kad mano vulgarumas jai nepatiks, ir taip išvengsiu skausmo. Kai Tania paryčiais išėjo, tiksliau – kai leidau jai išeiti nepaprašęs telefono numerio (šiais laikais šitaip atsisveikinama – pamirštant parašyti keletą skaičių), paskutinę minutę dar susižavėjęs prietemoje į ją žiūrėjau, lyg norėdamas užfiksuoti jos į degtuką panašaus silueto bruožus – saulėtekio apšviestose užuolaidose perskeltą šešėlį. Prisimenu, nekantriai laukiau, kol ji išeis, kol pasitrauks iš mano gyvenimo, kad pagaliau laisvai galėčiau to gailėtis. Nekenčiau Tanios atšiaurumo ir pykau, kad ji buvo tokia pat kaip aš – vargšiukas grobuonis mitomanas akmenine širdimi. Kai ji man šaltai prancūziškai pasakė *Au revoir*, pajutau nostalgiją ir dėkingumą. Išbėgau iš savo kambario, kad pamatyčiau, kaip lifto durys užveria jos liūdną nuovargį, paburkusius paakius ir „Chanel" *Chance*. Paklausiau:

– Kodėl jūs visos kvėpinatės *Chance*?

Ji nusišypsojo:

– *I gave you a chance, you've just missed it.**

Tada pasakiau *I hate you*** ir pasigailėjau savo lyriškumo priepuolio. Turėjau būti jai dėkingas, nes Tania padėjo man suprasti, kad nekentėti reiškia vis dar kentėti. Tada štai ką užsirašiau:

Ant tave žemyn vežančių liftų
Labai pykstu.

---

* Suteikiau tau šansą, o tu nesugebėjai juo pasinaudoti (*angl.*).

** Nekenčiu tavęs (*angl.*).

14

Žinote, galėčiau jums tiek tokių istorijų pripasakoti. Ania, Juna, Marija, Irina, Jevgenija, Marta, Galina – visos šios atrastos, ištyrinėtos, prarastos, vengtos, pasiliktos, pamirštos, su etiketėmis, atrinktos, lygintos, niekintos iš snobizmo, suviliotos, atstumtos, apgailėtos ir kitokios karalienės. Toks mano darbas – turėjau prisišvartuoti prie grožio, kad jį paskandinčiau. Tam visada iš pradžių reikėjo įtikinti merginą savo sąžiningumu, paskui rubliais sugundyti jos tėvus, na, o tada jau agentūra pardavinės jaunystę kremo nuo raukšlių gamintojams. *L'Idéal* buvo viena daugiausia uždirbančių Prancūzijos įmonių (2 milijardai eurų pelno ir 16 milijardų eurų apyvarta). Ją įkūrė chemikas genijus, jo paveldėtojai užsidirbo iš patentų per vokiečių okupaciją. Įmonė tapo pasaulio kosmetikos pramonės lydere daugiausia dėl to, kad maždaug šimtu kalbų kartojo savo šūkį: „Nes jūs visos vienintelės." Ar žinote, kad žodis „kosmetika" kilo iš graikų kalbos žodžio *cosmos,* reiškiančio ne tik tvarką, bet ir visatą. Etimologiškai makiažas yra tvarka, kuri valdo visatą... Kosmetika yra kosmiška. Dievas yra ne kas kita, kaip

kosmetika, *batiuška*! Tačiau artėjo krizė, *Greenpeace* buvo ką tik išsiaiškinusi, kad *L'Idéal* produktuose yra cheminių susintetintų priedų, daugiausia naftos produktų, naudojamų kaip veikliosios medžiagos, kvapai arba konservantai, o jie, kad ir kaip būtų apmaudu, gali sukelti kiaušidžių arba krūties vėžį. Slaptas AFSSAPS* tyrimas parodė, kad 2005 metais 122 sunkius incidentus sukėlė kremai nuo saulės arba nuo senėjimo: alergijų, kartais labai pavojingų, dėl kurių pacientą reikia skubiai hospitalizuoti (tiesioginio sąlyčio sukelta edema, didžiulius odos plotus apimanti egzema, tris kartus padidėję vokai, odos jautrumo praradimas). Trumpai tariant, *L'Idéal* nuodija savo vartotoją kaip FSB** į Londoną pabėgusius savo agentus. Pavojinga kasdien tepti ant odos tų toksinių medžiagų (ftalatų, dirbtinių kvėpiklių, chloro priedų, formaldehidų ir galaksolidų). Priešingai negu kad vaistus gaminančios laboratorijos, kosmetikos gamintojai neprivalo išbandyti savo produktų su gyvūnais ar žmonėmis prieš juos pardavinėdami. Prancūzijos įstatymai kremų nelaiko tokiais nuodingais kaip vaistų. Pramonininkams pasisekė, todėl jie ant mūsų snukių gali tepti bet ką.

Taigi, buvo išsikeltas didžiulis ekonominis tikslas – naujoji ambasadorė turėtų padėti pamiršti apie kreme paslėptus nuodus. *L'Idéal* neseniai buvo perpirkusi *The Nature Stores*, kad pagerintų savo ekologinį įvaizdį. Perpirkti atsiėjo 940 milijonų eurų. *L'Idéal* ketino pristatyti naują medžiagą nuo senėjimo, ją gamina mano draugelio Sergejaus vadovaujama įmonių grupė

---

* Prancūzijos sveikatos produktų saugos agentūra.

** Rusijos FST – Federalinė saugumo tarnyba.

Oilneft. Veidas, kurio ieškojau, galėjo būti panaudotas kaukės nuo taršos reklamai. Todėl man buvo skirta didelė suma išlaidoms, juk *L'Idéal* vien tik Prancūzijoje reklamai išleisdavo 25 milijonus eurų. Tai buvo gana praktiška, nes kai Paryžiuje dirbau reklamos kūrėju-redaktoriumi, o paskui (trumpai) televizijos laidų vedėju, įpratau smarkiai išlaidauti. Atsigavęs po vienos karštos meilės ir prieš vėl įsimylėdamas svaigau iš malonumo *Oh là là, Shandra, Bordo* ir *L'Égoïste Gold.* Atsiprašau, jūsų šventenybe, kad pasakoju jums apie šokėjų barus, tačiau ar nereikia išvardyti visų nuodėmių, kai eini išpažinties? Su visomis smulkmenomis? Iš tiesų mane domino tiktai išlepinto vaiko norų tenkinimas. Raminamieji mane taip saugojo nuo romantiškumo, kad nebesugebėjau pajusti jokių emocijų. Jeigu jus, mano pope, tai šokiruoja, pertraukite mane, nenoriu dar labiau apsunkinti savo kaltės. Čia pragaras, o aš atėjau prašyti jūsų užtarimo, kad gaučiau rojaus nario kortelę.

15

– Tania, čia tai bent – tu visą laiką valgai ir nepriaugi nė gramo!

– Kaip čia pasakius, Oktavai... tai nuo daug ko priklauso!

Ji per daug prunkštė, kad būtų sąžininga. Taip, galiausiai dar kartą susitikau su Tania iš Nižnij. Ji buvo nepaprastai patenkinta, nes nežinojo, jog paskambinau tam, kad pamirščiau. Na, gerai, ką tik pasigyriau, kad neužsirašiau jos numerio, bet tai buvo tik pusiau melas. Numerį išgavau iš jos geriausios draugės Katios, susitikinėjusios su mano draugeliu prancūzu Žanu Mišeliu, jis kaip tik buvo užsukęs į Nižnij. Kavinėje prie mūsų pristojo čigonė rožių pardavėja. Nupirkau beveik visas jos gėles.

– Ne, Oktavai, nereikia gėlių, tai pernelyg apgailėtina, juk jos nuvys ant naktinio klubo minkštasuolio.

– Kaip ir tu!

Geriausias būdas pasibaisėti moterimi, kuri patiko vieną girtą vakarą, yra pamatyti ją dieną. Tačiau ji neliko skolinga:

– Kai matėmės pastarąjį kartą, buvai toks girtas, kad atrodei kaip kinas.

– Nes, priešingai negu tu, mečiau kokainą.

Valgėme nutriją – nedidelį raumeningą kurmio skonio graužiką. Nežinau, kas mums užėjo, kad užsisakėme tokį šlykštų patiekalą, gal tai buvo vienintelis būdas būti tikriems, jog lėkščių turinys bus baisesnis už mus pačius. Gal iš savimeilės, gal dėl profesinių vilčių, kai tik su jomis susisiekdavau, mano atrasti modeliai visada būdavo geros nuotaikos, o man tai reiškė, kad stengiuosi jas ištrinti iš savo *libido*. Niekada nėra tekę skambinti trečią kartą. Jų kančios prasidėdavo po antro susitikimo – antras susitikimas yra tikroji atranka. Tai yra dieninis patikrinimas. Atsisveikinimo visiems laikams patvirtinimas. Ištryniau jos numerį iš savo telefono, kad nesusigundyčiau skambinti nederamu laiku. Ko gero, ji tai nujautė, nes pietums baigiantis iš manęs jau nebesityčiojo. Abu buvome labai susijaudinę žinodami, kad niekada daugiau nepasimatysime. Ko norėti, būdamas 21 metų, greitai pamiršti artimus žmonės... Aš švaisčiau savo laiką, o jai dar visas gyvenimas buvo prieš akis.

– Žinai, sapnavau tave, žavingoji niekšele.

– *You in my heart. You in my dreams too.**

Ji paprašė patikrinti pulsą, kad pajusčiau, kaip smarkiai daužosi jos širdis. Pasakiau jai *paka* („iki“), kartu įsikąsdamas vidinę skruostų pusę, kad neraudočiau.

Tania buvo ženklas, supratau tai vėliau, skaitydamas Senąjį Testamentą. Galybės angelų, jų armijos ir legionai (dešimt tūkstančių milijonų Danieliaus knygoje) nieko nebebūtų galėję padaryti, kad mane išgelbėtų. Tada dar nežinojau, kad šėtonas man jau pakirto sparnus.

---

* Tu mano širdyje. Tu taip pat mano sapnuose (*angl.*).

16

Iš pradžių buvau išbalęs kaip sniegas. Niekada nemačiau tiek mirusiųjų, kiek jūsų mieste. Jie miršta kirsdami Tverskają: kadangi nėra šviesoforų, mašinos dar padidina greitį, kad tave suvažinėtų. Kartą mane užsipuolė mentai, kad atimtų kreditines korteles, babkes ir dokumentus. Atsisveikinau su 500 dolerių, kad galėčiau nuvažiuoti Gagarino bulvaru. Mirtys gatvėse, baruose, konfliktų metu. Pervažiuoti Maskvą – tai tikras kliūčių ruožas, nes galima arba trims valandoms įstrigti spūstyse, arba žūti girto čečėno vairuojamoje *Ladoje*. Maskvoje man patiko slysti baltąja kalva, besileidžiančia *Bolšoj** link. Galima buvo judėti zigzagais priešais KGB būstinę (žmonės tai darydavo dar Brežnevo laikais – jie pereidavo į kitą šaligatvį, Lubiankos aikštėje užsismaukdavo kepurę, kad negirdėtų įskųstųjų protestų ir kankinių riksmų). Tikrai? Jų nesigirdėdavo, nes požeminio kalėjimo rūsiai labai gilūs? Iš jūsų sužinau naujų dalykų, tėve. Gerai buvo padarytas tas jų kalėjimas. Nežinau, kodėl kalbu

---

* Didžiojo teatro.

būtuoju laiku, juk KGB neišsikraustė, tik pakeitė du pavadinimo priebalsius. Jūs nugriovėte Džeržinskio paminklą priešais FSB pastatą, o tada vieną jo pavyzdinių darbuotojų išsirinkote prezidentu. Visos šalies problemos kyla iš šio tęstinumo – jūs nenukirpote bambagyslės su kankintojais. Rusija yra nebaudžiamų nusikaltimų ir mielai viską pamirštanti šalis. Kaip sakote? Nuodėmių atleidimas? Tačiau, tėve, turėtumėte žinoti, jog tam, kad būtų atleista, reikia prašyti atleidimo, o čia niekas nieko neprašo, pusę valstybės administracijos sudaro tie patys žmonės. Jeigu tikrai norėjote parodyti, kaip tai svarbu, merija būtų sutikusi Solovkų gulago akmenį pastatyti aikštės viduryje, o ne viešame skvere. Turėjote pasielgti kaip Pietų Afrikos Respublika – pripažįstantiesiems nusikaltimus suteikti amnestiją. Viešai išpažinčiai reikia šaltakraujiškumo, tačiau po kolektyvinių nusikaltimų tai yra vienintelė išeitis, kita būtų tik pilietinis karas. Jūs nusprendėte elgtis taip, lyg nieko nebūtų įvykę. Tačiau tai, kas įvyko, labai paprasta apibūdinti trumpai, tėve mano: buvo įvykdyti PENKI HOLOKAUSTAI. Žinau, ką manote, – kad jūsų pašnekovas padaugino degtinės. Taip, tiesa, tačiau labai gerai žinau, ką sakau. Prancūzijoje buvome įgiję tokią pačią amneziją po kolaboravimo su naciais, Madagaskaro, Indokinijos, Alžyro. Sako, kad šiandien geriau reikia žiūrėti į priekį, nes jeigu atskleistume archyvus, visi susiteptų, kaip tai dabar vyksta Rumunijoje, Bulgarijoje ar Lenkijoje su liustracijos politika. Kambodžoje praėjo trisdešimt metų, kol teismas ėmė teisti už Raudonųjų khmerų vykdytą genocidą, o pagrindiniai kaltininkai jau seniai buvo mirę. Turkai atsisako pripažinti armėnų žudynes. Ar Rusija bus pasirengusi šiai atvirai išpažinčiai iki 2030 metų? Tamsiais laikais nesusitepę lieka tik mirusieji. Slidinėti miestuose daug smagiau nei kal-

nuose. Slysti geriau nei eiti. Reikia paslėpti purvą po minkštu kilimu. Slysti yra mąstymo, o gal ir gyvenimo, būdas. Slidinėti netobula egzistencija, vinguriuoti tarp kliūčių, bėgti nuo sunkumų į prabangias *Mercury* ir *GUM** parduotuves priešais Lenino mauzoliejų, be to, dabar vos keletas metrų skiria *Pravdą* ir *Pradą*.

Kartais, išeidamas iš *Hotel Ararat Park Hyatt*, įsikibęs Mišos Barton kopijai į parankę, slidinėdavau plikledžiu. Kai slysdavau Teatro gatve, matydavau minią neįleistųjų į *Osen* klubą, o priešais save – rusiškojo gutenbergo Ivano Fiodorovo paminklą, ausyse plėšė R&B muzika, jaučiausi įkalintas tarp *Bentley* parduotuvės, *Ferrari* koncesininko salono ir *Bvlgari* juvelyrikos parduotuvės. XVI a. rusų literatūrą pradėjęs žmogus šiandien stovi įstrigęs tarp keksių klubo ir prabangių automobilių servisų ir yra priverstas ištisą dieną klausytis *Jenny from the Block*... apgailėtinas likimas! Už šimto metrų depresyviai atrodo Karlo Markso paminklas, jis priverstas žiūrėti, kaip už milžiniškos brezentinės *Rolex* laikrodžių reklamos griūva *Bolšoj*. Prieš keturiolika metų jūsų mieste nebuvo reklaminių plakatų, o šiandien jų daugiau nei Paryžiuje. Po Markso kojomis vis dar galima rasti jo šūkį: „Visų šalių proletarai, vienykitės!" (Būtų labai neblogas šūkis šveicariškų laikrodžių gamintojui.) Ar ne tas pats Marksas rašė, kad „niekas neišvengia griaunančio kapitalizmo poveikio"? O taip, tikrai jis... Kai pagalvoju, kad keturiasdešimčiai žmonių priklauso ketvirtadalis Rusijos. Koks likimas... Ar žinote, kad Lenkijoje, Osvencime, buvusiame koncentracijos stovyklos sandėlyje, įrengtas gražiai pavadintas naktinis klubas: *System*. Vienas totalitarizmas išstumia kitą: demokratija

* Maskvos prekybos centrai.

čia tik iliuzija, įžengėme į postdemokratinę Sistemą. Šiandien mūsų planetoje vyraujančiai sistemai pavadinti geriausiai tiktų jau nebe žodis „kapitalizmas", bet „norėtojų plutokratija". Kolektyvistinė utopija, po to ir komercinė utopija iš europietiško humanizmo amžiaus nepaliko nė šlapios vietos. Troškimai, pasak Bosiuė (klebono, kaip ir jūs), yra alternatyvus judėjimas, kuris apima nuo apetito iki pasibjaurėjimo, o norėtojų visuomenė visada pakaitomis remsis šiomis dviem ideologijomis: „apetitizmu" ir „pasibjaurėjizmu". Apetitizmas (anksčiau vadintas noru, apsirijimu, pavydu, nepasotinamu godumu, hipervartojimu) neišvengiamai veda prie pasibjaurėjizmo (anksčiau vadinto nihilizmu, fašizmu, neapykanta, terorizmu, genocidu). Aš jus varginu? Galbūt jūs ir teisus – kas mes tokie, kad kalbėtume apie politiką, visai nebūtina judinti to šūdo ir pripažinti, kad veltui mirė dešimtys milijonų žmonių. Tačiau ar tik jūsų bažnyčios ir valdančiųjų rusiškas nacionalizmas netaikomas spengiančiai komunizmo naikinimo tylai pamiršti. Kai nėra teisingumo, valdo baimė. Būtent todėl Vladimiras Žukovskis reikalavo Niurnbergo proceso komunizmui. Kol šalis nepripažins savo istorijos, tol tęsis jos nelaimė, nes gyventojai ir toliau bijos. Savo praeities neįmanoma pasirinkti. Nuo 1991 m. Rusija yra kaip Vokietija 1945 m., Ispanija po Franko, Italija po Musolinio, Prancūzija po Peteno ir aš po Prancūzijos. Atminties praradimas nepadeda atrasti savo kelio. Bet aš kliedžiu, *izvinite*, ko gero, smilkalai trenkė į galvą... Galbūt įsivaizduoju esantis Rusija! Aš juk taip pat nemėgstu prisiminti. Aš taip pat bijau savo praeities, taip pat draudžiu sau svajoti, todėl ir esu čia, sistemos širdyje.

17

Nebuvau net įsispyręs į slides, pakako mano batelių lygiu padu, kad tapčiau Pokrovkos gatvės slydimo purvinu sniegu karaliumi tarp besikratančių tramvajų ir priešais *Galeriją* dviem eilėm sustatytų didelių juodų mašinų. Aš taip pat mokėjau užpildyti vienatvę, po savo antklode prisigrūsdamas nuogų merginų. Tėve, jūs niekada nesužinosite, kaip saldu liepti joms bučiuotis iškišus liežuvį, kol jas jungia tiktai seilių siūlas. Nežinau, kodėl taip mėgstu šokėjų seiles. Man patinka gerti jų burnų turinį, nuolat prašau į mane spjaudyti. Bent jau jų seilės niekada nebūna suvaidintos.

Svajoju apie merginą pagal iškvietimą, nuo kurios viršutinės lūpos tįstų seilių varvekliai – apie užšaldytą kaip Karpatų vampyrė striptizo šokėją. Jaučiuosi galįs vėl įsimylėti kaip vaikas, taip, kodėl gi ne, paskutinį kartą... Kartais, kai drebu nuo šalčio Arbato gatvėje, rūke skambanti muzika sukelia norą mirti iš meilės kokiai nors merginai, kuri net neegzistuoja... Susisielojęs vaikštinėtojas per dideliu paltu. Kaip gražiausioje žvaigž-

dės-pedofilo Maiklo Džeksono dainoje: *Stranger in Moscow**. O, šventasis žmogau, žinote, šis susitikimas yra nepaprastai veiksmingas antidepresantas. Net nemaniau, kad jūs man šitaip padėsite, – išpažintis Kristaus Gelbėtojo katedroje beveik hedonistiškiau, nei apsilankyti *Hungry Duck* (o *New York Times* jį vadina „labiausiai pašėlusiu baru visame Šiaurės pusrutulyje"). Bandžiau prašyti pagalbos jūsų miesto psichiatrijos ligoninėje, tačiau budintis gydytojas atsisakė mane paguldyti. Jūsų bepročių prieglaudos perpildytos. Man pasisekė: sako, kad jų patalpos mažiau panašios ligoninę nei Solženicyno laikais. Paauksuotas jūsų katedros kupolas kur kas geriau priglaudžia mano kaltę. Aš čia jaučiuosi visiškai menkas. Jūsų Dievo namai neseniai restauruoti, o maskviečiai jų nekenčia, nes meras Lužkovas į šiuos akmenis sukišo visą miesto biudžetą. Čia, nepadorioje nuvorišų koplyčioje-klane galima ramiai prašyti nuodėmių atleidimo. Tačiau nukrypstu nuo temos, o už manęs savo eilės aimanuoti laukia per daug pacientų. Iki greito, tėve, atrodo, kad jūsų tyla galėtų išgelbėti man gyvybę.

---

* Svetimšalis Maskvoje (*angl.*).

Nežinau, ką jums apie jį pasakyti. Jis mane užkalbino Nigth Flight, *sutikau eiti su juo į viešbutį, ir viskas... Jis buvo malonus, kiek keistokas, labai romantiškas, per švelnus tokių vietų klientui... Malonūs klientai visada šiek tiek kelia baimę, įdomu, kodėl jie mums skambiais žodžiais suokia apie meilę, nors mes iš jų imam po 500 dolerių už pusvalandį ir niekad jiems nepaskambinsim! (...) Jis vis sakė, kad ieško veidų, aš pamaniau, kad tai galėtų būti profesinė galimybė, nes jis nuolat kartojo, kad mano netikros krūtys tokios pat stangrios kaip ir skruostai. Todėl jam ir palikau vizitinę kortelę bei nuotraukų. Žinote, dauguma* Night Flight *merginų pozuoja erotinėms nuotraukoms, mes visos turime vizitinių kortelių, kuriose pozuojame su apatiniu trikotažu. Nuotraukos, kurias jūs radote jo kambaryje, turėtų voliotis daugybės Maskvos vyrų kambariuose.*

Ksenija V.,
palydovė

Su Oktavu praleidau keletą vakarų, bet nepažįstu jo ir nieko negalėčiau apie jį pasakyti. Jis niekada nieko neminėjo apie savo planus, be to, esu šokiruotas jūsų skandalingų metodų. (...) Taip, atpažįstu, nuotraukoje Golden Dolls *tikrai aš, tačiau tai nieko nereiškia. Kartoju – neturiu su tuo nieko bendra, NE, AŠ NEDIRBU SAUGUMO TARNYBOMS, kiek dar turėsiu kartoti? Mane šioje istorijoje visiškai apmulkino. (...) Patvirtinu, kad apmokėjau trijų merginų sąskaitą ir šampaną su plakta grietinėle. Esu pasirengęs atsakyti į Rusijos policijos klausimus, kurių jai kils dėl žudynių.*

JMD,
greičio matuoklius aptinkančių GPS importuotojas

He said he was looking for new faces. It was my dream to become a model so I accepted to take pictures at his studio. He was very professional so we had an affair together. It didn't last long. He said I was too young, he was nervous, always asking for my I. D. card. But Karolina Kurkova was 15 when she signed her first contract with Miuccia Prada*! I don't see the problem.**

Jurgita P.,
modelis, *Aristo Agency*, Maskva

* Jis sakė, kad ieško naujų veidų. Tapti modeliu buvo mano svajonė, todėl sutikau fotografuotis jo studijoje. Jis buvo labai profesionalus, mes užmezgėm romaną. Tai truko neilgai. Jis sakė, kad aš per jauna, buvo susinervinęs, prašė mano asmens dokumentų. Tačiau Karolinai Kurkovai buvo 15, kai ji pasirašė savo pirmąją sutartį su *Miuccia Prada*! Anokia čia problema (*angl.*).

Nieko apie jį nežinau, tačiau jis man pasakojo apie savo ryšius su popu. Stačiatikių bažnyčia labai artima valdžiai. Galimas daiktas, kad jis norėjo apsimesti „bojaviku" – čečėnų sukilėlių kovotoju, kad niekas jo neįtartų, jei pabėgtų. Iš kur žinoti?

Irina V.,
laisvai samdoma atstovė spaudai,
atsakinga už *Aristo Style of the Moment*
konkurso renginių viešuosius ryšius

Nežinau, ar tai, ką papasakosiu, jums bus naudinga, kad suprastumėte, kas nutiko. Vieną dieną, kai fotografavome jo studijoje, psichopatas pasakė galįs mane pravirkdyti du kartus papasakodamas vieną istoriją. Jis norėjo blizgančių akių, kad vaizdas būtų emocingesnis. Pasakiau, kad gali pabandyti.

– Įsivaizduok, – pasakė, – ant ledo lyties aplink motiną džiaugsmingai šokinėjantį baltosios meškos jauniklį. Staiga į ją šauna medžiotojas. Motina meška slysta ir nuvirsta ant šono, nedidelė apvali raudona dėmė plinta jos švariu kailiu. Ji urzgia iš skausmo. Meškiukas nieko nepastebi, jis ir toliau šokinėja, kol pamato, kad motina nebejuda. Iš pradžių mano, kad ji miega. Meškiukas mamą baksteli, kandžioja jos snukį, uostinėja užmerktas akis. Pabando pakelti vieną leteną, po to kitą, jos sunkiai drimba atgal į raudoną ir lipnų sniegą. Dešimt, dvidešimt, trisdešimt minučių bando pažadinti mamą. Pagaliau pamažu ima suprasti, kad ji ką tik mirė jo akyse. Jis ima vaitoti, iš pradžių užkimusiu balsu tyliai dejuoja kaip sužeistas vaikas, o paskui šaukia, verkia, kaukia prieš mėnulį. Pabandyk įsivaizduoti tokį mielą meškiuką, kuris suvokia, kad liko vienas pasaulyje, ir

kuris didžiulėje kraujo baloje nežmoniškai, arba – dar blogiau gyvuliui – žmoniškai vaitoja.

Kai jis pasakojo šią istoriją, pravirkau. Jis irgi verkė. Tai buvo labai stiprūs išgyvenimai. Jis tęsė:

– Matai, meškiukas lieja gedulo ašaras. Jis šaukiasi pagalbos, jaučiasi apleistas, netekęs vilties. Didžiulis vieno iš tėvų mirties sukeltas skausmas priverčia staiga subręsti kruviname siaube. Tačiau prieš galutinai nutoldamas ledo lytimi, lyg suabejojęs, meškiukas paskutinį kartą grįžta prie motinos. Bando atmerkti jos akis, laižyti snukį, nepasiduoda. Staiga atsitinka neįtikimas dalykas: mama meška pramerkia vieną, po to kitą akį! Ji juda, kvėpuoja, ima žiovauti ir pasirąžo. Meškiukas vėl aimanuoja, tik šįkart iš džiaugsmo. Jis šoka, laipioja ant motinos, ji vaiką švelniai atstumia... Įsivaizduoji šią sceną? Mamos medžiotojo kulka nenužudė, tik įdrėskė, ji tik buvo praradusi sąmonę, kol žaizda užsitraukė. Tikras stebuklas. Žmogus pasišalino, meškiukas su motina susiglaudė, kad būtų šilčiau, ir prapuolė pūgoje – laimingi, lyg ką tik iš naujo gimę.

Oktavas buvo teisus – vėl ėmiau lieti šiltas ašaras, tik šįkart džiaugsmo. Tai buvo nuostabu. Jis be perstojo fotografavo mano ašaras, dėl jų nubėgo tušas. Mano liūdesys buvo fotogeniškas – galima buvo pamanyti, kad išėjo Sisley *reklama.*

– Matai, – Oktavas padarė išvadą, – antrą kartą tavo ašaros gražesnės, nes tai prisikėlimo ašaros. Ką tik papasakojau tau gražiausią pasaulyje istoriją – Evangeliją.

Irina K.,
modelis, *Aristo Agency*, Maskva

Kaip jūs radote mano telefono numerį? Aaaa! Tas baltaruse mane palaikęs prancūzas – gerai jį apmulkinau, žinojau, kad nereikėjo jam duoti savo telefono numerio. Jis maldavo jo visą naktį! Ieškojo narkotikų, sakė, kad metė, bet apie tai visą laiką kalbėjo kaip kvaišalų negaunantys narkašos. Sakė, kad kokainas turi vieną problemą – arba jo vartojama per daug, arba per mažai. Vargšas tipelis! Aš laikausi vieno principo: neduodu savo telefono numerio, tai pridaro per daug nemalonumų, jūsų skambutis tik patvirtina, kad aš teisi!

Tania S.,
studentė, Nižnij Novgorodas

Net nežinau, ką jums pasakyti apie sūnų. Man šokas. Visos tos kūnų nuotraukos... Atleiskite. Ar galėčiau stiklinę vandens? (...) Jis buvo labai judrus, gyvybingas vaikas. Visada norėjo būti pastebėtas, šokinėdavo, vaidindavo juokdarį, šiandien tai būtų vadinama „hiperaktyviu vaiku", tačiau tada sakydavo „išsiblaškęs mokinys". Mokytojų pastabas priimdavau kaip komplimentus, išmokiau jį vertinti įžūlumą, Dieve mano, jūs manote, kad aš dėl visko kalta? (...) Aš juodu su broliu užauginau viena. Nebuvo labai lengva, manau, jis neigė savo melancholiją, kaip kad aš ją slėpiau... Vaikai jaučia liūdesį. Nemanau, kad skatinau Oktavą manęs trokšti ar konkuruoti su vyresniuoju broliu. Tačiau tiesa, kad jaučiausi pamaloninta namuose turėdama du dėl manęs iš proto einančius berniukus! Sunku suprasti jo beprotybę. Jam niekada netrūko meilės. Gal jos gavo net per daug? Juk nepriekaištaujama motinai už tai, kad ji per daug myli savo vaikus. Gaila, bet skyrybos yra normalu, visi vaikai šiandien tai patiria, skyry-

bos tapo pretekstu, jos dėl visko kaltos, tačiau jei visi išsiskyrusių tėvų vaikai išprotėtų, tai pasaulis būtų pilnas laisvai vaikščiojančių psichinių ligonių. Ar ne?

Sofi de L.,
įtariamojo motina, Paryžius

(Po katastrofos Maskvos centrinio policijos komisariato surinkti liudininkų parodymai.)

ANTRA DALIS

PAVASARIS

(VESNA)

„Balandžio 29 d. audra gausiai nuplovė Maskvos gatves, oras tapo lengvesnis ir malonesnis, o sielai aprimus vėl apėmė noras gyventi."

MICHAILAS BULGAKOVAS

Teatrinis romanas, 1966

1

Zdrastvujte, papaša! Ar manekenės turi sielą? Ant pirštų galiukų įtipendamas į jūsų atominį grybą sukūriau topmodelio metafiziką. Mane iki jūsų durų atvežęs taksistas buvo labai malonus, kai leidau pasilikti grąžą:

– Linkiu tau turėti tiek pinigų, kiek jų turi Romanas Abramovičius, nusipirkęs pusę Anglijos, ir gyventi 107 metus, kaip mano *babuška*!

Arbatpinigiai skatina draugystę. Ačiū, kad vėl mane priėmėte, brangus *pater noster*. Šią popietę vanduo ant jūsų paauksuoto kupolo atspindi purpurinį dangų, kuriame įsirėžė geltoni vėjyje stūgaujantys kranai prie Maskvos upės. Na, noriu pasakyti, gražu čia pas jus, jei tik patinka pasaulio pabaiga. Koks džiaugsmas pereiti per Lužkovo tiltą, o paskui, einant iš salos, kur gaminamas šokoladas ir stovi turtuolių namai, įveikti pilkai rausvus kaip debesys laiptus ir apeiti gatvės žibintus, nutaškuojančius jūsų „kvailą rašalinę“. Namas ant stataus kranto kitoje pilkos upės pusėje vis toks pat svetingas it Rybakovo pasakojime. Prašmatniuose Maskvos butuose nomenklatūrą pakeitė

oligarchai. Gal man galėtų kas nors paaiškinti, kuo jie skiriasi, nes asmeniškai aš nematau prasmės rengti jūsų revoliucijų, juk iš tikrųjų jos nieko nepakeičia. Taip, anksčiau kolaborantai turėjo vaizdą į baseiną, o dabar jie gali žavėtis jūsų bažnyčia. Tai, be jokios abejonės, yra pažanga. Tačiau leiskite man pasakyti, kad jūsų fasadus puošiantys netikros bronzos bareljefai, kaip ir netikro marmuro plokštės, pasibaisėtini. Kodėl gi nesulipdžius senosios Kristaus Gelbėtojo katedros liekanų, gulinčių Dono vienuolyno kapinėse? Jūsų naujutėlė katedra būtų atrodžiusi senesnė. Nuo jūsų freskų vos spėjo nudžiūti dažai, sienos pernelyg švarios, atrodo, kad čia filmas, atmosferai trūksta šventumo – net ir maldos atrodo netikros. *Izvinite,* aš visada viską kritikuoju, toks jau prancūzų trūkumas – pliurpti, o ne veikti. Na, matot, jau prašau atleidimo, šiek tiek vargina išpažintis stovint. Man jau paskaudo nugarą, nors ką tik atėjau. Kodėl stačiatikiai nepastato tokių klausyklų, kaip katalikų bažnyčiose? Dėl jūsų mazochistinio ritualo esame priversti kalbėtis stovėdami viduryje minios bobučių su skarelėmis, o jos tik ir laukia, kol ką pasakysime. Dar gerai, kad jos nesupranta taip gerai prancūziškai kaip jūs po savo paryžietiškos tremties dešimtajame dešimtmetyje. Kažkada rusai kalbėjo mano kalba – Dostojevskis su savo vaikais, Turgenevas su Floberu, Nabokovas su Pivo ir Gabrielis Macnefas su manimi. Šiandien nebeliko to įpročio, anglų kalba jį išstūmė, kaip ir visur. Vienintelis Paryžiaus kazokų palikimas mano kalboje – žodis *bistro* (tai reiškia „greitai"), tačiau aš jį vartoju labai dažnai, negalima jo ignoruoti. Kalbėjimas mirusia kalba mus apsaugo nuo nepatikimų ausų. Tačiau rimtai, stovėjimas neskatina prašyti nuodėmių atleidimo! Ir dar jūsų keturias valandas (netrukus šešias, per Velykas) trunkančios mišios

nepatartinos kitą dieną po vakarėlių! Kai matėmės pastarąjį kartą, lyginau jus su psichoanalitiku, tačiau pas Froidą bent jau galima buvo atsigulti...

Labai pykstu ant savęs už tai, kad jau keletą mėnesių su jumis nesusisiekiau – sutrukdė darbas. Reikėjo grįžti į Paryžių, į keletą susitikimų su klientais. Žinote, atmosfera ten dar niūresnė nei tada, kai jūs laikydavote mišias Aleksandro Nevskio katedroje Dariu gatvėje. Galbūt ten žiema ne tokia atšiauri negu čia, bet prancūzai labiau linkę į depresiją nei rusai. Ko norėti, jie dar neatsisakė savo iliuzijų, vis dar ieško šviesos tunelio gale, o tai netgi graudina. Atsiprašau? Taip, tiesa, kai kurie vis dar tiki jūsų Viešpatį. Tačiau manekenių agentūrose tokių mažuma. Dauguma svaiginasi malonumu, kaip ir aš, kad paslėptų vilties nebuvimą. Ar galiu jumis pasitikėti? Galiausiai tam aš čia ir esu. Manau, kad didžioji dalis tikinčiųjų rusų randa nusiraminimą Dieve, net jei iš tikrųjų ir nelabai juo tiki, nes Dievas geriau nei kapitalizmas. Šis priežasčių ieškojimas suteikia jau paruoštą atsakymą, kad neklaidžiotume jų ieškodami nuo pat sovietinio režimo žlugimo laikų. Globalizuotas hedonizmas remiasi tuo pačiu principu kaip ir stalinistinė valdžia: melagiai kalba kretinams. Tačiau hedonizmas tuštesnis nei komunizmas – tai yra didžiausia pesimistinė religija. Taigi, Dievas... yra geriau nei gulagas ir pigesnis nei *Bentley*. Koks keistas amžius... Tikrai vertėjo kelti šešiasdešimt aštuntųjų revoliuciją, kad galiausiai Maskva taptų Las Vegasu ir kad sugrįžtume į cerkvę išpažinti savo niekšybių.

Patikėkite, didžiajai daugumai mano pažįstamų ateistų rūpi tas pats kaip ir neseniai išlaisvintiems jūsų tikintiesiems – vengti galvoti. Vengti keblių klausimų yra tikras darbas visu etatu. (Ar

aš laimingas, įsimylėjęs, niekam tikęs? Ar aš esu gyvas mirusysis, paliktas nederlingoje žemėje? Ar verta gyventi ir mokėti tiek mokesčių? Kaip išlikti vyriškam matriarchato pasaulyje? Kuo šį kartą pakeisime Dievą – internetine kamera, botagėliu ar šuniuku?) Kad apstatytų baldais savo vienatvę ir apgautų tylą, netikintieji už paskolas perka mašinų ar siunčiasi dainų, išgėrinėja nuo pietų, vartoja stimuliantus ryte ir migdomuosius vakare (kartais atvirkščiai), mobiliajame telefone turi daugybę numerių, palieka „aš tave myliu" keliose balso pašto dėžutėse iš eilės, nusiperka visų suaugusiųjų kanalų abonementus, užpildo savo darbotvarkę susitikimais, kuriuos atšaukia paskutinę minutę, nes bijo, kad nesugebės kalbėti prieš publiką nepravirkę, vaikšto gatvėmis skaitydami sms ir nesidairydami aplinkui (taigi ir dešiniu batu įmindami į labradoro šūdą), masturbuojasi skaitydami *Playboy* ar *In Style*, spiegia iš džiaugsmo, kai futbolo komandos kapitonas priešininkų komandos žaidėjui trenkia galva, eina per požeminius prekybos centrus, panašius į teminius parkus, peržengdami ant žemės gulinčius valkatas, viską daro tam, kad tik anksčiau už kaimyną įsigytų *Nintendo Wii* konsolę, auštant skambina greitosios pagalbos telefonu, kad išgirstų žmogaus balsą, nusiperka „Šešių pėdų po žeme" antrojo sezono DVD rinkinį, kuris taip ir liks celofane, nes jiems labiau patinka save glamonėti žiūrint sadomazochistinius komiksus, o visą kitą laiką jie bėga važiuojančiam takeliui priešinga kryptimi, kad pamirštų, jog ozono sluoksnis nuolat plonėja. Hedonizmo industrija yra numačiusi siaubą keliantį kiekį pramogų – kad būtų kuo užimti protą. Bet ar tai nėra tam, kad mums trukdytų juo naudotis? Nieko nauja (Platonas ir Paskalis jau seniai teigė, kad žmogus bėga nuo realybės), tačiau tai suintensyvėjo. Žmogus teturi vieną tikslą – linksmin-

tis. Malonumui kažko trūksta, bet man atrodo, kad bėgti – tai tas pats, kaip ieškoti, tik priešingai. Ko mes tada ieškome? Jūs manote, kad meilės? Ak, pagailėkite manęs, pasilaikykite savo postkomunistinį stačiatikišką moralą. Dievo? Dar viena utopija. Mes svajojame apie svajonę. Tai reiškia – miegame stovėdami, kaip jūs manęs klausydamas.

2

– Ponai, mūsų tikslas paprastas: tik trys milijardai moterų nori būti panašios į vieną. O mano problema surasti, į kurią.

Neblogas srities pristatymas, ar ne? Maskvos *Aristo* agentūros atrankos *Polaroido* nuotraukas pristačiau Paryžiuje, *L'Idéal* būstinėje – na, žinote, kancerogeniniai kremai skruostams, apie kuriuos kalbėjau praėjusį kartą. Gaila, bet po savo įžanginio sakinio patyriau visišką fiasko – jokia merga jiems nepatiko. Mano klientai nekantravo ir taip norėjo atjauninti savo firmos veidą ateinantiems metams, tai buvo taip svarbu, kad nesugebėjo priimti nė menkiausio sprendimo. Visos mano pasiūlytos merginos kuo nors netiko: Jurgita buvo pernelyg jauna, Katarina per daug vulgari, Tania per aukšta, Irina pernelyg besišypsanti, Olesia per plona, Ksenia per karšta, Dana per miela ir t. t. Priverčiau produkto vadovus varvinti seiles iš malonumo, nes niekada gyvenime nesutiks tokios merginos (išskyrus dešimt minučių fotografavimo, kai ji su suktukais plaukuose, kalbėdama telefonu ir net nepakeldama akių, išties jiems ranką, o pas-

kui ims pasakoti apie savo seksualinį gyvenimą vizažistui). Išrankumas *L'Idéal* komandoms buvo vienintelis būdas atkeršyti už savo seksualinę frustraciją: pirmą kartą gyvenime jie lėmė Gražuolių likimus.

– Šita pernelyg slaviška.

– Ana buvo nebloga, bet su apgamu, ji per daug primena Sindi Krauford.

– Neturit tokios pat, tik rytietiškesnės? Ne tokios devintojo dešimtmečio stiliaus? Karštesnės? Ne tokios pigios?

– Viešiesiems ryšiams reikia, kad bent viena kalbėtų prancūziškai per televizorių.

– Merginos pernelyg *girly** ir nepakankamai *wild***.

– Taip, tikrai, nenorim prekės ženklo padaryti per daug jaunatviško.

– Reikia rokenrolo, žavesio, kad... svinguotų! (*visas susidrovėjęs*) atsiprašau, norėjau pasakyti, kad... būtų *trash.*

– Atsargiai, mūsų prekės ženklas *mainstreaminguojantis.*

– Taip, bet dabar *trashas mainstreamina.*

Tai pasakęs bičas nusišluostė kaktą popierine servetėle, ant kurios buvo įspaustas logotipas: *L'Idéal – because you are all unique****.

– Reikia, kad būtų ateities tendencijų, judėjimo, rizikos.

– Kodėl gi neužsiundžius paparacų, kai viena iš jūsų mergų uostys ilgą takelį? Tai davė puikų naują postūmį Keitės karjerai.

– Aš nusivyliau, tai pernelyg nuspėjama.

– Tokios jos negalėsime *greenlightinti.*

---

* Mergaitiškos (*angl.*).

** Laukinės (*angl.*).

*** Nes jūs visos vienintelės (*angl.*).

– Jos visos susikausčiusios, joms trūksta asmenybės, jomis galima lengvai manipuliuoti.

Pavėlavęs atėjo pietų korėjietis transseksualas ir pamojo vėduokle, o tai reiškė „tęskite, manęs čia nėra“ – įrodymas, kad jis turėjo būti vienintelė svarbi susirinkimo moteris. Tai buvo didžiulė mutantė diva (Griškos Bogdanovo antrininkė) pagražintais pilkais skruostais ir prigludusiu dekoltuotu švarku, ilgais kaspinu surištais sulaižytais plaukais, – reklaminio ploto ji užsakydavo už 25 milijonus eurų per metus.

– Aš ir sakau, rizikinga rinktis rusę, kodėl ne čečėnę?

– Man patinka ši mintis!

– *Lee, you're so bright!**

– Čečėnė susilauktų didžiulio papildomo atgarsio.

– Tai puiku! *L'Idéal* įvaizdžiui tai suteiktų humanitarinio, labdaros atspalvio, o tai tikrai teikia pasitenkinimą!

– Musulmonė nesuderinama su mūsų gerąja praktika, bet galime išjudinti nusistovėjusius standartus. Vis dėlto reikės tai du kartus *pracheckinti* su zonų direktoriais.

– Jei tai *benchmarkentinguota,* perku už 800 procentų!

– Palauk, tu nori uostančios ar normalios čečėnės?

– Labai juokinga. *Shut the fuck up. Too many jokes.***

Buvęs generalinis direktorius, kaip ir vienas iš brolių Vačovskių, pakeitė lytį ir tapo *L'Idéal Paris International* generaline direktore. Ši naujai iškepta moteris (ji ką tik įsidėjo porą 90C dydžio implantų) buvo vienas iš galingiausių pasaulyje žmonių, nes Li Čan Jong skonis nulemdavo milijardų vartotojų išvaizdą. Kai jis prabildavo, visi kiti direktoriai nutildavo – sektoriaus

---

* Li, tu tokia protinga! (*Angl.*)

** Užsičiaupk, bliamba. Per daug juokauji (*angl.*).

atsakingieji asmenys, padalinių direktoriai, grupės ir produkto vadovai staiga prarydavo liežuvį. Lytį sugebantis pakeisti vyras turėjo gerai išmanyti moteriškumą. Jo žodis buvo svaresnis nei bet kurio kito vyro ar moters, nes jis buvo ir viena, ir kita viename. Tam, kad geriau suprastų savo klientes, Li Čan Jong ryžosi daugiau už kolegas: visiškai pašalinti penį vis dėlto buvo tikras profesinio sąmoningumo garantas. Iškart supratau, kad šįkart „šviežios mėsos" neparduosiu. Galėjau susipakuoti atgal savo *mjaso* partiją. Norėjau pasakyti klientams: „Kaip drįstate kritikuoti šią atranką? Pažiūrėkite į mano Gražuoles, o paskui į savo žmonas!"

Bet susilaikiau, nes nepažinojau paradui vadovaujančios *drag-queen**. *Aristo* labai bijo, kad *L'Idéal* pasirinks agentūrą konkurentę ir paliks mus neįspėjęs arba, dar blogiau – pasirašys sutartį su kino aktore. Esu velniškai spaudžiamas, jei jau drįstu vartoti tokį epitetą Dievo namuose. Tačiau, kaip sakydavo draugas Leninas, „ką daryti"? Vis dėlto nevažiuosiu per bombas ieškoti čečėnės į Grozną... Galiu pasakyti, kad visur užmečiau savo tinklų – tapau stachanoviečiu darbininku-klubinėtoju, amžinai klajojančiu goju**. Išklausinėjau visų Maskvos heteroseksualių pleibojų, prašiau visų pasiutusių auksinio Rusijos jaunimo dulkintojų man nurodyti gražių pažįstamų merginų. Pasiėmiau šimtus mobiliojo telefono numerių, paskyriau tiek pat pasimatymų ir beveik tiek pat kartų sėdėjau vienas. Kas vakarą ėjau į *Turandot, Gazgolderį, Krišą, Podvalą* ir *Liubą* ieškoti mažų užpakalių ir didelių krūtinių (o jos pačios

---

* Moterimis persirengę, iššaukiamai atrodantys vyrai, kurie linksmina publiką naktiniuose klubuose, vakarėliuose, šou metu.

** Taip žydai vadina kitatikius, dažniausiai krikščionis.

ieškojo išbadėjusių oligarchų). Netgi peržengiau jūsų imperijos sienas – važiavau į Kijevą, Rygą, Vilnių, Sofiją, Varšuvą, Belgradą, Zagrebą, Bukareštą, Budapeštą (Rytų Europoje net pavadinimai panašūs: manai, kad esi Rumunijoje, o pasirodo, ne – Vengrijoje, kvaileli!). Nusiaubiau visus *Fashion Lounge*, kur plazminiuose ekranuose podiumu einančios merginos tėra nykštukės, palyginti su barmenėmis, turiu visų Rytų Europos *Private Gentlemen's Club* kliento korteles. Netgi užsikariavau Guliverio (*Diagilevo* boso) ir Sašos Sorkino (*Kabarė* ir *GQ* boso) simpatijas – visa tai tam, kad tuščiomis grįžčiau į Paryžių. Imu abejoti savo sugebėjimais.

3

Nieko baisaus, bent jau pasilinksminau. Žinote, nuo to laiko, kai nutrūko mūsų ryšys Paryžiuje, man daug visko nutiko: tada dirbau reklamos agentūroje, keliavau aplink pasaulį, paskui parašiau knygą, už kurią buvau išvarytas, netgi kaip žmogžudystės bendrininkui teko šiek tiek pasėdėti cypėje – bjauri vieną girtą naktį Floridoje nutikusi istorija... Po to Prancūzijoje 99 dienas dirbau televizijoje, tai buvo visiška nesąmonė – ieškojau savęs. Atrodo, čia apsigyvenęs atradau save. Įtartina, Maskvoje niekada nebuvau blogos nuotaikos. Maniau esantis užuovėjoje, apsuptas jaunųjų *push-up* liemenėlių gerbėjų banguotais plaukais, vesdavausi jas vakarieniauti į *Puškiną* arba *Prado*, o paskui *First* klube pasisodinęs ant kelių išdulkindavau prie lėtai tekančios upės... Sakydavau joms:

– Pabučiuok mano laikrodį, tai brangiausias daiktas, kurį turiu su savimi.

Kai kurios jį laižė, kandžiojo, čiulpė. Nepakankamai joms melavau, kad įsimylėtų. Visada parvesdavau jas namo, o paskui vienas perlėkdavau viešnamius (Maskvoje jie visi priklauso

vienam prancūzui – Žanui Mišeliui Kosniuo, Džimio Morisono fanui, kurio simpatijas, savaime aišku, galiausiai užsikariavau). Dar buvo tas šaunus restoranas *Gandras* (*Aist*), kur nuolat šaudydavo banditai. Išvengti kulkų per susišaudymą yra labai vertinamas maskvietiškas sportas – tai atitinka didįjį slalomą mūsų Alpėse. Kitą dieną po išgertuvių eidavau į Sandunovo pirtis, kur perkaitintame hamame stori imtynininkai plaukuotomis nugaromis mane išplakdavo buksmedžio šakomis. Kai kūnas tapdavo violetinis, jie mane panardindavo į ledinio vandens kubilą ir į akis kibirais pildavo deginančio vandens, o tada dar turėdavau plyšti juokais ir plaktis beržo šakomis, kad įrodyčiau esąs vyras. Pamažu pagirios iš mano organizmo traukdavosi, jas pakeisdavo grynas ir paprastas skausmas. Rusijoje fizinės kančios taikomos dvasinėms kančioms pamiršti.

Labiausiai užsispyrusioms merginoms, toms, kurios visiškai nekreipdavo į mane dėmesio, turėjau slaptą ginklą: po akių operacijos dėl trumparegystės chirurgas ragenai sudrėkinti prirašė lašintis *Hylocommod* lašų. Eidavau į tualetą ir prisipildavau jų tiek, kad net bėgo. Netikros ašaros suminkštindavo didžiausias užsispyrėles, kai kurios tą akimirką net įsimylėdavo (rusai vaikinai niekada neverkia, nebent karo tarnyboje). Nesivaržydamas cituodavau Turgenevą: „Drovūs jausmai, švelni melodija, susižavėjusios sielos atvirumas ir gerumas, laukti pirmojo meilės jaudulio džiaugsmai, kur jūs?“ Skirtumas didžiulis – to joms niekas niekada nėra pateikęs. Prancūzas, kuris verkia deklamuodamas „Pirmąją meilę“ – visos įkliūdavo į šiuos spąstus. Maskvoje vaikinai kabindami negražbyliauja. Jie viską daro tiesmukiau: geria kaip arkliai ir svaiginasi per šnerves, nes bijo. Tai susigūžę šaunuoliai kvailais antracito spalvos *Roberto*

Cavalli kostiumais, pamatę trapiąsias fėjas jie kaip bailiai pridaro į kelnes ir nedrįsta prie jų prisiartinti. Kai pagaliau ryžtasi, būna jau girti ir nebeturi daug laiko kalbėti, tampa storžieviais, puola jas iš burnos trenkiančiu alkoholiu ir tempia už rankos. Kartais joms nuo to lieka mėlynių. Kai kurioms tai patinka, jos prie to pratusios. Viskas, ką galiu jums pasakyti, – mano metodas buvo tikra tokio elgesio priešingybė. Aš buvau silpnas verksnys, deklamuojantis mirusių poetų eilėraščius ir tuo pat metu siūlantis neįtikimą sutartį su pasaulinės kosmetikos pramonės lyderiu. Patikėkite, niekas tam neatsispiria. Niekada negalėčiau priprasti prie kitokio gyvenimo. Nežinau, kaip normalūs vyrukai sugeba pasitenkinti viena ir ta pačia moterimi ištisus dešimtmečius. Ar tokių dar yra, tėve?

Mano profesinis romantizmas netrukdė jaunų modelių laikyti gyvuliais. Nieko nejaučiau merginoms, kai Stravinskio paauglių šokio ritmu jas vesdavausi į savo mašiną (po penkių *techno* valandų *Diagileve* mergytės nė neįtarė, kad klubas pavadintas „Rusų sezonų“* organizatoriaus vardu!). Aš į jas žiūrėjau kaip į mažučius savo žmogiškojo zoologijos sodo povus, kuriuos reikėjo pagauti. Atsiprašau, metropolite! Man palengvėjo, kai radau labiau nei mano gimtojoje šalyje paklūstančių mergų – gražuolių, kurios neketino iš karto manęs iškastruoti. Ar atsitiktinai angliškai vergas yra *slave*? Tiesą sakant, buvau pamiršęs, kad yra puikių moterų, kurios nekastruoja vyrų. Vyrų lemtį pažinau prieš sužinodamas apie moteriškąją. Tikriausiai buvo laikai, kai visos moterys nudelbdavo akis kaip rusaitės –

---

* Diagilevas nuo 1907 m. organizuodavo rusų artistų gastroles užsienyje – „Rusų sezonus“.

idealios lėlės, vaizduojančios atsidavusias, kad galėtų geriau vadovauti paradui. Nėra taip, kad nekęsčiau moterų, tačiau pripažįstu, kad feminizmas panaikino tą humorą, kurio padedami vyrai ir moterys gyveno taikiai. Kažkas sušvilpė – pertraukos pabaiga. Dabar, kai mes lygūs, nebelinksma. Dabar mes jau lygūs ir lenktyniaujame atskirai.

Man patiko ir jų skurdas, ir tai, kad jos pernelyg greitai atsiduodavo už *Marriot* viešbučio *room service**, ir falsifikuoti drabužiai, netikri kailiai, beverčiai papuošalai, pigūs sintetinėmis rožėmis smirdantys kvepalai... visa tai, kas priminė jų skurdą, mane nepaprastai jaudino. Kartą viena mergina manęs paprašė metro bilieto, kad galėtų grįžti namo. Sprogau iš juoko! Pakanka paskambinti Sergejui, ir ji važinės tiktai *Hummeriu*: pramonininkai moka atsilyginti už gerai atliktą darbą.

---

* Paslaugas į kambarį (*angl.*).

4

– Oktavai, ar tikrai po ranka neturi kokios čečėniškos bombelės?

– Ei ei ei! Bliamba, bose, tu nori, kad mus nudėtų, ar ką? NIEKADA Rusijos oro uoste nesakyk tokių dalykų garsiai! Atsiprašau, jis juokavo, tai nieko nereiškia, pone muitininke, jo dokumentai tvarkingi, čia *francuzkij,* juk žinote kokie mes nesusipratėliai... Priimkite šį 100 dolerių banknotą kaip nuostolių atlyginimą, *pažalujsta, diplomat, dokumenty,* ar galime be eilės? *Ambassad, Government friend of President Putin, da da, spasiba.*

Mano mėgstamiausias darbdavys iš *Aristo,* išeidamas iš *L'Idéal* būstinės, nepaprastai nekantravo ir vos atvykęs į Maskvą paprašė parodyti visas nuo 1991 m. atrinktas čečėnes. Manau, kad nesąmoningai jis šiek tiek žavėjosi *L'Idéal* hermafroditu generaliniu Li Čan Jong. Jis buvo apsėstas minties jo nenuvilti. Tačiau aš, be abejo, jau buvau patikrinęs – parduotuvėje nebuvo nieko, ką galima parduoti. Mūsų paskutinės čečėnės manekenės jau turėjo būti tapusios motinomis arba dūlėti po

žeme. Bertranui Jokovkos miestelyje parodžiau L'Idioto namą, vienas jo aukštas skirtas diskotekai-ginklinei-tirui, kitas – šildomam baseinui, o trečias – buduaras, pilnas rytietiškų pagalvėlių kaljanui rūkyti, dar yra aukštas kino salei su kondicionieriumi, mišraus stiliaus lofto aukštas ir tikmedžio terasa su žiemos sodu, palmėmis, soliariumu ir aikštele sraigtasparniui. Jis pasirinko rytietiško stiliaus aukštą ir prigulė priešais „Lesės" DVD. Asmeninė Sergejaus asistentė Milana ir dvi paauglės uzbekės ant pilvo patiekė jam plovo*, manau, galiu įvardyti tai kaip ribinį asmenybės sutrikimą. Aišku, Paryžiuje nepardaviau nė vieno veido, tačiau dėl vaizdų, kuriuos Bertranui nežinant nufilmavo Sergejus, jis nebegali manęs atleisti.

Ar ne tas pats už menką algą prieš metus mane įdarbinęs vyras sakė, kad didžiausias šio darbo pranašumas yra natūra gaunama nauda? Niekada nereikia pamiršti, kad visas manekenių agentūras įkūrė labai bjaurios išvaizdos vyrukai, kurie norėjo miegoti su labai gražiomis moterimis ir kuriems pavyko tai padaryti peržengiant visas padorumo ribas.

Čiort! Ta moteris, kurią visos Žemės gyventojos norės mėgdžioti, tikrai kažkur slepiasi. Kad ją rasčiau, vėl turėsiu imtis to, ko nekenčiu labiau už viską pasaulyje, – surengti *Aristo Style* grožio konkursą su podiumu vaikščiojančiomis nekaltomis mergelėmis ir kosmetikos reklamos sutartimi. Tai stebuklinga

* Avienos troškinio su 1 valandą savo riebaluose troškintu negyvu avinu ir su rudomis daržovėmis, kurios plaukioja riebių ryžių paviršiuje. Tai tradicinis labai skanus iš Samarkando atkeliavęs patiekalas. Ragauti tiktai tada, kai gresia karinis konfliktas su viena iš prie Aralo jūros esančių respublikų (*autoriaus pastaba*).

išeitis – provincijos miestuose klijuojamos afišos, o vietos spaudoje spausdinami skelbimai. „Esate seksuali jauna čečėnė? Ryžkitės ypatingam nuotykiui – mūsų didžiajai atrankai. Jau šiandien užsiregistruokite svetainėje *www.aristostyle.com* ir tapkite naujuoju pasauliniu prestižinio *L'Idéal* veidu. Dėmesio: norint dalyvauti, reikia atsiųsti dvi spalvotas nuotraukas (portretą iš priekio ir vieną nuotrauką visu ūgiu) ir turėti galiojantį pasą. Agentūra pasirūpins vizomis nugalėtojai arba nugalėtojoms." Nugalėtojai pakaks padovanoti fotosesiją šluotų sandėliuke, ir ji jau manys, kad viską pasiekė (registracijos formos apačioje pridėta pastaba, kad bendrovė *L'Idéal* įsipareigoja sumokėti už nuotraukas, kurios bus publikuojamos vietos spaudoje, o ant podiumo darytos nuotraukos bus platinamos *worldwide** be atlygio – mes juk ne kvaili). Didžiuojuosi savo pavadinimu skrajutei: „GREITAI JŪS VISOS BŪSITE VIENINTELĖS". Visada malonu šaipytis iš jus palaikančių jėgų. Iš lūpų į lūpas metodas toliau dirba savo darbą, nes, išskyrus Filipo Tesono sūnaus ekskursijas, į rytus nuo Volgos daugiau nieko žavaus nevyksta. Kaskart nieko nepešus Bertranas man siūlo surengti tokį finalą ir visada pavyksta: išnuomojame seną teatrą, atkeliauja 300 nepažįstamųjų, o tada belieka tik gerai pasirausti toje krūvoje. Na, tiek jau to, nėra viskas taip paprasta – kartais reikia sumokėti už kelionę, nakvynę aptriušusiame viešbutyje ir ne itin šlykštų maistą, nes joms ant snukio gali pridygti spuogų. Išmokome jas vaikščioti podiumu, laikyti galvą, sunumeruojame, jos du kartus pereina podiumu (apsirengusios, o paskui su maudymosi kostiumėliais) stebimos šeimos narių, jas filmuojančių ranka sukamomis senovinėmis kameromis,

* Visame pasaulyje (*angl.*).

mūvėdamos mažytes kelnaites jos turi šokti prožektorių šviesoje, o galiausiai 299 merginos lieka įsižeidusios. Vargšės brangutės. Kad būtų linksmiau, paspendžiame joms spąstų, pavyzdžiui, persirengimo kambariuose padedame krūvą paplūdimio skraisčių. Tos, kurios į sceną išeina su skraistėmis ant klubų, iš karto pašalinamos (Bidaro paplūdimyje sakoma, kad „tas, kuris klubus apsiriša skraiste, slepia didelį užpakalį"). Karmen Kas buvo atrasta per tokį konkursą Estijoje, Paidėje. Kai Erikas Diubua ją keturiolikmetę atrado Baltijos jūros paplūdimyje, ji buvo „Mis Jerva Janis". Tokia pati ir Žizel Biundchen – *Elite Model Look* konkurso Brazilijoje nugalėtojos – istorija. Be abejo, tai veikia, aš nekritikuoju, tik sakau, kad šis būdas ne toks klasiškas kaip kiti. Senoviškas spontaniškas medžiojimas gatvėse ir baruose reikalauja šaunumo, drąsos, gebėjimo improvizuoti, polinkio rizikuoti, reikia suvilioti, pralinksminti, suteikti saugumo jausmą ir manipuliuoti jomis. Niekada negalima iš anksto pasakyti, kad pavyks. Tėve, ar jūs kada bandėte Evangeliją skelbti 13–14 metų mergaitėms? Tai nėra taip paprasta, a! Yra vyrukų, kurie tapo tikromis šio meno įžymybėmis, nes taip, tai iš tikrųjų yra menas. Jie prie merginų priartėdavo su gėle šautuve ir be tinklo. Kas nerizikuoja, tas negeria šampano. Jų ginklai lygiaverčiai. Savaime aišku, kad merginų medžiotojai niekada nebandė galantiškos meilės (būna ir geresnių trubadūrų), tačiau jie bent jau kiekvieną vakarą rizikuodavo apsijuokti ir būti pažeminti, kai jos atsisakydavo. Visa tai jau baigta: atsiradus internetui, kabinimas tapo racionalesnis, pakanka įdėti nedidelį skelbimą, ir jos pačios tūkstančiais plaukia, kad už tris rublius penkiasdešimt apsijuoktų viešai per šou, kurio platinimo teisės jau iš anksto parduotos *worldwide*. Surašome kriterijus, o tada iškrinta pavardės su nuotraukomis ir elektroninio pašto adre-

sais – atsiradus naujosioms technologijoms merginų paieškos prarado visą romantiką. Pasaulis pasikeitė – anksčiau mes buvome joms po kojomis, o šiandien merginos pačios mūsų maldauja. Rytoj jos sukils, nusiaubs mūsų konferencijų sales, padegs agentūrų patalpas ir įkaitais paims mūsų agentus! Pirmoji žavesio revoliucija, tiesiogiai transliuojama per *Fashion TV*, įvyks čia, Rusijoje, nes čia, kaip ir Prancūzijoje, revoliucijos yra nacionalinis hobis. Prisipažinsiu jums kai ką, *padre*. Nekantrauju, kad viena iš šių deivių ant ieties pasmeigtų mano galvą.

5

Kaip, ką sakote, mano senoli? Jūs pažįstate Gražuolę? Neskubėkite, *pažalujsta*, leiskite man išsiimti užrašų knygelę, klausau, ačiū, kad pasitikite manimi, prisiekiu, aš pasikeisiu, nebenoriu būti tas pats žmogus, jūs esate mano išganytojas, noriu gyventi kitaip. Pavardė, vardas? Doičeva, Lena. Kaip rašyti? *Da*. Ji graži? Na, gerai, dar vienas angelas, jų jau pilna jūsų bažnyčioje. Ar ji čečėnė? Nieko baisaus, pameluosime. Ne ne, visiškai ne, tėve, aš neabejoju jūsų nuomone, bet pripažinkime, jog kiek neįprasta: niekada nebūčiau įsivaizdavęs, kad jūs man pristatysite tikinčiosios dukrą! Ji svajoja apie šį darbą, tačiau jūs niekad jos nesate matęs? Prisiekiu, yra daug merginų, kurios nori uždirbti milijonus ir nieko neveikti, bet pasaulyje nėra tiek Doucen Krus. Tikiuosi, ji ne tokia barzdota kaip jūs. Juokauju, tėve. Ar tas Dievo kūrinys turi mobiliojo telefono numerį arba adresą? Ji moksleivė iš Sankt Peterburgo? Puiku, kaip tik ten norėjau surengti savo *model search contest**, viskas puikiai klos-

* Modelių konkursą (*angl.*).

tosi, nepaprastai *spasiba*. Piteryje pilietinio pasipriešinimo judėjimas padarys mums paslaugą, išvažiavus už Maskvos jaunimas drąsesnis. Negali būti nė kalbos apie važiavimą į Čečėniją, ten per daug pavojinga! Iš ginklų man labiausiai patinka seksbombos, o iš visų karo veiksmų – išpuoliai prieš santūrumą. Talentų medžiotoju tapau ne tam, kad vilkčiausi į kariaujančias šalis tarp priešpėstinių minų ir rankinių granatų. Pasakysiu, kad skambinu nuo jūsų dėl atrankos, ir mes ją pristatysime Bertranui kaip „Mis Čečėnija" konkurso finalininkę. Nerealu, ar ne? Neaišku, ar policija leis mums tai padaryti: pas jus dėl reklamos plotų reikia derėtis su agentūra, kurią kontroliuoja prezidento administracija, o Putinas mums niekada neleis išrinkti čečėnės, netgi netikros! Tačiau tiek jau to, linksma bus pabandyti, o kai ji taps žvaigžde, jie nebeišdrįs mūsų žudyti. Nemaniau, kad jūsų katedroje pavyks ką nors rasti. Jūs man pasakysite: „Bažnyčioje nieko iracionalaus nevyko, nematau, kad būtų įvykę kas nors antgamtiška." Ar jos bent jau skruostikauliai iškilūs? O ar dantys išrikiuoti kaip pianino klavišai? O akys migdolo formos, lūpos putlios, žvilgsnis kaip išsigandusios stirnos? Atsiprašau už tokį maniakišką klausinėjimą, bet jei jau ši išpažintis turi baigtis susitikimu darbo reikalais, tai reikia tikslumo. Ar jos žvilgsnis švelnus, lūpos tamsiai raudonos, oda permatoma, o veidas ovalus kaip Faberžė kiaušinis? „Sako, kad taip", – tipiškas jėzuito atsakymas. Ar galima būti ir jėzuitu, ir stačiatikiu vienu metu? Taip, kaip galima būti čečėne ir gyventi Sankt Peterburge... Aną dieną kolega man pranešė, kad atvyksta geidulingosios čečėnės – vien tiktai rusų prievartautojų traumuotos anoreksikės, o tos, kurios dar valgomos, jau nėščios. Pirštu besdamas į kaktą pasakiau joms: „Man labai gaila, bet čia ne *Amnesty International*!" Mes čia esame ne tam,

kad skriaudžiamoms našlaitėms padėtume integruotis į visuomenę. Tačiau susisieksiu su jūsų krikščione. Pasitikiu jūsų nuomone. Su Mergele Marija bendraujantis žmogus tikrai turėtų mokėti atpažinti skaisčias paaugles.

6

Man didelė garbė, kad manimi pasitikite. Atėjau su jumis susitikti, nes noriu tapti kitu žmogumi. Nebegaliu daugiau toks būti. Be galo savęs nekenčiu. Tapatybės siekimas, savęs ieškojimas, bla bla bla, ilgai maniau, kad tai tik tuščiažodžiavimas. Tačiau tai mane vargina... Žinote, būtent Paryžiuje pernai prasidėjo mano manija vaikščioti aplink bažnyčias. Taip ir mes susitikome, prisimenate, pernai žiemą! Kaskart, kai Paryžiuje vakare išeidavau pasilinksminti, klaidžiodavau aplink Dievo Motinos katedrą, Sen Siulpiso, Šv. Tomo Akviniečio bažnyčias ieškodamas dozės šventinto vandens. Tačiau mano mėgstamiausias prieglobstis buvo Šventosios Klotildos bazilika Las Kasas ir Kazimir Perjė gatvių sankirtoje 7-ajame Paryžiaus rajone – jūs nežinote šios bažnyčios? Kai grįšit į Prancūziją, nueikite ten pasivaikščioti – tai viena gražiausių šalies vietų maldininkams: du kaip strėlės į viršų šaunantys XIX a. gotikiniai bokštai nedidelėje aikštėje priešais skverą, kur vilkėdami *Bonpoint* firmos paltukus šokinėja vaikai, o juos saugo auklės filipinietės. Patikėkite, šiame Paryžiaus rajone religija yra elito

narkotikas. Nuolat klaupdavausi priešais šias nebranduolines raketas ir atremdavau įtarius piniguotų tikinčiųjų žvilgsnius. Kai durys užsiverdavo, nes būdavo jau penkios ryto, atsiguldavau ant pilvo ant apleistos akmeninės plokštės, mano dulkiną užpakalį apšviesdavo keletas užjaučiančių gatvės žibintų, o aš šaukdavau:

– Nusileisti į *Mathis* baro išvietę – tas pats, kas nusileisti į pragarą!

Jėzus visą naktį būdavo apšviestas, jis į mane bažnyčios prieangyje tiesdavo rankas, beje, vienintelis šiame mirusiame mieste. Nežinau, ar jis pasiaukojo už mus, bet žinau, kad dažnai jį lankant galima jaustis daug geriau. Man patinka dieviškas žvilgsnis to, kuris tapo žmogumi ir, nors šiek tiek per vėlai, suprato savo klaidą. Jis maloniai, be paniekos (nors liūdnokai) stebi mus ir, atrodo, nori pasakyti tą patį, ką ir Tomas Jono evangelijoje: „Laimingi tie, kurie tiki nematę." Fainas bičas tas kuklus barzdyla. Jis atkeliauja mūsų išgelbėti, mes, užuot atsidėkoję, jį kankiname, nužudome, o jis mums atleidžia už nedėkingumą. Mes Jėzaus Kristaus prašome išgelbėti mus, o jis mūsų atsiprašo. Kaip Dievo sūnus, jis visai neišpuikęs. Teko pažinti tokių „sūnų", kurie gyrėsi daug daugiau nei Jis. Kai pagalvoju, kad jis mums ištiesė rankas, o mes tuo pasinaudojome ir prikalėme jį aikštėje kaip Nabokovas savo drugelius!

Kodėl bažnyčios uždarytos naktį – tada, kai jų labiausiai reikia? Kartais užmigdavau ant žemės prie durų. Balandžiai iš mano knarkimo galėjo atspėti, kad nesimeldžiu. Visą kitą laiką buvau panašus į blyną, blyną *Hedi Slimane* kostiumu. Ištiesęs rankas kryžiumi ant žemės, pavydėjau medžiams – jie bent jau turėjo šaknis. Iki tol buvau visiškai pamiršęs savo katalikišką auklėji-

mą ir staiga ėmiau prašyti dangaus atleidimo, apsimesdamas, kad man nervinė depresija. Linksma, ar ne? Tada ant pajuodusių paakių ir šviežios barzdos išspausdavau keletą ašarų. Kad jūs žinotumėt, kaip man palengvėdavo liovusis šypsotis. Priverstinis išsišiepimas – varginanti mankšta. Ne, manęs nelankė regėjimai kaip šventosios Teresės Avilietės, jei jums reikia palyginimo, tai geriau paminėsiu Diurtalį – rašytoją, kuris užsidaro Atro Dievo Motinos katedroje Hiujismanso „Kelyje“... Kišenėje taip pat turėjau Lui Klodo de San Marteno „Geismų žmogų“ (1790): „Kiekvieną būties akimirką turime atgaivinti mirusiuosius“... ir toliau būkime klasiški.

Buvau ką tik supratęs, kad geriau jau dievinti Aukščiausiąjį, kurio nėra, o ne mylėti neprieinamas moteris. Geriau jau eiti iš proto dėl To, kuris neegzistuoja! Nežinau, kodėl atsisakiau mylėti Dievą – didžiausią mėgėją neateiti į pasimatymus. Senojo Tertuliano *Credo quia absurdum est* („tikiu, nes tai absurdiška“) norėjau priešpastatyti kitą kredo: „Tikiu, nes tai ne taip absurdiška nei visa kita.“ Taigi, norėjau pakeisti Tertulianą, kad padaryčiau jį panašesnį į Kamiu. Visuotinis absurdas gali apimti Dievo egzistavimą; absurdas labai svetingas. Dievas toks pat absurdiškas kaip ir aš, nesuprantu, kodėl Kamiu netikėjo. Manau, jis tikėjo pats to nesuvokdamas. Ačiū už jūsų gerumą, tėve, žinojau, kad mano viduramžių herojinė poema jus sujaudins. Mano kūnas susiliejęs su asfaltu. Tačiau kaip tapti žemės druska, kai žemė iš gelžbetonio? Jau artėjame prie tikslo, pamatysite.

7

Kuo gi galiausiai skundžiausi? Menkniekiais – mano santuoka eilinį kartą žlugo, nesugebu pasirūpinti moterimi, namo grįždavau vis vėliau, taip vėlai, kad tai tapdavo vis anksčiau, sukakus keturiasdešimčiai atsibodo elgtis kaip tokiam pat nesubrendusiam berneliui – su gausybe vodevilių ir trankomomis durimis. Jausmų srityje gyvenimas kartojosi vis tuo pačiu ciklu – eidavau į vakarėlį, sutikdavau nuostabią, neeilinę, pritrenkiamą moterį, kalbėdavau jai apie savo meilę tol, kol ji mane įsimylėdavo, tada apsigyvendavome kartu, man būdavo uždraudžiama eiti linksmintis, mane imdavo barti antidepresantus ir migdomuosius ryjanti isteriška paranojikė. Tada ciklas kartodavosi: vis prasčiau meluodavau, eidavau į vakarėlį, sutikdavau kitą nuostabią, neeilinę, pritrenkiamą moterį ir iš jos taip pat padarydavau agresyvią furiją, savininkišką raganą, neapykantos kupiną gyvatę. Turiu neįtikimą sugebėjimą pačias gražiausias moteris padaryti bjaurias – tai su niekuo nepalyginamas talentas. Vieną vakarą žmona man pasakė: „Tu toks netikęs lovoje, kad orgazmui pasiekti turiu galvoti apie savo

vibratorių!“ Nesijuokite, mano *stariec*, nelabai malonu girdėti tokius dalykus. Kai kišenėse ieškodamas gumyčių paklausiau, kaip jai pavyksta mėgti Filipo Roto „Mirštantį gyvulį“, ji protingai atsakė: „Man patinka skaityti Filipą Rotą, tačiau niekad su juo nesituokčiau!“ Taigi, ne tik kad nebuvau laisvas, bet ir turėjau paaukoti savo troškimus, užgniaužti savo genetiškai užkariavimams užprogramuotą vyrišką *libido*, susilaikyti nuo vyriškumo, trumpai tariant, nužudyti mano esmę sudarantį gyvulį, be viso to, buvau dar ir serijinis *heartbreakeris**, griaudavęs jautrių moterų gyvenimą, o mano butas vis labiau panašėjo į Gvantanamo priestatą. Ar mes, vyrai, kalti, kad tokį kūną mums davė Kūrėjas? Kodėl nuolat turėtume teisintis dėl to, kas esame? Kodėl žmonos kasdien prašo, kad nusižudytume? Kodėl nė vienas vyras neturi drąsos žmonai tiesiog pasakyti teisybės? „Brangioji, aš tave visada mylėsiu, tu esi man skirta, tačiau noriu mylėtis su kitomis moterimis. Tau ši mintis atrodo nepakenčiama, tačiau tu pati nepakenčiama – tu paprasčiausiai ginčiji mano vyriškumo esmę. Nieko baisaus, kad miegu su kitomis moterimis, tik gal liausiesi knistis po smulkmenas ir skaityti mano elektroninius laiškus. Tu gali daryti tą patį, visiškai to nedraudžiu, netgi priešingai, mane jaudina, kad tavęs geidžia kiti vyrai, nes, kaip ir visi bičai, esu užsislėpęs pyderas. Tavo pavydas toks reakcingas, jog esi puikiausias nenusisekusios seksualinės revoliucijos įrodymas. Nori naudotis moterų revoliucijos pasiekimais, tačiau sykiu nori atkurti senąjį poros modelį. Tu manęs nemyli – tiesiog nori, kad tau priklausyčiau, o tai ne tas pats. Jei mane mylėtum taip, kaip sakai, norėtum, kad patirčiau malonumą, – su tavimi ar be tavęs,

* Širdžių daužytojas (*angl.*).

aš irgi tau to linkiu – su manimi ar be manęs. Būsiu priverstas tave palikti dėl šios kvailos, tačiau (mano sprendimas tai įrodo) labai svarbios priežasties: man reikėjo liesti ir kitų kūnų, kad įsitikinčiau, jog pirmenybę teikiu tavajam. Sudie, mano gyvenimo ragana, tu nesupranti, kas yra vyras. Siūlau nusižudyti arba tapti lesbiete – tai būtų išeitis tavo vyriškumo pagrindų neišmanymui. Pažiūrėk į mane – daugiau manęs nepamatysi. Tu ką tik mane praradai, nes norėjai, kad tau priklausyčiau." Vieną rytą Didžiosios armijos aveniu (logiška, nes buvau ką tik paskelbęs karą) psichiatrei padeklamavau Čechovo laišką: „Dieną iš dienos, rytas po ryto trunkančios laimės nepakęsiu. Pažadu būti puikiu vyru, tačiau duokit man tokią moterį, kuri, kaip ir jaunas mėnulis, neatsirastų mano horizonte kasdien." Po valandos už 120 eurų savo monologą užbaigiau klausimu: „Tai štai, daktare, kas vakarą geriu tam, kad suviliočiau visas tas merginas, kurios negyvena pas mane, trumpai tariant, esu normalus vyrukas, aš juk nesergu, ar ne?" Ji į mane ramiai pažvelgė, o paskui atsivertė savo kalendorių ir tėškė: „Reikės dažniau su jumis susitikti." Užuot ten grįžęs, nusipirkau marškinėlius su užrašu: *I'M MARRIED. PLEASE SHOOT ME.**

* AŠ VEDĘS. PRAŠAU MANE NUŠAUTI (*angl.*).

8

Tai, ko norėjau (tik tada dar nežinojau), – tai būti kaip įmanoma ilgiau motiniškai globojamas. Paauglystėje motina liaujasi mus lietusi. Ji mus paleidžia į gamtą, o nuo lytinio brendimo pradžios mūsų kūnas nepakankamai myluojamas, supamas, liečiamas, laižomas, apkabinamas, lytimas, masažuojamas. Faktas, kad žmogaus odai reikia daug bučinių per dieną, taip, kaip skrandžiui reikalingas maistas, tačiau ji tai gauna tik pačioje gyvenimo pradžioje (jeigu pasiseka). Nuo 13–14 metų esame liečiami vis rečiau. Atsiradus antipedofilinei paranojai, padėtis tik pablogėjo: tas, kuris liečia paauglį, rizikuoja užsitraukti trejų metų prevencinį įkalinimą, kol teisėjas nusprendžia, ar paauglys mėgsta meluoti, ar iš tikrųjų yra traumuotas. Vakarams atėjo galas. Mūsų 2000 kvadratinių centimetrų odos išsiilgę pirštų, mūsų epidermio sluoksnis ilgisi lūpų. Todėl ir SPA tokie populiarūs: žmonės pasirengę mokėti didžiulius pinigus, kad tik kas nors juos pusvalandį čiupinėtų (keletas delnų geriau nei burnų trūkumas). Esame priklausomi nuo malonumo. Mums reikia šviežio ir naujo kūno porcijos, vi-

suomenė mus taip suformatavo, kad būtume bučiuojami kaip egocentriški ir atmintį praradę amžinai išlepinti vaikai. Na, o aš savo kasdienę minimalią dozę vertinu maždaug tūkstančiu bučinių. Jeigu mano kaklo maždaug tūkstantį kartų per dieną nepaliečia drėgnos lūpos, būnu siaubingai nepatenkintas. Tik pažiūrėkit į mane – esu panašus į Ukrainos ministrą pirmininką! Reikėtų pataisyti „Tėve mūsų“: „Kasdienių mūsų bučinių duok mums šiandien!“

Taip, bučinių, švelnių bučinių, o ne šiurkščios meilės, ak, tos rusės tarpusavyje, mano tėve, TĖVE, JEI JŪS ŽINOTUMĖT! Man visada patiko žiūrėti į besilaižančias merginas, ypač jei jos su antkakliais. Tai labai gražu, nuo to nepavargstama. Na, tiek jau to, jei jūs mieliau žiūrite į dangų nei į merginą, kuri atsegioja kitos merginos marškinėlius, kad leduku priverstų jos spenelius sukietėti. Dievinu, kai jos rangosi, kad atsegtų liemenėlę, – tikros gyvatės. Manau, kad esu normalus. Selinas sakydavo: „Man visada patiko gražios moterys lesbietės.“ Jis dėl daug ko klydo, bet ne dėl šito. Tačiau taip, žinau, galiu, aš pasikeisiu, Dievo padedamas, tapsiu kitu žmogumi, atsikratysiu senojo Oktavo, to, kuris ieškojo aukso veršio, to, kuris į nosį traukė geležinkelio bėgių takelius nuo veidrodžio, kad matytų save iš arčiau. Atsibodo *Valentino* drabužius dėvinčios merginos, Stalino jachtoje (*Maksim Gorkij*) kramtančios cinamono skonio kramtomąją gumą, jų kūnai būdavo ištepti aliejumi su blizgučiais ir kvepėdavo, o tarp krūtų kabėdavo kryžius – tai ženklas. Atsibodo *novyje ruskije*, kurie ištisus metus meldžiasi tam prakeiktam AUKSO VERŠIUI, GELBĖKITE, TĖVE, ramybės, kurgi aš atsidūriau?

9

Atrodo, kad atsiskyręs nuo visų, kuriuos mylėjau, tik pakartojau savo vaikystės istoriją. Visas tas maivymasis, kad tik nepasenčiau! Geras būdas likti jaunam ir būti vaikiškam. Tam pakanka mylėti moteris, kurių neturi, ir palikti tas, kurias turi. Galbūt aš nesugebėjau mylėti. Kai žmonės to nesugeba, jaučiasi kalti. Vartojau narkotikus, kad pajusčiau tai, ko jau nebejutau. Tačiau ką galėjau padaryti, jei geidžiau visų moterų? Tenesis Viljamsas sako nesąmones: geismas yra ne tramvajus, o kulkšnis, klubų ar sužvarbusios krūtinės kontūrai, primerkta akis, klubų linkis, pūkuota išsišovusi mentė, lakiniame atvirame batelyje išlinkusi pėda arba įdegio žymė iškirptėje – dėl to visa diena nueina šuniui ant uodegos. Nekenčiau savo banalumo, tačiau teisybė ta, kad bijojau moterų ir jų didėjančios galios. Bijojau, kad jos nuo manęs paspruks, ar dar blogiau – kad sutiks. Bijojau savo melo. Bijojau, kad jos tuo nepatikės, ar dar blogiau – patikės. Norėjau jų visų ir nekenčiau už tai, kad prasilenkusios su manimi neatsisukdavo. Kai sutikdavo su manimi leisti laiką, ieškodavau būdo jų atsikratyti, o kai tik mane atstumdavo,

susižavėdavau jomis. Ir moterų buvimas, ir nebuvimas mane dusino. Gal todėl, kad jų nekenčiau? Jau tūkstančius metų moterys turėjo priežasčių nekęsti vyrų. Tam, kad atkeršytų už ištisus amžius vyrų dominavimo, jos troško mūsų nelaimės, norėjo mus išdresuoti, prijaukinti, neigti, įkalinti. Pirmiausia jos mus iškastruodavo, o paskui skųsdavosi, kad jų nebedulkinam. Jos mums suteikdavo gyvenimą, o tada nuolat jį darydavo nepakenčiamą. Galbūt dėl to ta neapykanta ilgainiui tapo abipusė: vyrai pyko ant moterų, kad jos nieko neatleisdavo. Aš jau sakiau – tai karas. Kitame kare kariaus ne šalys ar religijos: susirungs vyrai su moterimis, o susidūrimas dėl to bus tik nuožmesnis. Belaukdami karo, visi vyrai ims nekęsti moterų, po to taps gėjais. Gal jau toks ir tapau, tačiau kodėl tada nuolat norėdavau glamonėti apvalias krūtis ir šilkinius plaukus? Jeigu jau esi pyderas, tai nereikėtų savęs versti miegoti su moterimi. Nemanau, kad esu užsislėpęs pedikas, bet viena yra tikra – būdamas su moterimi, visada žiūrėdavau į kitas, o tai jas skaudino. Tačiau mane tai taip pat skaudino, o vyro, negalinčio suvaldyti savo aistros, smalsumo ir nuostabos, skausmo niekas negerbia. Triufo „Vyro, kuris mylėjo moteris" kančios visai nejuokingos, jas reikėtų vertinti. Niekas negerbia jo nepasotinamo apetito ir nuostabos išvydus naują grožybę. Don Žuanas dar ir dabar laikomas apgailėtinu išdaviku, besiseilėjančiu menkyste, patetišku *libido*. Bjauri sugrįžusi moralė (ypač ta, puritoniška, skleidžiama spaudos apie garsenybes, skaitomos jaunesnių nei 24 metų merginų) prikišamai rodo pirštu, visą kaltę suverčia ir prie kryžiaus kala vargšą norėtoją, išdrįsusį pažiūrėti į kitą, ne savo moterį. Tai bjauriausias ir gėdingiausias apsėdimas, o juk to apsėsti buvo didieji poetai, dailininkai, rašytojai ir kino kūrėjai – visi tie, kurie svaiginasi ekstaze ir nuolat garbina dan-

gaus dovanas, ypač jei jos dėvi peršviečiamus marškinėlius ir susuktus netikrų perlų karolius.

Vieną iš tų naktų, kai eilinį kartą vakarą baigiau gulėdamas Šventosios Klotildos bazilikos prieangyje ir negalėdamas pajudėti, nusprendžiau priimti *Aristo* pasiūlymą ir vykti į Maskvą. Planavau narkotikus pakeisti Dievo malone, o Šv. Anos ligoninę* – Raudonąja aikšte. Taip, *da*, jūsų šventenybe, jūsų šalis man nukrito kaip iš dangaus.

---

* „Vasaros 5" atitikmuo.

10

Nesu nei ateistas, nei tikintysis – esu tarp dangaus ir žemės ir laukiu, kol ims lyti merginomis. Tame chaose, kuris ir yra mano gyvenimas, religija iškyla kaip gražus vaikystės prisiminimas, malonus žingsnis atgal, gelbėjimosi ratas. Supratau, kad turėti Dievą – tai kaip turėti šalį, sieną, namą, tėvą. Religija yra gera slėptuvė. Galėjau anksčiau suprasti, kad negalima visko atsisakyti vienu ypu – tikėjimo, šeimos, tautos, praeities. Tikėjimas mus daro neabejingus, taip ramiau nei būti pūgoje atsiskyrusiu pasaulio piliečiu ir stovėti prekybos centro stovėjimo aikštelėje tarp dviejų eilių tuščių vežimėlių, skraidančių plastikinių maišelių ir keleto spragsinčių neoninių reklamų „Pasirinkite Tinkamai, Pasirinkite Tikslą*“. Štai kaip tapau naktį besimeldžiančiu keturiasdešimtmečiu. Man melstis tai tas pats, kaip žiūrėti seną filmą – argi gali kas nors nuraminti labiau nei šie automatiški judesiai, iš mados išėję drabužiai, atmintinai išmokti dialogai? Marmure išraižyta

* Prancūzijos prekės ženklas *But* (*pranc.* „But“ – tikslas).

bažnyčia man būdavo ir *repère*, ir *repaire**. Tėve Jerochpromandritai, kadangi laisvai kalbate prancūziškai, suprasite šiuos į kirilicą neišverčiamus homonimus.

Kai žmogus pripažįsta, kad yra protingas, – tai jau jo išminties pradžia. Kai kurie katalikų ritualo sakiniai man padeda jaustis geriau. Atsiprašau, kad ne taip gerai išmanau stačiatikių katekizmą, atsiprašau, kad nekalbu apie didįjį skirtumą, kuris paaiškintų tūstančius Bažnyčios schizmos metų. Žinau, kad jūsų apeigos labiau meditacinės – pakanka suskaičiuoti mus supančias žvakes. Jums patinka tamsios virpančios liepsnos apšviestos ikonos, o jūsų dvasininkai gieda psalmes, jeigu įmanoma, keliais balsais, užsimerkdami, kaip jo šventenybė patriarchas Aleksejus II, tarp mūsų šnekant, jis nėra didelis linksmuolis. Ne, ne, nesinervinkite, sutinku su jumis, popiežius Benediktas XVI taip pat ne pats juokingiausias bičas. Romos apaštališkieji katalikai nuolat kartoja „pasigailėk mūsų" – šis priegiesmis nuteikia niūriai, tačiau pagalvojus – tai labai nebloga mintis. Susigalvoti kažkur esantį Kūrėją, kad galima būtų prašyti jo pasigailėti. Neįprasta, bet veiksminga strategija! Išėjus iš orgijos su išsinuomotomis merginomis ar kai net po žmonos čiužiniu rasti migdomieji neveikia smegenų, nėra nieko sveikiau nei įsivaizduoti ką nors imanentiška, kas mus stebėtų, ko galima būtų atsiprašyti, ir visai nesvarbu, ar jis tikrai egzistuoja, ar ne. Gera gailėtis ko nors kito, bet ne savęs. Man taip pat labai patinka „gelbėk mus nuo pikto". Čia tai bent. Šiuos tekstus parašę žmonės buvo genialūs ligoniai! Jie sukūrė Visuotinį Nemokamą Prozaką. „Ir neleisk mūsų gundyti, bet gelbėk mus

---

* *Pranc.* „repère" – orientyras, „repaire" – prieglobstis, užuovėja.

nuo pikto, amen." Nesveikas šūkis! Šių dienų pasaulis gyvena priešingai: beveik visiems, su kuriais dirbu, mokama už darbą visu etatu, kad gundytų kitus. Toks mūsų darbas – gundytojai. Gundytojai, kuriems už tai mokama! Mes esame kovotojai su ataraksija. Ataraksija yra kapitalizmo priešas: nėra tuščių troškimų, sielos ramybė ir stojiška išmintis trukdo rinkos ekonomikai. Pasaulis – maždaug šimto *Chief Executif Officer** rankose, o vienintelis jų tikslas – padaryti taip, kad jokios formos ataraksija mūsų planetoje nebūtų įmanoma. Viso pasaulio verslo mokyklose geriausiems studentams dėstoma, kaip mus gundyti. Tai, ką mes vadiname vartotojiška visuomene, turėtų būti pavadinta kitaip: Gundymo Visuomenė. „Neleisk mūsų gundyti" galėtų būti šūkis ant antiglobalistų plakato. Komplimentai tiems, kurie tai parašė. Kodėl maldų autoriai nepasirašo po savo kūriniais? Neaišku, kas tas vyrukas, kuris sukūrė „Tėve mūsų" ir „Sveika, Marija". Įsivaizduojate, kiek jis kasmet gautų už autoriaus teises? Tai dieviška mana, taip, žinoma, *charašo*, visi tekstai Jo. Dievas nieko negauna už autoriaus teises? Jūs labai juokingas, kai įsijaučiate. Be abejo, jis pernelyg brangiai kainuotų.

---

* Įmonių vadovų (*angl.*).

11

Trumpai: kai man sukako 40 metų, nebežinau, kas esu, ir nebežinau, kas buvau. Prie šių dviejų katastrofų savo prideda keturiasdešimtmečio nerimas artinantis gimtadieniui – panašiai kaip sumaišyti *Bailey's* su *Schweppes* ar įmesti *Mentos* į *Coca-Cola* butelį. Tapatybės praradimas ir laiko bėgimas sukelia cheminę reakciją, pasireiškiančią greitai sukylančiu šleikštuliu, šlykščiai rudos spalvos geizeriu. NEBEŽINAU, KAS AŠ NEBESU. Kai kurie to neišgyvena ir pasikaria, kaip mano draugas Tjeri Le Valua 2006 metų vasarį, arba sumaišo vaistų, kaip Gijomas Diustanas 2005 metų spalį. „Bet, tiesą sakant, vaikinai, visiškai nesu pasirengęs būti keturiasdešimties!“ Pažiūrėkite į tuos dantis sukandusius riaumojančius keturiasdešimtmečius. Laidotuvėse jų draugai trina akis, ieškodami tokio poelgio prasmės ir svarstydami, ką jie galėjo padaryti, kad išgelbėtų skęstantįjį. Neverta ieškoti prasmės ten, kur jos nėra: kad save nužudytum, pakanka nežinoti, kuo nebuvai. Mirties svaigulys pajuntamas tada, kai spaudžiamas mygtukas „ištrinti“ draugo vardui mobiliajame telefone.

Ar atvažiuosite į Sankt Peterburgą pasižiūrėti basomis ant linoleumo bevaikštančių būsimų *Muteen* viršelių? Nagi, kviečiu jus į liesuolių turgų. Bus ką palaiminti, bus prarastų sielų, kurias reikia išgelbėti, daug darbo popui, norinčiam plėtoti veiklą! Taip, suprantu, ką norite pasakyti, nepilnamečių gražuolių konkursas nėra pati tinkamiausia vieta teologiniam meditavimui. O gaila, būčiau mielai įtraukęs jus į komisiją. Stačiatikis komisijos narys *Aristo Style Contest* – būtų triskart daugiau medžiagos spaudai. Juo blogiau kandidatėms – jos išvengs specialiojo Dievo pasiuntinio teismo! Tačiau pažadėkite, kad melsitės už jų išgelbėjimą, kol manęs nebus. Nesuprantu, kaip įstengiate atsispirti mano kvietimui; jūs turite tos jėgos, kurios man trūksta. Kaip įmanoma gyventi Gundymo Visuomenėje ir niekada tam nepasiduoti? Jei kas nors vieną dieną nuspręstų, jog visi vyrai turi būti linkę į depresiją ir nusivylę, tai mūsų laikotarpis jau užbėgo už akių – tam jau rastas ir pritaikytas geriausias įmanomas būdas. Tėve, supraskite mane: jau atsibodo, kai man nuolat liepiama atsiprašyti už tai, jog esu vaikigalis. Atsibodo nesugebėti būti jumis.

OK, da svidanija, man irgi skauda galvą, aš taip pat giedu psalmes, aš taip pat linguoju. Nagi, ištroškau, jau eisiu, jūs turite ir kitų davatkų plakimui. Tačiau grįžęs iš Piterio pažadu iškart ateiti pas jus. Jūsų ramybė mane apvalo. Be jokios abejonės, tai pirmas kartas gyvenime, kai kas nors manęs klauso. R&B kultūros naktiniuose klubuose *Zima* ar *First* neįmanoma manęs išklausyti – ten mano verkšlenimus užgožia muzika. Merginos pagal muziką krato galvas, užuot skaičiusios Viktorą Peleviną, Andrejų Gelasimovą ar Vladimirą Sorokiną. Šios vietos skirtos kitkam – šaukti, o kai niekas to nepastebi, imi ir paskęsti

susikaupusių vienatvių sangrūdoje. Kiekvienas sau, triukšmas užgoš tavo raudas, o tamsoje niekas nepastebės vaipymosi. Be abejo, šį vakarą eisiu pasilinksminti, išklausęs manęs, suteikėte man energijos! Žinote, ką reiškia R&B santrumpa Maskvos jaunimui? Ne, ne *Rytm & Blues*, o *Rich & Beautiful*!* *Da svidanija*, mielasis gelbėtojau, galantiškasis klausytojau! *Davai, charašo* ir *dobre*! Išmokau ištisą dieną kartoti šiuos rusiškus žodžius nelabai suprasdamas, ką jie reiškia, – gerai, nagi, eime, OK, tinka – pakanka vienus pakeisti kitais ir viskas einasi kaip sviestu patepta, neverta bandyti suprasti, ką reiškia tie momentiniai žodžiai, sumažinantys atotrūkį tarp žmonių. Girdžiu artėjantį triukšmą, jis užpildo mano sustingusį gyvenimą. Kaip sakė Džoisas: „Tyla, tremtis ir spąstai." Dar to nepasiekiau, tačiau kas trys mėnesiai, jūsų padedamas, žengiu į priekį. Iki, čiau, amen!

* Ne „ritmenbliuzas", o „turtingi ir gražūs" (*angl.*).

Mano vyras buvo kaip vanduo saujoje, niekada neįstengiau jo suprasti. Jis buvo visiškai nepatvarus, gyventi su juo – tas pats, kas gyventi su nematomu žmogumi. Oktavas visą laiką bėgo, kaip koks sugedęs čiaupas. O aš įsivaizdavau esanti jo santechnikė. Net mūsų vestuvių dieną jo mintys buvo kažkur kitur, nežinau kur. Jis tikriausiai jau planavo mūsų skyrybas. Nežinau, kodėl už jo ištekėjau, greičiausiai dėl polinkio save kankinti. Manau, kad vienas kitą mylėjome, net jei ir norėčiau tai pamiršti, ta sumaištis pernelyg skausminga, kad įstengčiau prisiminti. Be abejo, jis labai manęs norėjo, tik supainiojo geismą su meile. Jis buvo labai aistringas, nuolat, visur ir visu greičiu ejakuliuodavo. Nemanau, kad žinojo, ką reiškia mylėti, kas yra iš meilės atsirandantis smalsumas, atjauta, dosnumas (o ne tik alimentai). Maniau, kad jis mane myli, nes nuolat tai kartodavo, tačiau viskas, ko norėjo, – kad priklausyčiau nuo jo finansiškai, norėjo mane sumenkinti iki vergės. Iš pradžių man tai patiko, nes aš taip pat maniau, kad jį myliu, suprantate? Jis buvo pavojingas įsimylėjėlis, kaip sakoma, „įsimylėjęs meilę“, įsimylėjęs ne žmogų, o laikyseną, judesį, pačią meilę. Tie, kurie

mano esą tyri ir pirmenybę teikia jausmo sąvokai, o ne žmogui, yra didžiausi iškrypėliai. Tokia visiškai subrendusi ir graži kaip kine meilė teikia tik skausmą ir nusivylimą, niekas to neišgyvena. Būna labai gražu dvi savaites, mėnesį, tris mėnesius, bet pabudimas po to – siaubingas. Baisiausia, kad milijonai žmonių apnuodyti šia saldžiai banalia estetika ir, be jokios abejonės, aš taip pat tam pasidaviau, kaipgi kitaip galėjau pritarti tokiems tauškalams? (...) Net kai mylėdavomės, mintimis jis skraidydavo kažkur kitur. Ko gero, svajodavo apie vieną iš savo meilužių. Jis tvirtino, kad, būdamas su viena iš savo meilužių, galvodavo apie mane! Miegoti su tokiu šizofreniku – labai įdomi patirtis, ilgainiui ir aš mylėdamasi ėmiau galvoti apie kitus vyrus. Vadinasi, nė vienas iš esančių mūsų lovoje negalvojo apie tai, ką darė. Jis mane išmokė vedybinio abejingumo, bejausmio gyvenimo. Šiandien nėra taip, kad aš jo nekęsčiau, nesigailiu jį praradusi, tiesą sakant, vargiai tai beprisimenu. Gyvenimas su Oktavu buvo gyvenimas šalia jo. Norėjau pasakyti „jo šešėlyje", tačiau tai būtų netikslu – jis negalėjo turėti šešėlio, nes buvo peršviečiamas. Tai nebuvo žmogus – tai buvo persikūnijęs androidas, vargiai humanoidinė forma, abonentas, kurio nėra. Jo visą laiką buvo laukiama, stengiamasi patraukti jo dėmesį, tačiau nieko neįvykdavo, šis tipas buvo muiliukas, tačiau tepantis muiliukas. Buvau apimta nuolatinio nepasitenkinimo – jis negerbė moterų, o ypač savosios, manau, tai atsinešta iš jo vaikystės. Kadangi jį užaugino vieniša motina, jis garbino moteris, tačiau į visas žiūrėjo kaip į cerberes, kalėjimo sarges, koncentracijos stovyklos prižiūrėtojas. Dažnai jam sakydavau: „Vargšas kvaileli, manai, kad ieškai tėvo, o iš tikrųjų bėgi nuo motinos!" Tuomet jis įsiusdavo, tačiau vėliau pripažino, kad tai yra pats protingiausias dalykas, kurį jam yra pasakiusi moteris. Paradoksalu, kad didėjantis vienišų motinų skaičius labai pakenkė moters įvaizdžiui: savo atžaloms moteris

yra Įstatymo sinonimas, jai reikia paklusti, o tai yra labai varginantis absoliutas, nervinantis įkalinimas. Be jokios abejonės, nė viena neprilygs svarbiausiai moteriai jų gyvenime. Rusų kilmės prancūzų rašytojas šį kompleksą pavadino „aušros pažadu". Tačiau vaikystė, apie kurią pasakojo Romenas Gari, buvo savita, jaudinanti ir poetiška. Šiandien būti užaugintam tik motinos tapo taisykle, nebe išimtimi. Taip atsiranda paniškai vienatvės bijančių vyrų. Jie jau geriau apsigyvens trijų kambarių bute su pirma pasitaikiusia nei savo lovoje pabus vieni, o kai jau su ja apsigyvena, ima priekaištauti, kad ji varžo jų laisvę. Šie nesuaugantys vyrai yra seksualinio išsilaisvinimo neigiamas šalutinis poveikis abiem pusėms. Ką daryti su tokiais, kurie nesugeba nei būti vieni, nei su kuo nors gyventi? Tai potencialios „human bombs". Terorizmas, masinės žudynės, serijiniai žudikai, be jokios abejonės, yra netiesioginė vyriškumo sampratos pakitimo Vakaruose padarinys. Mane taip pat užaugino tik motina, žinau, apie kokią nelaimę kalbu. Gana keista augti su vieniša suaugusia moterimi kaip pavyzdžiu. Dukra yra linkusi savo motinos vienišumą painioti su normaliu gyvenimu, ji prie to pripranta, o paskui nebesugeba pakęsti jokio žmogaus. Berniukui dar blogiau: augęs be vyro namuose, jis pasmerktas gyventi taip ir nežinodamas, kas esąs, ir nesuvokdamas, ko nori, išskyrus nuolatinį moterų, kurių nepakenčia, užkariavimą. Nikolia Sarkozi užaugino pleibojaus vyro pamesta vieniša motina: štai jums ir rezultatas! Oktavas yra iškrypėlis, nes vaikystėje buvo pernelyg susitapatinęs su motina. Jis nesuvokia savo Edipo komplekso, tai jam kelia mirtiną baimę: jei nesuviliosiu jų visų, mirsiu vienišas. Kaip vadinamas užaugęs vaikas lepūnėlis? Suaugusiu lepūnėliu. (...) Nepažįstu tos Lenos, na, taip, girdėjau apie*

---

* Savižudžiai sprogdintojai (*angl.*).

ją, kaip ir visi – spaudoje, po tragedijos. Tai ta čečėnė, su kuria supažindino kunigas? Vargšelis, suprantu, kad po manęs norėjo jaunos mergaitės, kuri paliktų jį ramybėje... Aš jam taip sugadinau gyvenimą, kartais ant savęs dėl to pykstu, bet ne, aš klystu, tai jis pamišėlis, ne aš! Nežinau, kuo mano parodymai šioje byloje jums galėtų pagelbėti. Norėčiau padėti, stengiuosi atsakyti į jūsų klausimyną laikydamasi eilės tvarkos, tačiau tai nėra taip paprasta. Labai gaila, bet manau, kad jau per vėlu ir kad mūsų nenusisekusios santuokos nagrinėjimas jums nieko nauja apie tarptautinio terorizmo tinklą sužinoti nepadės! (...) Ne, nežinau, ar jis turėjo bendrininkų, po skyrybų mes visiškai nebendravome. Spėju, kad techniškai būtų sudėtinga vienam surengti tokią operaciją. Ne, jis man niekada nepasakojo apie savo ryšius su Rusijos pramonininkais ar kovotojais už Čečėnijos nepriklausomybę, ir prašau jūsų manęs nepainioti į šį reikalą bei neminėti mano pavardės, nes man brangus mano gyvenimas! (...) Man pasisekė, kad išgyvenau su šiuo psichopatu. Atsiprašau, neturiu galvoje to, kas atsitiko... esu netaktiška. Man labiau pasisekė nei kitiems. Žinojau, kad jis apsigyveno Maskvoje, maniau, kad galėtų dulkinti kekšes, bet niekada nebūčiau pagalvojusi, kad jis galėtų pereiti prie smurto. Kaip ir visi sadistai, jis buvo labai minkštas, visada gyrėsi savo bailumu. Nemaniau, kad jis galėtų įskaudinti ką nors, išskyrus mane. Nuoširdžiai apgailestauju dėl visų aukų, jaučiuosi atsakinga, jei būčiau žinojusi, kad jis sukels tokią nelaimę... Jis nesiliovė man kartoti, kad yra išprotėjęs, tačiau aš juo netikėjau. Nesupratau, kaip tas, kurio nėra, gali būti išprotėjęs.

(Įtariamojo buvusios žmonos laiško Kovos su organizuotu nusikalstamumu departamento UBOP pareigūnams ištrauka. Pridedama prie Kristaus Gelbėtojo katedros bylos.)

TREČIA DALIS

VASARA

(LETO)

...Tiktai ar bus
Visoj mūs Rusijoj, kūrėjau,
Bent trejos, grakščios iš tiesų?
Ilgai užmiršti iš visų
Kojyčių dviejų negalėjau!..
Atvėsęs, liūdnas, pro rūkus,
*Lig šiol regiu jas neramus.**

ALEKSANDRAS PUŠKINAS
Eugenijus Oneginas, 1833

* A. Puškinas. *Eugenijus Oneginas.* Valstybinė grožinės literatūros leidykla. 1947. Vertė A. Venclova.

1

Pavasaris truko savaitę, sniegas ištirpo ir staiga pasidarė per karšta – vasara visur tokia pati. Šlapiuose prospektuose mirkčiojo kazino iškabos, didžiuliai skaitmeniniai reklaminiai ekranai mirgėjo tarp dviejų per stebuklą XX a. išgyvenusių cerkvių. Saulė atkeliavo anksti. Ruduo bus tik baltumos laukimas. Maskvoje stotis, iš kurios galima nuvykti į Sankt Peterburgą, vis dar vadinasi Leningrado (aš jus suprantu – rusai negali kaskart pereidami iš vieno totalitarinio režimo į kitą pakeisti visų traukinių iškabų). Jeigu jau taip, tai anksčiau Petrogradu vadintas Sankt Peterburgas greitai bus pakrikštytas Putingradu, taip Komsomolskaja aikštės fasade reikės pakeisti mažiau raidžių. Naktį mano traukinys dažnai stojo – kaskart, kai suvažinėdavo mešką, vilką ar astrachanietiška kepure pasipuošusį valstietį. Atvažiavus perono gale senutės pardavinėjo pirštines, gėles, kojines, raugintus agurkus, uogienę ir katinus. Pamaniau, kad jaunos moterys bus kiek toliau, ir buvau teisus – jaunos moterys visada toliau.

Dobryj den, tėve. Atvežiau stiklainėlį ančių kepenų pašteto. Paragaukite šio stebuklo, man geriausius produktus *FedExu* siunčia iš Bearno*. Ne, nejaučiu nostalgijos savo gimtiesiems Pirėnams, tiesiog nevirškinu raudonųjų ikrų. Nekenčiu jūsų persūdyto maisto. Rusijoje, nuolat valgant žuvų kiaušinius, silkę, ungurį ir rūkytą otą, visąlaik troškina. Jūsų *zakuski* jus visus paverčia alkoholikais! Pas mus, Po**, viskas kitaip – mes pilame vyno ant žaizdų ir antis šeriame tol, kol jų kepenys išsiveržia mūsų gerklėje. Paskui visus šiuos organus panardiname į armanjaką ir užmiegame prie stalo, nosį įmerkę į žąsies riebalų likučius ar į pretenzingos nejaunos buržua korsetą, o tai beveik tas pats.

Džiaugiuosi, kad gerai atrodote. Praėjusį mėnesį atrodėte išsekęs – buvote panašus į paskutines grafo Tolstojaus nuotraukas 1910 metais, kai jis paliko savo žmoną ir iškeliavo į Astapovo stotį numirti. Šiandien jūsų balta barzda švyti ant juodos sutanos, *batiuška,* jūs panašus į Lježo šokoladą. Jūsų ilga fosforescencinė barzda – mano švyturys naktyje. Šlovė jai! Tačiau būtų neblogai ją kartais išplauti, nes ji dvokia kaip mano siela. Aš jums vis dar nepapasakojau apie Leną Doičevą. Norėčiau ir toliau apie ją nekalbėti. Nežinau, monsinjore, ar turėčiau jums padėkoti už tai, kad supažindinote mane su nepakenčiamai spindinčia Lena Doičeva. Tačiau tam, kad apie ją papasakočiau, turiu pradėti nuo pradžių: nuo mano atvykimo į įtartinai blyškų Peterburgo pavasarį, mūsų susitikimo viešbučio *Europa* bare *Caviar,* kurį anksčiau buvo užplūdę KGB, o šiandien

---

* Istorinė Prancūzijos provincija šalies pietuose, prie Pirėnų kalnų.

** Bearno sostinė.

čia pilna civiliais apsirengusių mentų (ar kas nors man galėtų pasakyti, kuo jie skiriasi?); vėliau prasidėjo puikus metas, o tada – vakarėlis oligarcho *dačioje*. Ten ir tapau infantės Lenos Doičevos, jos nuodingo grožio, jos marmuro baltumo krūtinės ir keturiolikmetės drąsos auka. Dėl visko kaltas jūs, tėve.

Paimkite dar kąsnelį kepenų pašteto, kol pasakosiu apie savo nuopuolį. Aišku, dar trūksta šilto pyrago su džiovintomis razinomis, tačiau Po anties kepenys ir taip jau prabanga. Jos pusžalės, kaip ir visi mano vaikystės miesto gyventojai. Ne nuodėmė mėgautis Aukščiausiojo mums skiriamomis malonėmis. Man patinka girdėti, kaip kramtote, jūsų kramsnojimas padeda susikaupti. Be barzdos primenate mano teksasietę senelę *Villa Navarre* sode Trespoi aveniu prieš jai susergant vėžiu. Ji gromuliuodavo taip, kaip ir jūs, ją liūliavo per rožių krūmo šakas sklindantis baseino vandens teškenimas ir ledukų skimbčiojimas krištolo stiklinėje. Ar ji galvojo apie sugadintą savo sūnaus (mano tėvo) vaikystę, kai jis buvo uždarytas Sorezo pensione su kunigais? Galbūt galiausiai ji pasiilgo savo antrojo sūnaus? Galbūt ji netgi turėjo širdį, kas žino? Nuo 1948 iki 1955 metų mano tėvas buvo išsiųstas į internatą, vėliau, septintojo dešimtmečio pradžioje, jis jau buvo vedęs ir turėjo du vaikus – ar galima reikalauti iš žmogaus niekada nebūti laisvam? Jam vaikystės nepakako, o man manosios buvo per daug. Tačiau sendamas tampu jam artimesnis, juo labiau kad mes dar ir tokį patį darbą dirbame (jis medžioja vadovus, o aš modelius). Sorezas yra labai sena benediktinų abatija, įsikūrusi prie Juodųjų kalnų pelkėtoje vietovėje netoli Soro upės (tiems, kurie į šį regioną nėra įkėlę kojos, pasakysiu, kad tai kažkur tarp Tulūzos ir Karkasono). Šeštajame dešimtmetyje šių domininkonų kunigų drausmė buvo labai griežta. Dešimtmečius vaikus nakčiai

geležine velke iš lauko užsklęsdavo dviejų ir metro penkiasdešimties vienutėse. (Nuo dvylikos metų būdavo ne ką geriau – jie miegodavo bendruose miegamuosiuose, kur smirdėdavo kojos ir būdavo girdėti, kaip darbuojasi besimasturbuojantieji, jau nekalbant apie pimpalus, išteptus dantų pasta, ir nuolatines krikštynas). Kiekvieną rytą pusę šešių vaikus žadindavo varpai. Lauke būdavo keliama vėliava ir visi iškrakmolytomis uniformomis šaukiami į šaltį. Mišios prasidėdavo 7 valandą. Vaikai į jas eidavo vorele. Tada iki aštuntos valandos vakaro mokydavosi. Miegamuosiuose šviesos užgesdavo pusę dešimtos. Dažnai vaikai pabusdavo vidury nakties iš alkio ir šalčio. Žiemą internato gyventojai anglių katile kaitindavo plytas ir jomis šildydavosi. Įžūliausi mokiniai būdavo baudžiami „įkalinimu“: vaikas per prievartą būdavo įkišamas į ledinę vienutę nepasiekiamu atviru langu ir sienoje įtvirtintu stalu, visą dieną jam duodavo tik sausos duonos ir vandens, jis turėdavo perrašinėti sąsiuvinio lapus. Kartais vyresni mokiniai maištaudavo: kartą jie laiptais į prižiūrėtojų miegamąjį antrame aukšte užvedė karvę ir kiaulių. Legenda taip pat byloja, kad kai kurie iš Sorezo koplyčios pavogdavo mumiją (Napoleono iš Egipto parvežtą trofėjų) ir įkišdavo ją į ypač griežto kunigo lovą. Mokyklos direktorius dažnai savo kabinete rasdavo išmatų. Tada bausmės būdavo kolektyvinės, o neprisipažinę mokiniai įsigydavo priešų tarp kambario draugų. Pyla galėdavo baigtis išprievartavimu, kai į išeinamąją angą būdavo kišami įvairūs daiktai (parkeriai, liniuotės, kreida). Sorezo pensionatas uždarytas tik 1991 metais – tais pačiais, kaip ir paskutinis gulagas! Visa tai jums pasakoju, nes, be jokios abejonės, tarp mūsų tėvų auklėjimo ir dabartinės mūsų beprotybės yra tiesioginis ryšys: mes vejamės, nes jie atsiliko. Paveldima ne tik pavardė ir šiek

tiek pinigų, paveldima ir neurozė, ko nors trūkumas, neišgydyta depresija, frustracija, už kurią neatkeršyta. Kaip ir rusai po Gorbačiovo prieš penkiolika metų, kai reikėjo apsimesti, kad milijonai mirusiųjų vis dar gyvi. Kiekvienas turi savo asmeninį gulagą – neteisybę sielos gilumoje, su kuria niekada nesusitaikys. Mes visi esame atmintį praradę rusai. O dėl mano šeimos namo, tai būtent *Villa Navarre* Žanas Polis Tulė* 1901 metais rašė: „Ar jums neatrodo, kad labiausiai pasaulyje mylėjau moteris, alkoholį ir peizažus?“ Man ši trijulė kaip prizas. Būdas pabėgti nuo savęs.

Leiskite pasisavinti
Tulė trijulę
Kaip tėvo neviltis
Man artima.

---

* Jean Paul Toulet (1967–1920) – prancūzų poetas ir rašytojas.

2

Iš Po taip pat prisimenu Gabrielį Marselį*, kai jis skambant Brandenburgo koncertui mano senelio bibliotekoje geria arbatą. Tai išminčius žilais plaukais, priversdavęs mano tėvą šnabždėti: „Oktavai! Netrukdyk Ponui, tai didis filosofas, gerai pažinojęs Anri Bergsoną, jis galvoja apie *Dasein***..." Kai man buvo septyneri, stebėjau kiekvieną jo veiksmą ir judesį, kad suprasčiau, ką gi galėtų reikšti tas *Dasein* (ilgai maniau, kad tai į *kalinka kalinka maja* panaši rusiška daina). Dėl savo ilgų baltų ūsų jis buvo panašus į maršalą Peteną, be to, dar ir susiraukusį, tik tiek, kad akys virš tų ūsų spindėjo gerumu. Apvilktas trumpomis austriškomis kelnėmis, kartu su pusbroliu Eduardu ir pusseserе Žeraldina laksčiau sode, o jis linksmai šypsodamasis žiūrėjo į mus, kaip žiūrima į pageltusią nuotrauką. Dabar geriau jį suprantu: mūsų vaikystėje jis matė mirtį.

---

* Gabriel Marcel (1889–1973) – prancūzų filosofas ir dramaturgas, su juo siejama egzistencializmo pradžia Prancūzijoje.

** Būtis, egzistencija (*vok.*).

Jis buvo mūsų Ašenbachas, o mes išsiteplioję *Bearnez* padažu vaidinome mažuosius Tadzio*. Dabar šią akimirką prisimenu su tokia pat nostalgija, kaip ir jis tada. Vėliau sužinojau, kad jis pasikrikštijo būdamas keturiasdešimties metų. Mano senelis mėgo savo gražiame name priiminėti rašytojus: Žaną Kokto, Renė Benžameną ir t. t. Apie jų apsilankymą buvo pranešama gerokai iš anksto, tai būdavo didysis savaitės įvykis. Senelis jiems rodydavo Žano Polio Tulė pasirašytus laiškus. Be abejo, jam labiau patiko rašytojų, o ne sūnų, draugija – būtent dėl šios bibliotekos užsimaniau rašyti. Šiandien *Villa Navarre* – viešbutis, jeigu norite, galite apsistoti Gabrielio Marselio kambaryje. Iš jo atsiveria mėlynas kiparisų, skroblų, gelsvažiedžių tulpmedžių ir milžiniškų sekvojų įrėmintas vaizdas į kalnus.

Nepaprastai nuobodžiavau šioje provincijos tyloje, tad kodėl dabar taip mėgaujuosi melancholija? Po visos dienos slėpynių Irati miške vakarieniaudavome šiandien baru tapusioje koplyčioje (visos bažnyčios galiausiai tampa diskotekomis, kaip *Limelight* Niujorke ir Londone, gal vieną dieną jūsų katedra irgi... kas žino?). Seni, puse lūpų besišypsantys, orą į save traukiantys Pirėnų inteligentai, ispanes virėjas barančios amerikietės, vaikai pensionuose, knygomis apstatytos sienos, priešais peroną *Daimlerio* kapotą blizginantis vairuotojas – štai mano žaliasis rojus. Jaučiu, kad šiame angliškame dvare slypi mano beprotybės šaknys. Ar žinote, kad šis namas priklausė Madlenai Montebelo – tai, kurios vyras Giustavas buvo ambasadoriumi Sankt Peterburge? Per jo kadenciją buvo sudaryta 1893 m. Prancūzijos ir Rusijos sąjunga. Matote, tėve, vila, ku-

* Ašenbachas ir Tadzio – Tomo Mano novelės „Mirtis Venecijoje" veikėjai.

rioje praleidau visas savo vaikystės vasaras, ne taip ir toli nuo Rusijos... Nuo Bearno iki Nevos tik vienas žingsnis... Mano Rosbadas yra Utopija, kaip Tomo Moro įsivaizduota šalis. Tai ir mane persekiojantis košmaras. Kai dar buvau visai mažas, tėvas sakydavo: „Jeigu skauda pilvą, iš karto man pasakyk“, nes nebuvo pamiršęs vieno draugo iš pensiono, nedrįsusio Sorezo tėvams pasiskųsti skrandžio skausmais. Po kelių dienų lediniame miegamajame jį rado jau mirusį nuo vidinio kraujavimo. Kodėl šiandien tai prisimenu? Keista, kaip atmintis rūšiuoja atliekas, – ar ji palankiai žiūrėtų į atliekų perdirbimą? Nabokovas sako, kad „vaizduotė yra prisiminimų forma“. Jeigu mano istorija būtų išgalvota, ar tai būtų būdas iškreipti mano prisiminimus?

Jeigu atmintis yra ekologiška, tai nesuprantu, kodėl manoji atsisako ištrinti Lenos Doičevos veidą. Lena nieko neteršia (nors... man būtų patikę...). Pripažįstu: suprantu, kad vaikystę praleidus už grotų tampama nepagydomu kabintoju. Dar keisčiau tokiam būti, kai vaikystė buvo pati laisviausia visoje pasaulio istorijoje. Galbūt todėl esu tokios teisingos seksualinės pakraipos. Norėčiau vesti jauną merginą, apsimetančią čečėne, kad galėtų kabėti ant visų pasaulio sienų. Kuo labiau noriu prisiminti, tuo labiau jos bruožai nyksta. Kad prisiminčiau, kaip atrodo jos veidas, esu priverstas žiūrėti nuotraukas telefone. Žiūrėkite, kaip ji suteikia nuotraukai spindesio, pažiūrėkite į šią halogeninę miglos aureolę ant jos švytinčių pečių – štai ir paaiškinimas, turbūt ji radioaktyvi, juk ne taip ir toli nuo Černobylio. Ji man primena tai, ką rašė Gabrielis Marselis: „Ar mylėti ką nors nereiškia jam netiesiogiai pasakyti: tu nemirsi?“ Nuo pat *Elite* brazilės Adrianos Limos, trylikos metų *Ford*

agentūros talentų medžiotojo atrastos Baijos prekybos centre, laikų nebuvo nieko tokio skaistaus ir kartu seksualaus. Na, gal išskyrus Mergelę Mariją? *Izvinite,* tėve, atsiprašau, čia jau nukrypstu į šventvagystę, tačiau, jei būtumėte matęs Leną, prarastumėte pagarbą viskam, netgi virš Danilo vienuolyno pakibusiems tamsiems debesims. Pragaras yra vieną kartą sutikus būti nuo jos atskirtam. Šiandien jau žinau, kaip galima būti laimingam: reikia nesutikti Lenos Doičevos. Šiandien jau žinau, kad tik mirtis mane išgydys, nes Lena nemirtinga. „Ką nors mylėti – tai pasikliauti tuo žmogumi amžiams.“ Taip Po, pasirišęs kaklaraištį, Gabrielis Marselis verandoje kalbėdavo apie meilę, o aš vėl save matau kaip mažą berniuką pilkomis flanelinėmis kelnėmis, stebintį šį kitais metais (1973) mirsiantį senolį. Šis krikščionis, kurio „Metafizinį dienoraštį“ perskaitysiu po trisdešimties metų, vaikštinėdavo po parką su jam lazdelę atstojusiu mano seneliu, net neabejodamas, kad po keleto mėnesių Dievas atims iš jo egzistenciją. Na, gerai, norėčiau amžių amžius tikėti mažąja Lena, bet tik su viena sąlyga: kad galėsiu nusižudyti jai po kojomis.

3

Turėčiau jūsų nekęsti, jūsų didybe... Kaip žinojote, jog ji man taip patiks? Dieve mano. Koks aš kvailas! Vyrai kiekvieną dieną ateina pas jus išpažinties, o jūs juos visus siunčiate pas Leną Doičevą, kaip į kokią skerdyklą, tai manęs nestebina. O aš kaip koks bukaprotis įsivaizdavau esąs vienintelė apgauta auka. Tačiau jūsų ledinėje cerkvėje ši fėja tikriausiai yra viena karščiausių pokalbio temų. Kiek klientų ateina čia kiekvieną savaitę, kad papasakotų jums apie jos nepaprastai šviesius plaukus, besiformuojančias krūtis ir peršviečiamas akių lėliukes? Jūsų skaistybę reikia kompensuoti: tikriausiai jums kalbos apie Leną širdžių ėdikę ištisus metus yra geriausia atgaiva. Tikriausiai todėl ją nurodote visoms ne tokioms jau ir nekaltoms paklydusioms avelėms... Turėtų būti nepaprastai malonu užsidaryti barzdotoje nebylystėje ir ritmiškai linguoti galvą klausant tokių pačių nesiliaujamų dejavimų, kurių visų priežastis – tas pats žiaurus vaikas? Dvasininkų gyvenime yra prabangos: jūsų maldos apsaugo nuo demonų, tačiau ausys leidžia jums tuo mėgautis pagal įgaliojimą. Kokia puiki drausmė! Pavydžiu jums jėgos, nes

esu silpnas. Na, bet puikiai žinote, jog negaliu ant jūsų pykti už tai, kad suvedėte mane su Lena Doičeva, o išpažinties paslapties saugojimas mus visus apsaugo nuo policijos.

Kitą dieną po paskutinio apsilankymo pas jus paskambinau jos motinai ir palikau trumpą žinutę: „Gerbiamoji ponia Doičeva, pasakykite savo dukrai Lenai, kad ji kviečiama į *Aristo Style of the Moment* konkurso atranką, kuri vyks Sankt Peterburgo *Europos* viešbutyje gegužės 23 dieną 15 valandą. Jūsų numerį man davė Kristaus Gelbėtojo katedros tėvas Jerochpromandritas." Po to ją pamiršau, o dabar jau nebegaliu.

Kai įėjo į *Caviar* barą, ji man pasirodė paprasta, nerangi ir lėta, pėdas statanti į vidų, kukli, trumpai tariant – jai neįmanoma atsispirti. Angliškas žodis *clumsy* – vienas mano mėgstamiausių. Lena yra vaikščiojantis oksimoronas, jos kūnas – veido priešingybė. Keista, pagalvojau, kad ji panaši į mane. Jos veidas buvo man pažįstamas, tikriausiai dėl tokio pat ryškaus atsikišusio smakro. Nekenčiu pirmą kartą sutikti merginų, kurias, atrodo, jau pažįstu, ypač kai esu užvalgęs bulvių su svogūnais, silkių su svogūnais ar baklažanų su svogūnais. Žiūrėdamas į ją prasižiojau, po to užsičiaupiau dėl kvapo. Velnias, atrodo, nesugebėsiu tinkamai kalbėti. Mano epitetai netikslūs, jie dreba iš susijaudinimo. Nuo ko pradėti? Dieviškas grožis neturi išimčių, na, gal tik nagai. Jos nagai – kaip rasos lašai ant pirštų galiukų. Apgraužti, bet ne nervingai, tik šiek tiek apkramtyti. Šilko trapumo kaulėti riešai – kaip du ličiai? Nuo riešų iki alkūnių – tik šilko kelią kertanti lygaus pasidabruoto metalo apyrankė. Buvo matyti, kad apyrankė per sunki, šis miniatiūrinis riešas ją vos nulaikė. Kiekvieną delną galima apdainuoti

psalme. Kai ji tiesė plaštaką, o kartu ir visą ranką bei petį, kurį kirto pigios liemenėlės petnešėlė, įvairūs atspalviai – blyškaus baltumo, šviesaus rausvumo, papudruotos odos spalvos – sudarė daltonišką vaivorykštę. Pečiai kaip abscisė, liemenėlė kaip ordinatė – dievinamos paauglės grožis buvo panašus į grafiką milimetriniame popieriuje. Nėriniai atskleidė geros mergaitės, kuri šiąnakt nenakvojo namie ir greitai apsirengė, kad grįžtų pas mamą, apatinius. Tai buvo Milo Venera su rankomis: papukai maži, bet tokie pat stangrūs, kaip ir statulos, marmuro krūtinė, bet besiplaikstantys plaukai; tokia pat laikysena ir nemirtingumo spalva, tačiau lelijos baltumą kiaurai vėrė mėlyna spalva – kaklą kaip upės delta drėkino peršviečiami upeliai. Po šviesiais kirpčiais virš mėlynų lėliukių užmigę antakiai, skruostų baltumas, lūpų raudonumas. Jos veide – Prancūzijos vėliavos spalvos! Dantys sveiki, kaip ką tik išgliaudyti migdolai. Gaila, kad net menkiausias petražolių lapelis nebuvo prilipęs prie priekinių dantų, gal tai man būtų padėję išvengti jos poveikio. Galima buvo pamanyti, jog Lena maitinasi rausvaisiais greipfrutais – tokia skaisti buvo jos oda. Į ją žiūrint kilo noras kvėpuoti stipriau arba būti oru, kad galima būtų patekti į jos plaučius ir būti iškvėptam per nosį kaip anglies dvideginiui, arba skristi prieš saulę, bet ne kaip žuvėdrai, o kaip vyrui, kuris galėtų staiga imti skristi iš meilės greitai mosuodamas rankomis. Jos plaukai buvo geltoni kaip sietynas, po kuriuo buvau palinkęs. Nevos bulvaro vėjas rausvino jos skruostus, o ji švytėjo kaip vaikas kūdikio lūpomis ir sveikata fermos merginos, kuri grįžta po pogulio ant šieno glėbio su arklininku ar be jo. Lena buvo kaip karalius Midas – į ją žiūrint viskas virsdavo auksu: laikas, jos kaklas, kojos ir miniatiūrinės pigiuose atviruose bateliuose nuožulnios pėdos, ją supantis oras, net ir lie-

žuvis, jeigu buvo matomas. Žiūrint į ją galima buvo pasijusti laikinam, praeinančiam, senam, nepaguodžiamam. Norėjosi kaip tirpiai tabletei ištirpti vandens stiklinėje, kurią ji išgers nuo migrenos, – būti jos liežuvį kutenančiais burbuliukais, o paskui panaikinti galvos skausmą. Norėjosi žiūrėti į ją miegančią tris šimtus metų suprantant, kad niekada nuo to nepavargsi. Jos blizgančios akys buvo pernelyg šviesios, kad būtų galima į jas ilgai žiūrėti, tačiau nuo jų negalima buvo atsiplėšti, jos perverdavo visus šarvus. Neįmanoma buvo atspėti, ar ji sprogs juoku, ar ims verkti. Jos lūpos – tarp nosies ir smakro nutūpęs žiedadulkes renkantis drugelis. Tikriausiai pasakysite, kad drugeliai nerenka žiedadulkių, tai daro bitės. Na, o aš pasakysiu: užsičiaupk, patriarcho pavaduotojau, matyti, kad jos nepažįsti, nes prie Lenos drugeliai renka žiedadulkes, ėriukai riaumoja, ereliai staugia, o dilgėlės ūkauja, viskas, taškas. Apvyniotas iš mados išėjusiu šaliku jos kaklas buvo kaip šakelė, kurią Stendalis būtų norėjęs sumirkyti šerkšnu ir papuošti krištolo vėriniu. Ausys: bučinių siurbliai, kur pelnytai šoko perlas. Per musliną galima buvo atspėti, kad jos krūtys – stangrios ir minkštos, minkštos ir stangrios (trumpai tariant – mingrios), jos sprogo kaip pumpurai, virpėjo, drebėjo ir didėjo aptemptoje berankovėje atviroje suknelėje. Atsargi kaip įsibrovėliais nepasitikintis katinas, Lena jau žinojo, kokią galią turėjo, bet dar nebuvo kada tuo piktnaudžiauti. Žiūrėti į ją – didžiausią malonumą teikiantis užsiėmimas, matyti Leną buvo narkotikas, bet dar labiau – kankynė, nes nepavyko išvengti minčių apie išsiskyrimą. Jau iš anksto jos buvo gaila: toks brangus brangakmenis, kurį greitai pagrobs. Kartojau sau: „Nagi, esi matęs ir kitų! Galgi neįsimylėsi keturiolikmetės blondinės, tai apgailėtina! Susiimk, berneli!“ Tačiau kuo ilgiau tai kartojama, tuo labiau įsimylima. Kuė

metodas įsimylėjus iš pirmo žvilgsnio neveikia. Ar bežiūrint į jos smakrą mane apakino narcisizmas? Ar linkdamas prie jos stebėjau pats save? Neverta bandyti išaiškinti stebuklų. Jeigu būčiau Narcizas, tai bent jau turėčiau galimybę paskęsti joje... Štai ko Lena mane išmokė: daugeliu atvejų, kai pasakoma „atrodo, pradedu eiti iš proto“, tai taip ir yra.

Mintis, kad vieną ar kitą akimirką, po kelių minučių ar po keleto valandų reikės žiūrėti į ką nors kitą, kalbėti su kuo nors kitu, grįžti į normalų gyvenimą, kurį gyvenau dar prieš penkias minutes, gyvenimą iki jos, gyvenimą be Lenos Doičevos, buvo nepakeliama. Lena yra sapnas, iš kurio pabusti nenorima. Jūs visa tai žinojote, ar ne, blogasis šventasis dvasininke? Jūs žinojote, kad mano paieškos baigtos. Jūs žinojote, kad galėjau pradėti gyventi iš naujo.

Prisikėlimas nervina dėl vieno – prieš tai reikia numirti.

4

Tačiau man dažnai pavykdavo atsispirti gražiosioms rusėms. Mokėjau apsisaugoti visomis prasmėmis – buvau užsimovęs protinį prezervatyvą. Ne visada jas liečiau – paprašydavau jų pozuoti išsilenkus, įsitempus, skausmingai ir jausmingai, o pats pasitenkindavau santūriai, kaip prieš gerai išdailintą nuotrauką. Mylėjimasis vargino, nes valandą iki to reikia praryti cialio, pažastys turi būti švarios (depiliuota netgi tarp spenelių), reikia užsimauti hermetišką jokių pojūčių nepraleidžiantį prezervatyvą (beje, kokiu jau apvilkta širdis), šnopuojant šlifuoti kaip bėgikui, o pabaigoje išleisti keletą mandagių kimių atodūsių. Tėve, jeigu laikotės skaistybės įžadų, tai nieko neprarandate, atsiprašau, kad ir vėl apie tai. Fizinė meilė panaši į egzamino laikymą ar atsispaudimus. Po dviejų nenusisekusių santuokų buvau kaip ir bet kuris kitas vyras: norėjau suteikti sau malonumą tam neaukodamas laisvės, man tai atrodė taupesnis ir ne toks prievartinis būdas. Kandidatėms duodavau labai konkrečių nurodymų: jos turėjo žnaibyti spenelius stovėdamos keturpėsčios, iškišti liežuvį ir laižyti grindis, plačiai atverti burną

ir nudelbti akis, raudonai padažyti likimo sesers lūpas, nusiskusti gaktą mano barzdaskute, laižyti krūtinę, mandagiai nusižeminti. Nieko nuostabaus, žmogus juk tokia nuspėjama mašina, mes tokie paprasti, kai patiriame orgazmą. Tada atsikiša apatinė lūpa, leidžiame trūkčiojančius garsus, prakaituojame ir raustame – kaip meluodami. Tiesą sakant, buvau toks pat seksualus, kaip ir kunigas – trumpai trunkantis ir gėdingas malonumas palieka dėmes vidinėje kelnių pusėje. Nesipiktinkite, turtingųjų monsinjore klebone! Vaikiščias parvesdavau atgal iki studijos durų ir saugodavau jų polaroidinius atvaizdus kaip trofėjus, kurie, reikalui esant, pratęsdavo mano svajonę. Tos nuotraukos žavios, kaip kokie spalvas keičiantys skanėstai, kurie lėtai tirpsta burnoje arba kuriuos reikia triaukšti... Šie vaizdai – mano seksualumo esmė. Ania, šešiolikos metų: išskėstomis kojomis, pašaipus žvilgsnis, užsimerkianti ir atsimerkianti, mano kairė ranka taršo jos šlapius plaukus, kai ji šnabžda *Vyliižiiij menia* („išlaižyk mane") ... Nastia, penkiolikos metų: kupina gyvybingos energijos, pakelia sijoną, stovi priešais sieną, dėvi tik vėrinį tarp krūtų ir peršviečiamas pėdkelnes... Vesna, devyniolikos metų: papūtusi lūpas it Andželina Džoli, atsitūpusi, lyg sisiotų, kad pėdos būtų labiau išlinkusios, o blauzdos raumeningesnės... Juna, septyniolikos metų: apsižergusi savo dvynę seserį Niną nuoga krūtine, mėgdžioja polo žaidėją ant Maskvos „Polo klubo" sniego... Jevgenija, keturiolikos metų: nuorūka dantyse, per pilvo raumenis ir deimantinį kryželį bamboje groja įsivaizduojama gitara... Svetlana, aštuoniolikos metų: blizganti dėl iš Niujorko atvežto *Victoria's Secret* naujojo kremo *Hottest Body* šilkine krūtine, besididžiuojanti savo dantimis, priešais ventiliatorių, nuo kurio aplink spenelius žvarbsta oda, per šiaudelį geria kokakolą... Na, ir puikioji

Snežana, šešiolikos metų: medaus ir garstyčių spalvos akys, tarp ilgų kaip čiulptukai spenelių išsibarstę apgamėliai. Snežana gyveno vargingiausiai iš visų – neturėjo net už ką nusipirkti sumuštinio, ją fotografavau valgydamas *pirožki,* kad ji patirtų Tantalo kančias... Iš alkio įdubę skruostai suteikdavo dar daugiau seksualumo, kai ji prašydavo:

– *Finger me,* Oktavai...

„Meistre ir Margaritoje" Volando (velnio) personažas teatre moteris aprengia suknelėmis, kurios išnyksta vos išėjus į gatvę. Tikiuosi, kad Bulgakovas šiandien būtų laimingas matydamas, jog daug Maskvos patelių žodis žodin laikosi jo rekomendacijų. Kai Bolšaja Sodovaja name aplankiau jo katiną Begemotą, sutikau daugiau jaunų moterų nei pas Gorkį, kur pikčiurnos senos prižiūrėtojos liepė ant batų apsimauti šlepetes. Būsimosios kartos tam tikru požiūriu yra apeliacinis teismas. Galima sakyti, kad pagaliau įvykdytas teisingumas: cenzūruotąjį supa studentės su gėlėmis, o stalinistiškasis, apsuptas pompastiškų paveikslų savo garbei, gavo siaubingų raganų! Gaila, kad Velnias nenurengė Dašos – *Good Morning Russia* žurnalistės, supažindinusios mane su savo mirusių rašytojų namų prisiminimais... Dar vienas prarastas angelas, aš taip pat galiausiai sėsiu ant morfijaus.

Ne aš sukūriau šiuos stebuklus, o jūsų Viešpats! Permiegojau su nemažai savo nuotraukų. Dažnai būdavo gaila, kad mano draugas Žanas Fransua Žonvelis paliko šį pasaulį 2002 m. Jis tai būtų taip atšventęs... Su juo galėjau kalbėtis apie moterų skaistumą, šių laukinių gyvūnų paslaptį. Jis mane kai ko išmokė: liepti joms kandžioti lūpas, liesti pakaušį, iškelti rankas, kad krūtinė būtų apvalesnė, o pilvas labiau įsitempęs, uždrausti

joms šypsotis, nes tik rimta veido išraiška yra seksuali, uždrausti sučiaupti lūpas, nes taip lūpos atrodo mažesnės, jas įamžinti iš nugaros palenkta galva kaip nusižeminimo ženklu arba iš apačios, kad kaklas atrodytų ilgesnis. Pečiai visada turi būti atlošti, kad kūnas būtų stangresnis, taip pat būtinas *eye contact**. Arba, jei jos nežiūri į objektyvą, reikia, kad nudelbtų akis kaip prasikaltusios mergaitės, kurios duonos parduotuvėje buvo pagautos vagiant dražė. Jeigu įmanoma, šlapiais plaukais, miegančias arba vonioje, lyg būtų užtiktos intymiai išsirietusios, pėdutę pastačiusios ant vonios krašto. Būtinai visu greičiu turi suktis ventiliatorius ir skambėti muzika, nes abu šie ingredientai judina plaukus. Iš karto po to nuotraukų kopijas per kurjerį siųsdavau draugams į Naująją Nomenklatūrą, kad išsirinktų. Naujų merginų derlius suteikdavo prieskonį vyriausybinėms vakarienėms Rubliovkoje, buvusiame *Gorki-2 sovchoze* (nebeveikiantis ūkis, dabar tapęs Rusijos Sautamptonu). Jaučiausi naudingas ir prisidurdavau prie algos. Tėve, jei jums kitą kartą atnešiu savo katalogą, ar būsite ekskomunikuotas? Ak! Nusiraminkite, *gaspadin*! Aišku, kad pajuokavau!

---

* Akių kontaktas (*angl.*).

5

Tapau cherubinų tikrintoju. Ištisus metus, kai tik pamatydavau naują gražią jaunutę merginą *Zima* („Žiema“), *Leto* („Vasara“) ar *Osen* („Ruduo“) (Maskvoje klubai pavadinti visais metų laikais, išskyrus „Pavasarį“ (*Vesna*), nes tai *fusion food** restoranas), *Titanic, Cabaret, Jet Set, Seven, Shambala, Zeppelin, Circus, First* ar *Roof* klubuose, tokia pačia tvarka žiūrėdamas į merginas, užduodavau sau vis tuos pačius klausimus: ar jos krūtys laikosi statmenai vertikaliai ašiai, jei taip, ar jos užpakaliukas paneigia visuotinį Niutono dėsnį (Izaoko, ne Helmuto), jei taip, ar blauzdos lieknos kaip prancūziškas batonas, jei taip, ar jos pirštai ilgi kaip pieštukai, jei taip, ar liemuo toks lieknas kaip su korsetu (net be jo), jei taip, ar lūpos pravertos išretėjusiam įstaigos deguoniui ir kitiems mano sumanymams? Jei taip, kaip ji slepia atsikišusias mentes? Kiekvienam naujam veidui taikiau savo kriterijus. Aš ne sutikdavau su moterimis, o jas tikrindavau. Į jas niekada nežiūrėjau kitaip nei iš apačios į

---

* Kelių skirtingų virtuvių ingredientų derinimas viename patiekale.

viršų – profesionaliai, paskui iš viršaus į apačią, nesivargindamas nei joms šypsotis, nei pasisveikinti. Man kaskart reikėjo, kad moterys pereitų daugybę testų, tikrą *check-listą*[*] kriterijų, buvau kaip koks lėktuvo pilotas, apžiūrintis savo orlaivį ir suraukęs antakius žymintis kryžiukus į bloknotą, nors ir puikiai žino, kad lėktuvas suduš tą dieną, kai neras jokio trūkumo, nes nieko nėra tobulo.

* Sąrašą (*angl.*).

6

Tą dieną pastatus supo lengvas rūkas – kaip ore plaukiojantys vandens garai, šviesą dengiantis šydas. Tvyrojo su niekuo nepalyginamas tvaikas – pašvinkusios žuvies, kekšių kvepalų, išlietos degtinės, naftos, dumblių ir svogūnų kvapų mišinys. Kvapas buvo toks pat keistas ir daugialypis, kaip ir *Gazprom* koncerno metinė veiklos ataskaita. *Europos* viešbučio *Caviar* bare dėliojau juodus žuvų kiaušinėlius ant karštų blynų ir tuo pat metu skambinėjau į Paryžių, kad surengčiau manekenių konkursą *Aristo Style of the Moment*. Artinosi vasara. Prie gretimo staliuko Žanas Polis Gotjė negalėjo patikėti: „Kokia stebuklinga vieta..." Visi tie, kurie atsidangina į Sankt Peterburgą, nesiliauja kartoję žodžio „stebuklingas". Aš netikiu stebuklais, tikiu tik, kad bepročiai turi vaizduotę. Mano žiuri sudarė peroksidinis dizaineris, Žanas Lukas Briunelis*, Etjenas Foli, Timas Džefrisas**,

---

* Jean Luc Brunel – Prancūzijos modelių agentūros „Karin" įkūrėjas.

** Tim Jeffries – anglų verslininkas, vienas iš Claudios Shiffer jaunikių.

Omaras Harfušas* ir Sergejus Orlovas, vadinamasis L'Idiotas. Prieš vakarienę vienas vaikštinėjau caro vasaros sode, alėjoje tarp statulų ir liepų, kur Petras Didysis rengdavo naktinius pokylius su fejerverkais. Vėliau dar tiek kartų grįžau ten mintimis... Ši aukštų medžių giraitė buvo mano prarastasis Edenas. Kaskart apie tai svajodamas noriu nutilti, kad pasimėgaučiau mūsų abiejų – savo ir Lenos kartu – vaizdu... Čia Puškinas, apsigaubęs chalatu kaip bulvė, ateidavo skaityti ant savo suolo. Kitą rytą po mūsų susitikimo Lena čia pasakė, kad esu šaunesnis už Imanuelį Kantą (jūs, rusai, imate skaityti anksčiau nei mes, nes ne visada išgalite nusipirkti *Playstation Portable*). Buvo mėlyna, dangus buvo šiltas, laikėmės už rankų ir pasakiau jai: *You are my utopia.*** Nesupratau, kiek neigiamų asociacijų jūsų platybėse kelia šis žodis, pas mus jis vis dar nieko bloga nereiškia. Ji man paaiškino, kad Rusijoje būti pavadintam utopija yra tolygu būti iškoliotam. Pabučiavau ją, kad nutildyčiau. Kai jos paklausiau: „Ar tu mane myli", ji atsakė: „Taip, tu man patinki." Labai norėjau jai atsakyti tai, ką Žanas Marė pasakė Katerinai Deniov Žako Demi filme „Asilo oda": „Labai nėra pakankamai", bet mes kalbėjome angliškai ir išėjo: *Do you love me? – Yes, I like you – Like is not love****. Žodžiu, būtų buvę daug pasakiškiau, jei ji būtų paprasčiausiai sušnabždėjusi *Ja liubliu tebia* („Aš tave myliu"). Parko kioske nusipirkome kokakolos. Tada ėmiausi vilionių:

– Tu tikrai galėtum apsimesti čečėne?

---

* Omar Harfouch – Libano kompozitorius, verslininkas, konkurso „Mis Europa" organizatorius ir žiuri narys.

** Tu esi mano utopija (*angl.*).

*** „Ar tu mane myli?" – „Taip, tu man patinki." – „Patikti nereiškia mylėti." (*Angl.*)

– Jūs manęs to klausiate, nes esu šviesiaplaukė šviesiomis akimis? Tokių Čečėnijoje yra ne mažiau nei likusioje Federacijos dalyje.

– Ne, hmm, paklausiau to šiaip sau, nes *L'Idéal* nori paremti drąsią tautos kovą už laisvę...

– Nežinau, kas mano tėvas. O jeigu, pavyzdžiui, jis būtų čečėnas! Motina sakė, kad jis prancūzas.

– Na, va, idealu, čečėnė-prancūzė – pasisekimas garantuotas.

Stojo nejauki tyla, na, aišku, ji eidama mosavo rankomis... Norėjau pakeisti temą.

– Jeigu su manimi permiegosi, pažadu didžiulį pelną iš reklamos.

– *Shut up!**

– Rimtai, mano *check-listas* pilnas. Viskas paruošta, kad galėtum kilti. Būtinai turiu nuvežti tavo pilvuką pasideginti į *Club* 55 Sen Tropeze.

– *Why?***

– Kad supažindinčiau tave su *Jeunes Filles en Fleurs* fotomeistru Deividu Hamiltonu. Jis ten kiekvieną dieną pietauja ir išeis dėl tavęs iš proto. Jis duos savo karjerai naują postūmį kartu pradėdamas tavąją.

– *Na zdorovje*! – pasakė, keldama skardinę.

– Už tave. Kūnu ir siela.

Dėl mėlynų, rausvų ir raudonų rūmų atrodė, kad vaikštome po didžiulę cukrainę, aviečių želė padengtą didžiulį miestą. Kvėpavau atsargiai ir vengiau staigių judesių, nes kardiologas man nustatė arterinę hipertoniją. Tačiau čia – kaipgi galėjo būti kitaip – man prasidėjo astmos priepuolis. Puikiai suprantu, kaip

---

* Užsičiaupk (*angl.*).

** Kodėl? (*Angl.*)

jautėsi Odisėjas girdėdamas sirenų dainas. Tyras grožis pavojingas, kai elektrokardiograma rodo padidėjusį širdies tonusą. Net jos mirksėjimas buvo didelis įvykis. Akys užsimerkdavo lėtai, sulėtintai, kaip elektriniai roletai, viršutinės blakstienos susitikdavo su apatinėmis, susiliedavo visu ilgiu ir lygindavo savo juodą išlinkimą, tada susipykdavo ir įsižeidusios išsiskirdavo, o akys švelniai atsiverdavo į šviesą. Pasaulis vėl atgimdavo – kiekvienas jos mirktelėjimas buvo naujo ryto pradžia. Tai neįtikima, tikriausiai atrodžiau kaip koks juokingas gašlūnas, tačiau dėl to nekentėjau. Jos mažytės kojytės lakuotais trimito formos nagais, subtilūs kvepalai, kurių neįmanoma neužuosti (*L'Heure Bleu* padirbinys), duobutės skruostuose, kai šypsodavosi – ji nuolat pateikdavo priežasčių ją mylėti, ir netgi jeigu išvengsite tų trijų išvardytųjų, tai tikrai neatsispirsite jos pernelyg plačiam rudam paltui, padorios panelės kuklumui (kurį galima buvo palaikyti panieka), kai ji rausta dėl niekų, čiulpia nykštį sukdama į šalį akis, linguoja koją su ant pirštų pakibusiu bateliu, palenkia galvą, kad apsuktų aplink pirštą plaukų sruogą, parodo savo vampyrišką dantį (kairiąją viršutinę iltį). O jau jos balsas! Pernelyg dvelkiantis ramybe, per lėtas jos amžiui, lyg princesė jau būtų įpratusi niekada nebūti pertraukinėjama. Visi gyvūnai nutildavo, kai ji prabildavo, gamta norėjo pasidžiaugti jos melodija, balalaikos galėjo līsti atgal į dėklus ir netgi vėjas aprimdavo, kad ji galėtų prisidegti cigaretę.

Tačiau buvo klausimų, kuriais nesutarėme:

– *I love Pete Doherty!** Tai naujasis Džimis Morisonas. Einu dėl jo iš proto.

---

* Man patinka Pitas Dohertis (*angl.*).

– Neištvertum nė penkių minučių su šiuo apsvaigėliu.

– Jis poetas.

– Pabėgtum, vos tik jis apvemtų tavo sijoną.

– Tu pavydi. Jis vartoja narkotikus, nes labai kenčia.

– Aš pavydžiu tam pašlemėkui? *Pizdiec*!

– Kas tave išmokė tokių žodžių? Tu vulgarus. Mane krečia šiurpuliukai, kai klausau Pito Doherčio dainų.

– O man išdygsta sparnai, kai tave matau.

– Dohertis gal ir apsvaigėlis, bet jis bent jau ne manekenių medžiotojas!

– Ei, ei! Tik du žodžiai: Keitė, Mos.

– OK, bet Dohertis bent jau ištisas dienas neapžiūrinėja kitų merginų ir neieško didelės krūtinės ir mažo užpakaliuko!

– Į kitas žiūriu tik tam, kad patikrinčiau tai, ką jau žinau: tu esi pati gražiausia visos gyvosios visatos mergina. Tavo akys pažios didžiausios galaktikoje, o man galaktika apima ne tik Šaulio žvaigždyną, bet ir Andromedos ūką.

Kai šitaip susiginčydavom, mačiau, jog ji įsižeisdavo labiau nei aš, nes buvo jaunesnė, taigi ir ne tokia užsigrūdinusi. Aš tvardžiausi, kad jos neišprievartaučiau, o ji – kad nepravirktų. Tai vadinama užsimezgančia meile. Geriausiai jauną moterį galima pažinti per tokius nereikšmingus nesutarimus, konfliktėlius, kurių vienintelis tikslas yra sutvirtinti susitaikymą ir mandagiai vienas kitam įvaryti baimės, kad pora geriau suvoktų, kaip jiems pasisekė, jog susijaudino ne kine ir ne prieš televizorių. Kai kas nors pravirkdo, tai normalu ant jo šiek tiek pykti. Klaidžiojome iki Hermeno gatvės, kol priėjome raudoną Vladimiro Nabokovo *Liberty* namą. Apsilankymas atrodė neišvengiamas...

Jaučiausi gyvybingas siuntinėdamas jai labai tiesmukas žinutes. Pažiūrėkite, aukščiausiasis pope, visas jas išsaugojau savo telefone.

„Tu mane pamiršai ar miegi ar mirei ar metei mane ar myli?"

„Myliu tave daug kartų."

„Be tavęs laikas eina pernelyg lėtai. Rytojus atrodo po metų."

„Ieškojau tavęs 40 metų."

„Dėkoju Viešpačiui, kad tau suteikė gyvybę, tavo motinai, kad užaugino, ir tėvui Jerochpromandritui, kad mus supažindino."

„Kai užmerkiu akis, matau tavąsias."

„Neturėčiau tau to rašyti. Kiekvienas nuoširdžiai mylintis vyras yra nevykėlis."

„Mūsų bendras gyvenimas bus nuostabus."

„Tavo kiurasao spalvos akys – mano diktatūra. Myliu tave iki uždusimo."

„Esu tavo kopija ir pusė."

„Nesiliauju palaimingai šypsotis galvodamas apie tavo egzistenciją."

„Be tavęs esu neįgalus, paralyžiuotomis galūnėmis, debilas, komos būklės, paranojikas, neurotikas ir maniakiškai depresiškas. Užsimerk, uždedu rankas tau ant veido ir šnabždu į ausį, kad visada tave mylėsiu. Ar girdi, kaip mano ašaros rieda tau į ausis?"

„Šįvakar turiu daug darbo, bet mielai patikrinčiau tavo bikinio zonos depiliaciją."

„Esu autobuse, o ne tavo burnoje."

„Tu esi oras, kuris pripildo mano plaučius ir atjaunina suniokotą sielą."

„Man taip nuobodu be tavęs... todėl, kad pasiilgstu tavęs.“

„Nekenčiu daugelio dalykų, tačiau kai kuriuos myliu, ir tu esi viena iš jų.“

Apsiverkiu vien tik jas skaitydamas, nes kartą susinervinęs ištryniau visus atsakymus.

7

Iš šešiasdešimties saulėtų dienų per metus mačiau keturias, o tai jau daug. Nuo gegužės mėnesio Peterburge nebesutemsta, dėl to sunku miegoti. Vidurnaktį šviesa šiek tiek rausvesnė, o paskui tampa mėlynos Kleino* spalvos. 3 valandą nakties saulė nusileidžia vienai valandai ir negali būti nė kalbos pamiegoti ilgiau nei tiek. Valtimi Lena man aprodė kanalus, bet įspėju – Sankt Peterburgas nėra Šiaurės Venecija (palikime šį kvailą pavadinimą Amsterdamui arba Briugei, manau, sutiksite su tuo, tėve). Ne visi 300 miesto tiltų apšviesti, tačiau Lenos veidas spindėjo pakankamai, kad nenuskęstume. Žvejai pyko, kad savo motorine valtimi baidėme žuvis. Kai kurie tiltai pakildavo, atsiverdavo virš Nevos, kad praleistų į Ladogos ežerą plaukiančius laivus. Sankt Peterburge gyvuoja vienas klasikinis kabinimo metodas: parsiveskite merginą iš kitos tilto pusės ir ji įstrigs su jumis, kol apie 5 valandą ryto tiltas nusileis. Sankt Peterburge

---

* Prancūzų menininkas Yves Klein garsus savo mėlyna spalva, kurią užpatentavo kaip International Klein Blue, IKB – tarptautinė Kleino mėlyna.

nuolat pasiklysdavau. Lena manė, jog sergu „topografiniu kretinizmu“. Ko norėti, man patiko pasiklysti šiame marmuriniame labirinte, jis buvo kaip siluetas rūke, šešėlis tarp akmenų ir per krantus besiveržiančio vandens. Sako, kad rudenį vėjas Suomijos įlankos vandenis atgina iki Meno akademijos rūsių ir naikina senas knygas bei meistrų paveikslus. Stogai čia paauksuoti, kaip *Golden Dolls* striptizo šokėjų pečiai. Dangus – rausvas kaip krūtys. Tiltai išsiskėsdavo kaip kojos. Per daug seksualinių palyginimų, žinau, atsiprašau, jūsų *holyness**, bet jie vieninteliai man nekelia nuobodulio. Kaip norėti miego, kai lauke netemsta? Tamsios gatvelės panėšėjo viena į kitą, o žiūrint į praeivių veidus atrodė, kad vartau *Elite* agentūros *booką*. Nabokovas tinkamai pasirinko vietą gimti, prezidentas Putinas – taip pat. Piteryje normalu atrodyti kaip iš *Vogue* viršelio. Kai kurios deivės į naktinius klubus atvykdavo Fontanka vandens motociklais. Gerai, kad mačiau Nevskio bulvarą, naudojausi juo kaip kompasu, jo neoninės šviesos mėgdžiojo Brodvėjų, o garsai – turistinės arfos garsus, pasibaigus audringai nenakčiai bare *Zabava* (striptizo klubas baržoje Nevos upėje). Į viešbutį grįžau eidamas palei rokoko stiliaus geltonai nudažytą fasadą, kad atrodytų, jog čia oras gražus ištisus metus. Kartu su mažąja Jelena Doičeva apsilankiau bute, kur Dostojevskis parašė „Brolius Karamazovus“: nelabai įdomu, išskyrus beformę kepurę, kurią jis pamiršo Paryžiuje. Sustojusios laikrodžio rodyklės rodė jo mirties laiką: 1881 metų sausio 28 d. 8 val. 36 min. Suprantu, kaip galima parašyti šedevrą: reikia gyventi baisiame bute su beforme kepure ant galvos ir staiga kažkas atsiveria popieriaus lape. O tada – op! Pakanka pasinerti ir, jei pavyksta,

---

* Šventenybe (*angl.*).

tavo butas bus išsaugotas toks, koks yra. Aplankėme ir Puškino namus – jo biblioteka labai gausi, kaip tipui, mirusiam 37 metų. Buvome paprašyti nusiauti batus ir apsiauti šlepetes, kad nesubraižytume grindų. Mudu su Lena čiuožėme kaip dailiojo čiuožimo šokėjai, juokėmės pakeltomis rankomis, o mus stebėjo apstulbusi muziejų prižiūrinti senė. Šiame name laikrodis irgi buvo sustojęs rašytojo mirties akimirką: 1937 m. vasario 10 d. 3 val. ryto. Čia buvo išsaugoti ir jo gyvybės pareikalavusios dvikovos pistoletai. Abu gražiai padėti gulėjo vitrinoje. Ilgai stebėjau tą, kuriuo prancūzas d'Antesas ant Juodosios Upės kranto šovė į Puškino pilvą. Tais laikais su meile niekas nejuokavo. Pagautas nevaldomo polėkio, pasakiau Lenai:

– Norėčiau numirti tavo rankose.

– *Oh no please! I will have to remove the body!** Girdėjai istoriją apie senį, kai Puškinas mirė?

– *Niet.*

– Kai Puškinas dar gulėjo mirties patale, staiga buvo pranešta apie jo mirtį. Priešais namą laukęs senis apsipila gailiomis ašaromis. Tada jo paklausia: „Jūs šeimos narys?“ Senis atsako: „Ne, bet aš rusas.“

Štai kodėl man Sankt Peterburgas patinka labiau nei Maskva. Čia lengvų pinigų ir grakščių prostitučių troškimą sušvelnino kultūrinis ir istorinis pasididžiavimas. Tai sustojusių laikrodžių, nepasikeitusių butų, sužiedėjusios, bet vis tiek valgomos duonos miestas. Praeitis nuolat iškyla ir sunkiai slegia dabartį. Maskvoje praeitį norima pamiršti, nes manoma, kad ji sulėtina ateitį. Sankt Peterburge praeitis garantuoja ateitį: Hitleris ne-

* O ne, prašau! Man tada reikės patraukti kūną! (*Angl.*)

įveikė Sankt Peterburgo. Per 900 Leningrado apsupties dienų gyventojai maitinosi klijais, gaižiomis rūgščiomis išrūgomis, žiurkėmis, vaikais ir žemėmis. Iš 3 milijonų gyventojų 800 000 mirė. Va čia tai *bodies* skirti *remover**! Rusai elgiasi kaip mano protas – jie atsirenka tik mėgstamiausius prisiminimus. KGB dirbusių asmenų sąrašas ištrintas. Marijos Fiodorovnos (caro žmonos) kūnas, surengus pompastiškas laidotuves, perkeltas į Petro ir Povilo tvirtovę. Gulagas suarchyvuotas rūsiuose. Pasipriešinimas nacizmui švenčiamas. Stalinizmo aukos – blogo skonio ženklas. Rusijos armijos didvyriai leidžiami (išskyrus tuos, kuriuos paliko uždusti povandeniniame laive *Kursk*). Senumas pastatams suteikia didybės, kurios neišmokstama. Kiekviename kampe pilna rokoko stiliaus teatrų ir literatūrinių barų. Tėve, žinote, kad galiu įsimylėti šį įsivaizduojamą miestą? Net ir madingas naktinis klubas pavadintas Puškino sugalvoto romantinio dendžio Onegino vardu. Jeigu kada Piteryje atidarysiu naktinį klubą, tai pavadinsiu jį *Grušenka* – nusivylusios „Brolių Karamazovų" vyrų širdžių ėdikės vardu. Nepamirškime, kad Sankt Peterburgas yra tas miestas, kuriame paminklai statomi išlepintiems, paūžti mėgstantiems girtuokliams, paskui sijonus lakstantiems lengvabūdžiams mirusiems vaikams. Nepelnytai sumenkintas rašytojas Puškinas palygino Sankt Peterburgą su „langu į pasaulį". *Windows on Europe*? Čia taip pat yra kavinė *Literaturnoje*, joje poetas išgėrė paskutinę taurę prieš eidamas į dvikovą, kur bus nužudytas žmonos meilužio. Lena man viską aprodė. Vis dar nežinau, kodėl naktį, kaip naktį šunį vedžiojantis vaikas. Be abejo, ji mandagiai elgėsi su savo motinos nuodėmklausio draugu. Gaila, kad jos išsiauklė-

* Kūnai patraukti (*angl.*).

jimą palaikiau polinkio į... užuomazga. Nebežinojau, į ką žiūrėti, – Leną ar Sankt Peterburgą. Nelygiavertė konkurencija. Dažniausiai ji užgoždavo miestą, gyvenimas nugali marmurą, o virpanti jaunystė sunaikina neorganines kariatides. Čia viskas trunka tris šimtmečius. Net mano viešbučio pianistui, ant savo juodai balto pianino pasistačiusiam žvakidę ir rožę, trys šimtmečiai.

Tik Lenai ne trys šimtai metų. Ji ėjo santūriai, rankoje laikydama *booką*, gyvenimo džiaugsmo ir sveikatos sutaršyti ilgi plaukai kaskadomis leidosi ant pečių. Galiu atmintinai pakartoti jos pirmuosius žodžius *Caviar* bare: *Hi, I am visiting you on behalf of father Ierochpromandrit. My name is Elena, but everbody calls me Lena**. Per visą savo gyvenimą nesu matęs nieko labiau jaudinančio. Labai nekas pamačius liauną keturiolikos metų mergaitę iš karto užsinorėti staugti prieš mėnulį, sukišti savo liežuvį į jos jauną kaip pavasarinė vyšnia burną ir atsigulti ant žemės, kad ji perliptų sakydama *spakojnoj noči*. Salėje buvo draugų, kurie man vėliau sakė, kad tiesdamas jai ranką ir nepaleisdamas kokią minutę pasidariau violetinis. Niekada nepamiršiu savo pirmų jai pasakytų žodžių: *My name is Octave Parango, I work for Aristo Agency and I have been looking for you since I arrived in Russia***. Frederikas Serso iš *Madison* agentūros tikriausiai lygiai taip pat išpūtė akis, kai Kalvi paplūdimyje atrado penkiolikmetę Leticiją Kastą. Iš pieno plaukusiai mergai-

---

* Sveiki, atėjau su jumis susitikti nuo tėvo Jerochpromandrito. Mano vardas Jelena, bet visi mane vadina Lena (*angl.*).

** Aš esu Oktavas Parango, dirbu *Aristo* agentūrai, o tavęs ieškojau nuo pat savo atvykimo į Rusiją (*angl.*).

tei iš karto pažadėjau, kad ji laimės konkursą, kad varžybos nebetenka prasmės, kad ji lengvai nugalės todėl, jog tokia gimė, kad jos nuotrauką faksu nusiųsiu Elenai fon Unvert ir Marijui Sorenčiui, kad *Bazaar* dėl jos pešis su visais pasaulyje ir kad jie jos neverti. Sakiau, jog ji turi paslėpti visą savo nuostabumą ir nustoti afišuotis, kad jos stiprybė bus kitoniškumas ir drausmė, kaip Kirovo baleto šokėjos. Ikrai ir degtinė visiems, gyvenimas gražus jos dėka ir jai, o Dievas yra, nes ją sukūrė. Man atrodė, kad ji juokiasi, o iš tikrųjų rodė dantis... Turėjau būti atsargus jau pirmą kartą jai papokštavus, kai pasakiau, jog jos akys tokios pat kaip viešbučio baseinas: „Žinau, vanduo purvinas." Jau tada turėjau suprasti, kad šioje istorijoje aš esu naivuolis. Ji užlipo su manimi į viešbučio apartamentus, kad nuskenuočiau jos nuotraukas ir elektroniniu paštu nusiųsčiau jas pasaulinio tinklo agentams. Nors ir šūdinos kokybės, jos nuotraukos (nespalvotos, aiškiai darytos draugelio studento iš Sankt Peterburgo Dailės akademijos mainais už jos nekaltybę) pribloškė iškrypėlišku atvirumu. Ji pozavo iki pusės neapsirengusi, o aš nuotraukose įžiūrėjau jos sielą. Siela: iki tol nežinojau, ką šis žodis reiškia. Staiga pamačiau sielos nuotrauką. Joks objektyvas niekada negalės pavaizduoti to, kas vyksta šioje nuotraukoje, man primenančioje pieštuku pieštą Dega paveikslą Orsay muziejuje („Pusnuogė, ant nugaros gulinti moteris", 1985 m.). Be abejo, buvau girdėjęs apie rusišką sielą. Jūsų šalyje tikėti Dievą yra daugiažodžiavimas. Tą akimirką sužinojau, jog Dievas – tai jaunutė mergina naujomis krūtimis ir imperatorišku žvilgsniu, šokinėjanti kaip Leono Baksto Faunas Jekaterinos Didžiosios rūmuose. Laikinai kažkas aukštesnio įsikūrė šiame kūne ir visą egzistencijos laiką perkėlė į šį žemiškąjį apvalkalą. Tiek ilgai laukus malonės, kyla dar didesnis dėkingumas. Esu

iškentęs naktų ant mažyčių gultų, patiekalų iš ilgai virto ėriuko oranžiniu polietilenu apdengtose kavinėse, degtinės svečiuose pas raudonveides šeimynas – visa tai, kad pagaliau išgyvenčiau šias nuostabias akimirkas. Aleliuja! Lena mano mintis apibendrino viena patarle: *No pain, no gain**. Jau buvau numatęs, kad mano internetinio tinklo poveikis palenks komisiją į jos pusę. Kai ją fotografavau, netgi fotoaparatas išsigando. Kaip iškišęs liežuvį spanielis ištuštinau mini barą. Vieną po kitos dariau pradedančiųjų klaidas! Net nežinau, ar mane apakino meilė, ar blykstė. Kiek kartų sau kartojau niekada nepainioti jausmų ir darbo! Tipiški spąstai: pradedančioji manekenė viską iš jūsų gauna, netgi vakarėliuose pas Karlą Lagerfeldą nesuderėtus procentus. Jau geriau būčiau pasikabinęs ant netikrų kristalų šviestuvo. Bet ko gi norėti: mano tėvas taip pat mėgo jaunutes, kodėl gi turėčiau elgtis kitaip.

---

* Kas nedirba, tas nevalgo (*angl.*).

8

Kitą dieną Lena nusileido primygtiniams mano maldavimams ir sutiko kartu vykti į Peterhofo pilį ant jūros kranto. Neturėjau per daug tuo pasitikėti: ji pernelyg greitai tapdavo maloni, kad būtų sąžininga. Ką Petras Didysis būtų daręs mano vietoje? Iš karto išdaužęs snukį. Grotos arba kankinimas ištempiant rankas ir kojas. O gal jis būtų pasielgęs kaip aš – nusivedęs ją į nedidelį namelį kelio gale, gaubiamą beržų ir spygliuočių šešėlių, pavadintą *Mon plaisir**, iš kur galima stebėti didėjančius ledlaužius, apsuptus prasidedančios vasaros žiedlapių. Nerūpestingoji iš manęs tyčiojosi, puikiai tai supratau, nes viskas, ko ji norėjo, – laimėti konkurso finalą, kad ją užtarčiau. Tačiau Suomijos įlankos vaizdas po begaliniu dangumi, balta saulė, draugiški debesys ir jos vaikiška eisena šiame mažajame raudonų plytų trianone... Atrodė, kad girdžiu muziką. Susilydžiau vien nuo to vaizdo, ko norėti, klebone, esu estetas – tai jau profesinis nukrypimas. Be to, buvau tiek investavęs į šitą tyrimą.

---

* Mano malonumas (*pranc.*).

Neturėjau kitos išeities, tik visiškai išeiti iš proto dėl aukštos mažosios senių mylėtojos. Gerontofilė iškilia krūtine ir aukštu liemeniu. Lena žaisdama leidosi aplaistoma stebuklingo fontano. Lijo, o ji man patiko. Į plaučius traukiau gaivų ir druskingą orą. Visai neseniai perskaičiau porą Pasternako eilučių, kurios man primena šią akimirką:

Atiduok savo krūtis mano bučiniams, kaip trykštančiam vandeniui!
Sukrėsk mano sielą! Kad akimirką ji veržtųsi per kraštus ir putotų!

Ją užplūdo milžiniškos gėlės vandens srovė, šlapi peršviečiami marškinėliai lipo prie spenelių, jų spalva derėjo prie rausvų lūpų, jos šukuosena skandino kaktą, plaukai netvarkingai kaip gyvatės leidosi žemyn tarp krūtų lyg juoda upė, žemė smigo jai po kojomis, norėjau paskęsti jos liečiamame purve. Ar įmanoma apibūdinti harmoniją? Atrodė, kad pagaliau tapau pavasarinio balto atviruko visateisiu veikėju. Lyg už niekšiškumą ir silpnumą man būtų atleista – nebebuvau įsibrovėlis. Jos grožis atvėrė nekaltąjį pasaulį, nuoširdumas man paprastino gyvenimą, mėgavausi šia laikina ramybe kaip stilnokso poveikiu. Pakanka tik sekundės ir atrodo, kad tikslas pasiektas. Ar jūs taip niekada nesijautėte? Kai iš baimės ką nors sugriauti nebedrįstama net krustelėti? Dievas man tiesė ranką, o aš jaučiausi pasirengęs. Malonė yra dabartis, nes tokiomis akimirkomis neturime nei praeities, nei ateities. Mes tampame gamtovaizdžiu.

9

Brr... Lauke šilta, o viduje šalta. Bravo! Jūsų lubų aukštis – naujas neteršiantis oro kondicionierius. Jūsų ledinėje katedroje man vidurvasarį varva nosis. Lauke praeiviai vaikšto su šortais, išsirengę gulinėja ant pievelės pakrantėje. O pas jus, pažiūrėkite – iš burnos veržiasi garai, galėčiau iš jų daryti ratilus, kaip rūkydamas Havanos tabaką. Kol bažnyčiose bus šalta, religiją bus ištikusi krizė. Tačiau jums jau sakiau, kad man labai patinka melstis! Maskvoje dažnai atsiklaupiu, lyg klaupčiausi Paryžiuje. Parklupdau kelius į balas priešais bažnyčias, į kurias neinu, ir prašau dangaus atleidimo už nuodėmes. Man patinka rėkauti Neprieinamajam Dievui. Atsisukęs į dangaus skliautą, žvaigždžių taip pat prašau atleisti nuodėmes, kurias dar ketinu padaryti. Tada vėl ateinu pas jus išpažinties. Taip sėkmingai vykdau savo nusikaltimų profilaktiką. Ivanas Rūstusis šitaip ėmėsi Vasilijaus Palaimintojo katedros. Klūpojimas leidžia atsikvėpti tarp kankinimų. Nesigirsiu, bet esu labai nusidėjęs. Dažnai pagalvoju, jog įteisinus išprievartavimą šiuolaikinių vyrų gyvenimas būtų paprastesnis. Gaila, kad prieš pasinaudojant liaunu

kūnu reikia gauti leidimą. Galiausiai prieinu prie šios išpažinties pabaigos – po keleto Maskvoje praleistų trimestrų mano nekaltos fotosesijos tapo ne tokios jau ir nekaltos. Geismas virto troškimu, troškimas – pavydu (viena iš didžiųjų nuodėmių), o pavydas – neapykanta. Jeigu būčiau jums tai papasakojęs aną kartą, tai niekada nebūtumėte manęs supažindinęs su Lena, ir būtumėt teisus. (Kai pagalvoju, kad angliškai žodis „susipažinti" reiškia „įvesti"*!) Puikiai prisimenu tą dieną, kai paslydau. Mergina, vardu Saša, mano ateljė čiulpė ledinuką ant pagaliuko. Strazdanota, į kasą supintais plaukais, ji laukė mano nuosprendžio. Nujaučiau, kad galiu jos prašyti bet ko, todėl taip ir padariau: „Išsitiesk, kad papai būtų didesni. Dabar pasikelk sijoną ir atsilošk. Noriu tavo putei suskelti laižiaką. Nusismauk pėdkelnes ir kelnaites. Praskėsk kojas. Gerai atsiverk. Galiu tave vadinti Sezamu?" Vis dar turiu stambiu planu darytas jos rausvos kaip lašiša putės nuotraukas ir įrašą, kur ji man paklusdama bliauna. Tai puiku – niekada nemačiau ko nors labiau jaudinančio nei jos priešinimasis. Ji niekada manęs neįskundė, nes mane saugo mano „stogas" – oligarchas Sergejus. Taigi, mano nekaltasis pranaše, valdžios problema yra ta, kad ja galiausiai imama naudotis. Seksualinė prievarta autoritarinėje Rusijoje turi senas tradicijas nuo pat Lavrentijaus Berijos laikų. Jeigu kokia lolita nori padaryti manekenės karjerą, tai neturėtų su manimi pyktis. Aš esu kaip privalomas etapas kelyje į *sunlights***. Švitrinio popieriaus šventasis Petras! Mados cerberis!

---

* Introduce (*angl.*).

** Čia – šlovę (*angl.*).

Užsikosėjote? Tai bent jau rodo, kad nemiegate. Dabar turiu prisipažinti kai ką, kas man neduoda ramybės ir ką atidėlioju jau ištisus mėnesius. Tai štai: prieš sutikdamas Leną per metus išprievartaudavau 12 jaunų mergaičių. Kokią čia veido išraišką nutaisėte – tai juk ne daugiau nei viena per mėnesį... Žinote, mes, menininkai, greitai prie ko nors priprantame... Beje, kai sakau „išprievartavimas“, tai šiek tiek perdedu girdamasis, nes kartais tiesiog joms sukišdavau pirštą arba liepdavau švelniai kutenti pumpurėlį, kol patirdavo orgazmą. Leiskite man paaiškinti savo metodą. Prašydavau jų šiek tiek išsirengti, kad „objektyvas pagautų jų geidulingumą“. Kalbėdamas su jomis vartojau tokius žodžius kaip „kino genijus“, *profesionnal sex appeal, porn chic attitude, trashy style*. Minėjau tuo metu garsių pogrindinių fotografų pavardes: Terį Ričardsoną, Rankiną, Larį Klarką, Jurgeną Telerį, Ričardą Kerną, Roją Stiuartą, Grigorijų Galiciną – visi laikomi „S“ fotografais. Labiausiai išsilavinusioms pasakodavau apie Žano Klodo Briso* patirtą neteisybę, kaip riteriškasis Lui Skoreckis gynė jį *hot* atrankos byloje, kurioje Prancūzijos teismas režisierių pripažino kaltu. Man ypač kelia nerimą vienas proceso metu pasakytas sakinys: „Ponas Briso tenorėjo patirti malonumą. O tai prieštarauja bet kokiai meno ar kino veiklai.“ Neišmanėlis! Kam gi reikalingas menininkas, kuris norėtų ko nors kito nei „patirti malonumą“? Neketinu atsiversti romano to rašytojo, kuris negalvoja apie malonumą! Rodenas smaukydavosi priešais savo modelius! Klimtas irgi! Bet tiek to, jaučiu, kad tuoj susinervinsiu, tada man skruos-

---

* Po filmo „Kiti žaidimai“ pasirodymo ekranuose 2002 m., dvi neatrinktos aktorės padavė Jeaną-Claude’ą Brisseau į teismą už seksualinį priekabiavimą. Brisseau buvo nuteistas 1 m. lygtinai.

tus išmuša raudonos dėmės, o tai bjauru. Porno įvaizdis tada skrajojo ore, naudotis savo seksualumu nereiškė prostitucijos, visos žvaigždės tai patyrė (o tai teisybė – dauguma modelių pradėjo nuo erotinių daugiau ar mažiau vulgarių nuotraukų). Na, be to, seksas nebuvo problema, o tik tyrimo objektas, net saviraiška. Jos laižėsi, atsiduodavo, drėkdavo, vaitodavo, čiulpdavo, rydavo, patirdavo orgazmą ir šlapindavosi mano akivaizdoje, kai to paprašydavau. Pateisinimas menu leisdavo visus eksperimentus. Joms nepaprastai patiko jaustis išteisintoms. Tiekdavau joms kultūrinį užstatą, jos man paskolindavo savo plyšį – tai buvo labiau mainai nei persekiojimas.

Kaip, gerbiamasis? Aišku, kad nė viena manęs neįskundė. Ir apskritai policija mūsų pusėje. Mažulės žino, kad jų skundai nebus nagrinėjami, o netrukus sulauks ir mūsų bausmės. Kartą viena auka norėjo paduoti mane į teismą. Keletas skambučių ją nuo to atgrasė. Prieš su jomis susitikdamas, taip viską sutvarkydavau, kad jos žinotų, jog turiu jų ir jų šeimos narių adresus. Mūsų banditai moka įbauginti – tie plačiapečiai skambina į duris, pakelia už pakarpos, atidaro langą ir laiko jus ore klausdami, ar turite problemų. Dažniausiai jų girdimas atsakymas: „Ne, kokios problemos? Nėra jokių problemų. Niekada nekilo jokių problemų." Rusijoje dar nuo Petro Didžiojo laikų šitaip sprendžiamos problemos. Didžiules paauksuotas karietas pakeitė šarvuoti *Mercedesai*, tačiau gąsdinimas – vis dar yra neišraunama Rusijos visuomenės rakštis. Nežinau, kas nutiko tai juokdarei, greičiausiai slepiasi taigos *izboje* arba po Mongolijos jurta, jūsų vatos ir užmaršties provincijų gilumoje, kur nors netoli šaldytuvo, kur pūva Chodorkovskis – milijonierius, norėjęs parduoti *Jukos* amerikiečių *Exxon*. Ir Putinas, ir aš – mes

mėgstame remtis pavyzdžiais, nes tai slopina maištininkus. Pripažįstu, kad gerai tvarkiau savo verslą. Naujosios nomenklatūros orgijoms tiekiau mergas, o už tai aukštai stovintys draugai man suteikė saugumą ir nebaudžiamumą. Kartais man gėda, kad parsidaviau už naftos rublius, tačiau nežinau, ar to gailiuosi. Taip paprasta tapti amoraliu gyvuliu, naudojantis nuo tavęs priklausančiu patiklumu. Grioviau toms pretenzingoms mergaitėms gyvenimą, nes blogai jaučiausi, o blogai jaučiausi, nes esu patinas. Kokios problemos? Turite problemų?

10

Pamažu apleidau savo darbą – iš *L'Idéal* uždirbdavau mažiau nei iš Oligorgijos. Kancerogeninio kremo pardavėjai apsiriko. Čia visai kiti mastai – šalia aliuminio ir dujų prekybos kosmetikos pramonė atrodo tiktai kaip studentų praktikantų naujai įkurta įmonė. Man patiko mintis pasididinti banko sąskaitą vienu ar dviem nuliais vien tik už tapimą niekšeliu. *Aristo* nedavė ramybės telefonu, bet greitai išmokau būti nepasiekiamas – pakanka nebekelti ragelio ir staiga tampi labai svarbus. Neįtikėtina, kokį įspūdį pilna balso pašto dėžutė daro skambintojui. Maskvos milijardieriai mane už dyką apgyvendindavo neseniai restauruotuose rūmuose, kur sofos grimzdavo kašmyro kilimuose, o pagalvės – sabalo kailiais apdengtose sofose. Norėdami apsipirkti, negalėdavome išsirinkti tarp sraigtasparnio ir privataus lėktuvo, tačiau galiausiai nusiųsdavome ką nors tai padaryti už mus. Merginos džiaugdavosi, kad nebereikėjo eiti atrankų. Tarp mūsų šnekant, daug lengviau būti aptaškytai šilko patalynėje, nei valandų valandas stovėti priešais objektyvą ir visu greičiu besisukantį ventiliatorių. Montenio ir Kurševelio ave-

niu (Sergejus tai vadino Rusijos Alpėmis) buvo vienintelė sąsaja su mano senąja šalimi. Labai greitai nutolstama nuo savęs, tačiau tai buvo taip malonu, kad beveik gąsdino. Man patiko žiūrėti į purve besivoliojančias kekšes su kirpčiais. Kam reikalinga galia, jei ja nesinaudojama?

Dabar Lena mane atvedė pas jus, kaip jūs mane atvedėte pas ją. Ne, nesijaudinkite, neišprievartavau jos, tik vos prisiliečiau. Lenos pėdos siauros, per kojines čiulpiau jos kojų pirštus, tai buvo karščiausias dalykas, kurį esu su ja daręs. Tą vienintelį kartą, kai miegojome kartu, miegojome susiglaudę. Jai užmigus sulėtinau kvėpavimą, kol ėmėme kvėpuoti vienu ritmu. Jos miegas – tai Pikaso paveikslas „Mieganti moteris“, tik ne toks kubistinis. Negalėjau jos paliesti... Porcelianinės moterys priverčia pasijusti drambliu Limožo porceliano parduotuvėje. Didžiavausi galėdamas su ja eiti į klubus ir rausdavau iš pasitenkinimo, kai fizionomijų tikrintojai paprašydavo jos dokumentų, kad įsitikintų, jog ji pilnametė. Tada Sergejus tiesdavo šlamančiųjų, kad spintos apsimestų, jog Lenai daugiau nei keturiolika. Ne aš priverčiau ją sprukti, o Sergejus. Jis girdavosi, kad rengia keistus vakarėlius, kuriuose merginos turi segėti kortelę su savo pardavimo kaina. Jis turi žmogaus pieno gamyklą ir prostitučių ašarų fabriką. Gamykloje neseniai pagimdžiusias merginas melžia aparatai, o jis motinų pieną parduoda *L'Idéal*. Kartą girtas Sergejus man apie tai papasakojo: jo didžiausia jaunystės paslaptis yra paprasčiausias motinos pienas! Jis užpatentavo technologiją, pagal kurią galima kondensuoti *Human Milk*. Sako, kad užsitepus jo ant skruostų atjaunėjama dešimčia metų. Nereikėjo jam rodyti Lenos, dabar jis nori užtaisyti jai vaiką, kad galėtų ją melžti! Kita jo gamykla dar originales-

nė – čia merginos surišamos, pakabinamos žemyn galva virš ašaras surenkančių indų, o visas kūnas plakamas dilgėlėmis. Jis šimtais litrų pardavinėja nekaltų mergelių ašaras ir kraunasi iš to turtus! Visai nejuokauju, jis internete netgi pardavinėja šių kankinimų DVD. Vargšės vergės kasdien pagamina didelį kiekį ašarų. Visas tas skausmas, kurį gali nufilmuoti apsaugos kamera Čečėnijos angare, – žiauriai gražu. Viename iš įrašų netgi atpažinau patį Sergejų; pasilenkęs virš žavingos nuogos kabančios aukos, jis šnabžda jai į ausį:

– Nesisielok, mažute, greitai leisime tau numirti. Kai būsi to užsitarnavusi.

Tada rodomos į jos krūtis smingančios adatos ir ašaras jai nuo veido surenkanti pipetė. Nuo veido surinktos ašaros – pačios gryniausios (inde ašaros susimaišo su skrepliais, prakaitu, seilėmis ir gleivėmis iš makšties, veido ašarų skonis daug aukštesnės kokybės, tie, kas mėgsta, su tuo sutinka). Produktas retas, nes jo surinkti sudėtinga. Verkėjų kūnai turi būti tvirtai ir tampriai surišti, kad būtų išvengta produkcijos nuostolių. Internete 10 mililitrų ašarų buteliukas parduodamas už 150 000 eurų – tūkstantį kartų brangiau nei ikrai! Jų ragaujama lašais, nes *one drop is enough**! Tai afrodiziakinių savybių turintis drungnas ir sūrus vanduo, kai kurie jo užsipila netgi tiesiai ant genitalijų kaip šventinto vandens – labai uždega prieš orgiją. Jas taip pat galima naudoti ir visiškai paprastiems patiekalams pagardinti (blynams, virtiems kiaušiniams, orkaitėje keptoms bulvėms ir t. t.) arba kai kuriems kokteiliams paskaninti. Ašarų erotiškumas labai paplitęs ir netgi turi pavadinimą, jis pateikiamas iškrypimų žodyne – dakrifilija.

---

* Vieno lašo pakanka (*angl.*).

Išsityčiojau iš Lenos, pamyniau ją, o tą akimirką, kai jau buvau ją beprarandantis, supratau, kad ji mano paskutinis šansas. Lena yra mano bausmė, įsimylėjau ją, kaip klausomasi nuosprendžio. Meilė visada prasideda nuo baimės. Iš pat pradžių norėjau to atsikratyti. Tada dar nežinojau, bet Leną atsivesti į dakrifilo Sergejaus vakarėlį buvo testas mano sugedimo laipsniui nustatyti. Norėjau sužinoti, ar ji man brangi, ir gavau atsakymą: kai ji manimi pasišlykštėjo, kai ją išdaviau, įklampinau ir palikau likimo valiai, supratau, kad jai priklausau, bet buvo jau per vėlu, ji ant manęs buvo žiauriai supykusi. Leiskite pabaigti, tėve Jerochpromandritai! Ne iš pradžių supratau, kad einu dėl jos iš proto. Tiksliau – norėjau tam atsispirti, maniau, kad ji kaip ir kitos, kad galėsiu ją pakeisti kita, greitai pamiršti ar kad man patiks, jog ji nuo manęs bėga, kad mane labai jaudins, kai matysiu ją besidulkinančią su sadistais, kaip tai jaudino Renė „O istorijoje“ (žinote, ta nauja evangelijų versija, kur Jėzaus vaidmenį atlieka mazochistė moteris). Tačiau man nuo to pasidarė bloga, labai bloga, žiauriai bloga. Pavydas – ne afrodiziakas: tie, kuriems patinka keistis partneriais, nėra iš tikrųjų įsimylėję, jei būtų kitaip, visi grupiniai baigtųsi kraujo klanais. Išpažįstu jums savo niekšybes, kad ją surasčiau. Jūs tikriausiai suprantate, kad jai daug apie jus pasakojau ir žinau, jog po tos nakties *dačioje* ji slepiasi čia. Jeigu nenorite to daryti dėl manęs, padarykite tai dėl jos, dėl jos šeimos, jos ateities! O dėl darbo, tai jai viskas slysta iš rankų. Mano balso pašto dėžutė plyšta nuo pasiūlymų! Ji tikriausiai nepaaukos savo karjeros, kad apgintų savo paauglišką garbę? *L'Idéal* nori ją *užbookinti* dvylikai kampanijų Paryžiuje, *Aristo* agentūra jau pasirašė trims filmavimams rugpjūčio mėnesį, visam mados pasauléliui nuo jos auros, elgesio ir prerafaelitinio įvaizdžio atsidarė stalčiai, o ši

nenaudėlė greičiausiai slepiasi Maskvoje – ten, kur nutrūko jos pėdsakai. Būtinai reikia sutrukdyti jai likti pas Sergejų! Jeigu nenorite to padaryti dėl manęs, padarykite, kad išgelbėtumėte ją. Žinau, kas nutiks, jei mes jos neapsaugosime. Geriausiu atveju ji taps į kokainą įnikusia parduota narkomane, vien tik apie pirkinius kalbančia lunatike, žvaigždute, skaitančia garsenybių žurnalus, kad pasižiūrėtų, ar nerašo apie ją, impotento turtuolio žmona, apleista raguotąja, maniakine depresija sergančia prostitute baisia oda, ji bus sugedusi, sena, eilinė ir dėvės marškinėlius su užrašu *DON'T TELL MY BOOKER* arba *FUCK ME I AM FAMOUS**. Greitai nuo *Jack Daniel's* jos bruožai taps nebedailūs. Rankinė bus pilna į tūtelę susuktų banknotų. Jai iš burnos dvoks kurį laiką netuštinta pelenine. Blogiausiu atveju L'Idiotas uždarys ją į savo ašarų gamyklą. Jaunų merginų ašaras galima geriau parduoti nei gimdyvių pieną. Ir paprasčiau pagaminti! Apnėštėjusias galima melžti tik keletą mėnesių. O čia pakanka pasigrobti paauglių Čečėnijoje – užteks susukti Kadyrovo ar Sergejaus draugeliams kaimuose ir jau galima jas rišti angare, plakti ištisomis dienomis ir kibirais surinkinėti ašaras. Į naująjį *L'Idéal* kremą įeis šis revoliuciją sukėlęs ingredientas. Sergejaus draugai kaip tik šiuo metu grobia žmones, kad padidintų produkcijos kiekius. L'Idiotas netgi ketina su Ričardu Bransonu išleisti *Virgin Tears***, tai būtų lašinės formos indelis su pipete, kaip rivotrilis. Vieną vakarą, po spydo vakarėlio jis man viską papasakojo. Turint galvoje jo būklę tą vakarą, neturėtų prisiminti, ką man sakė...

* „Nesakyk mano agentui" arba „Išdulkink mane, aš garsi" (*angl.*).

** Nekaltų mergelių ašaros (*angl.*).

Ar norite, kad Lena taip nusivažiuotų – kabėtų pririšta už kojų ir verktų į ašarų pompą? TĖVE, IŠGELBĖKIME JĄ. Esu beveik tikras, kad ji ateis su jumis susitikti, jei to dar nepadarė. Patikėkite, vos netapau geru žmogeliu. Netikiu jūsų Dievu, bet prisiekiu, kad tikėjau Lena (man žodis „tikėjimas" kilęs iš lotyniškojo *fides* – pasitikėjimas). Pamenate, kai aną kartą man sakėte, jog meilė yra labai brangi? Tada jums atsakiau, kad meilė yra žaidimas. Jūs man atsakėte, jog ne, jog meilė – tai pažeidžiama paslaptis, stebuklas, valia. Žinojau, kad didžiausia problema bus, kai vieną dieną tos vienintelės manekenės paieškas pakeis Aukščiausiosios būtybės paieškos. To Dievo, kuris suprastų mano nerimą. Dievo maniakams, epikūriečiams, depresuojantiems, nuleidinėjantiems ir bailiams paieškos. Naujo Dievo, kuris nebūtų nei pinigai, nei seksas, Dievo, kurį reikia rasti, Dievo, kurį reikia sukurti, Dievo, kurio jau užkniso laukti. Žinojau, kad atsakymas slypi didžiausioje pasaulio šalyje. Išprievartavimas po išprievartavimo, maniau, kad ieškau didžiausio grožio žvaigždės, o gal ieškau mesijo? Platonas apie tai kalba „Faidre": grožio troškulys yra Dievo troškimas. Štai ko atėjau jums pasakyti, tėve: gal Lena Doičeva ne Mergelė Marija, o Kristus! Jėzus yra čečėnė! Kaip „nešdinkitės iš čia"? Atėjau pas jus atgailauti, o jūs man šitaip atlyginate? Na, jei jau to reikalaujate, tai pripažinkite Lenai Nekaltą Prasidėjimą – nekalta mergelė neturi prigimtinės nuodėmės! Gerai, gerai, žinau, kad jūs, stačiatikiai, neturite šio gydymo būdo, kurį katalikai sugalvojo 1854 m., *da*, išeinu. Ai! Man skauda rankas, ką jūs darote, tėve! Paleiskite mane, *mužčina*, pats žinau, kur išėjimas. Dar grįšiu į jūsų parapiją, kaip sako Terminatorius: *I'll be back!* Aleliuja, jūsų ekscelencija! Dabar tiktai pereisiu Volchonkos gatvę ir eisiu susikaupti į Puškino muziejų, kur Renu-

aro jaunuolės gailestingesnės nei jūs. Ir grąžinkite man kepenų pašteto stiklainį!

Juo blogiau jums, kad svarbiausius šios išpažinties žodžius murmu sau panosėj.

Juo blogiau jums, niekada to neišgirsite:

Mylėjau ir buvau mylimas, bet niekada to nebuvo vienu metu.

LENOS DOIČEVOS BLOGO IŠTRAUKOS

(Prie Kristaus Gelbėtojo katedros bylos pridedami įrodymai)

Sekmadienis. Tenoriu vieno – dingti iš šios šalies. Mano gyvenimas nuobodus, kaip nesibaigiantis sekmadienis. Nenusižudau, nes dažnai esu mirusi. Per daug mačiau mamą mušančių prisigėrusių mulkių, to paprasčiausiai negalėjau pakelti. Kai jie išeidavo, mama trenkdavo man per veidą, kad nustočiau bliauti. Paprastai pravirkdavome abi, aš sakydavau „gelbėkit", ji – „atsiprašau". Mama glostydavo man plaukus, kol galiausiai paskendusi kaltosios ašarose užmigdavau. Lauke visą laiką snigo. Šiek tiek perdedu, bet atvažiuokite, patys pamatysite.

Pirmadienis. Žodis „tėtis" mums buvo tabu. Gimiau iš karto po TSRS žlugimo. Keista, kad visiškai nepažįstu to, apie ką man pasakojo mama: komunalinis butas, kur žmonės gyvendavo kartu su kitomis šeimomis, jų pamainos dušuose, virtuvė su padalytomis spintelėmis, visa tai... Aš kolektyvinį gyvenimą įsivaizduoju kaip linksmą dalyką – bendrus nuomininkus kaip seriale „Draugai", bet sako, kad, neturint pasirinkimo, tai ne taip jau ir linksma. Žmonės negalėdavo pasirinkti, su kuo gyventi, ir visada reikėdavo būti atsargiems – nesakyti, ko nereikia. Todėl Mama ir išva-

žiavo į Prancūziją dirbti padavėja. Žmonės į ją žiūrėjo įtariai dėl to, kas atsitiko jos tėvui, – lyg ji būtų buvusi dėl to kalta. Na, o kai grįžo, ėmė dar labiau jos nekęsti. Niekas nesuprato, kodėl net ir po sienos griuvimo ji nusprendė gimdyti Leningrade. Jos tėvą (mano senelį) 1937 m. nužudė už tai, kad jis per minėjimą ant žemės padėjo Stalino portretą. Mama visada sakydavo, kad Stalinas nužudė visus protingus šalies vyrus, todėl liko tik mulkiai, girtuokliai ir mušeikos. Tačiau ji negalėjo gyventi kitur (aš apie tai tik ir svajoju). „Šalis atgimsta iš pelenų." Ji nuolat tai kartojo, kai buvau maža. Praėjo nemažai metų, kol mama kambarys po kambario išpirko iš kartu gyvenusių gyventojų butą, kol galiausiai likome tik dviese sudarkytame, į dalis kaip dėlionė padalytame bute, į kurį patekdavome tarnybiniais laiptais. Nežinau, kaip buvo anksčiau, bet nuo to laiko, kai gimiau, nemačiau, kad kas nors atgimtų. Pelenų irgi nemačiau, tik visur labai daug dulkių, purvino sniego vėjyje.

Antradienis. Tėvo nepažinojau. Mama tikina, kad jis buvo geras žmogus, gražus vyras, jautrus, protingas prancūzas. Tačiau jis Paryžiuje turėjo savo gyvenimą, o ji mane mylėti norėjo viena. Taip, esu pavainikė, kaip jau ir sakiau. Mergos vaikas. Norėčiau apie tai sužinoti daugiau, bet ji prieš atsakydama į mano klausimus vis sugeba pravirkti. Šiandien žurnale skaičiau, kad Piteris Ustinovas pasakė: „Tėvai yra kaulai, kuriuos kramtydami vaikai stiprina dantis." Gaila, kad tėvas nepakliuvo man į dantis.

Trečiadienis. Šiandien ryte saulė privertė nusišypsoti. Esu nusibaigusi. Nusprendžiau liautis masturbuotis. Bijau, kad išsiugdysiu blogų įpročių. Nenoriu, kad malonumų srityje būčiau pernelyg nepriklausoma. Noriu, kad man reikėtų kito žmogaus nirvanai pasiekti, laukiu grįžtančio Vitalijaus.

Ketvirtadienis. Dėviu marškinėlius su Be tough* *užrašu, jie vos vos dengia bambą, o mama nenori, kad įsiverčiau į ją auskarą. Pernai ant raktikaulio išsitatuiravau kažką panašaus į erelį-drakoną, o ji pareikalavo, kad pašalinčiau! Vargšas paukštis nutūpė ant mano peties tik porai dienų... Kvaila, kad skauda labiau, kai lazeriu naikinama tatuiruotė nei kai ją daro. Aš užaugau viena. Save išauklėjau pati, kaip koks laukinis vaikas. Mamos niekada nebūdavo, ji visą dieną dirbdavo restorane. Matydavau ją išeinančią anksti ryte ir grįžtančią vėlai vakare. Kartais su manimi pusryčiaudavo laikini patėviai, o mamą vakare rasdavau vakarieniaujančią vieną su savo vienišumu. Dosnu ar egoistiška turėti vaiką, net ir žinant, kad jis augs vienas mažame butuke? Ir tai, ir tai. Mama pasiaukojo paaukodama mane. Kartais pagalvoju, ar aš sugebėčiau tiek visko padaryti? Suteikti gyvybę reiškia pamiršti savo gyvenimą. Tania irgi taip mano. (Tania – mano geriausia draugė mokykloje.) Tokia vergija baigėsi. Dabar žmonės nori ką nors pasiekti gyvenime, naudoti tai, kas duota, kad tai taptų likimu. Mes vaikų negimdome, kad liktume* teen forever**. *Be to, tris keturis vakarus per savaitę saugau vaiką (kaip auklė), ir jei atvirai, tai manęs nevilioja galimybė turėti vaiką, o jį auklėti palikti jaunai merginai auklei. Man atrodo, kad vaikas mane myli labiau nei savo mamą, ir tai visiškai normalu, nes mane mato dažniau nei ją. Aš jį maudau, migdau, myluoju, dainuoju Avril Lavin dainas... Jis toks liūdnas, lyg būtų paliktas, atrodo, kažkur tai jau mačiau... Graužiu nagus, nes man patinka kaip kūdikiui į burną susikišti pirštus.*

Penktadienis. Mama turi lūpdažio formos vibratorių – radau jos stalelyje prie lovos. Esu emociškai išsekusi. Naudojausi juo visą

* Būk kieta (*angl.*).

** Paaugliais amžinai (*angl.*).

popietę, o tai vargina, nes tai kaip nešiojamasis narkotikas, tik atnaujinamas kiek tiktai nori kartų ir visiškai nemokamas. Man gėda tų bjaurių minčių, kurias pasitelkiu, kad pabaigčiau, todėl to ir nepasakosiu. Orgazmą atradau vienuolikos metų, kai vieną į kitą tryniau šlaunis. Tačiau čia, čia... su tuo velnio aparatu... Visa raudona ir išprakaitavusi nepriekaištingu angeliuko veideliu atėjau į virtuvę ruošti vakarienės. Palaimindama peržegnojau maistą – dėl visa pikta.

Vėl penktadienis. Apskaičiavau, kad prie televizoriaus praleidau ketvirtadalį savo gyvenimo. Nežinau, labiau noriu jį sudaužyti ar į jį pakliūti. Šiandien mamai iš Maskvos paskambino senas draugas tėvas Jerochpromandritas. Jis pažįsta vyruką, rengiantį Contest Aristo Style *atrankas. Tai kažkas panašaus į mažų kvailelių vaikščiojimą podiumu, kai jos rodo savo užpakalius šlykštiems seniams – apie tai mano nuomonė tokia pat, kaip ir apie televiziją. Nenorėjau ten eiti, na bet tiek to. Arba tai, arba kūno kultūros pamokos, nuobodus gyvenimas nykiame mieste... pabandyti nieko nekainuoja. Paskui viską papasakosiu šioje svetainėje. Pabandysiu įdėti nuotraukų, jei tik pavyks. Jei ne, patys pasižiūrėkite Elinos Kečičiovos darytas Sašos Gačulinkovos nuotraukas, o ir ji pati nebloga (*toooo gorgeouuuus!*), dar nereikėtų pamiršti Irinos Kulikovos ir Jekaterinos Kiseliovos. Pagooglinkit šias paneles ir pasakysit, kaip jums jos! Bet po to grįžkit į mano puslapį – aš jį atnaujinu kiekvieną dieną.*

Šeštadienis. Norėčiau mirti jauna, bet dar ne dabar. Noriu išgarsėti. Mama iš manęs šaiposi, bet ji pati įpratino mane jaustis garbinamai. Jos religija lenkiasi ikonoms. Ne nuodėmė norėti tapti viena iš jų. Be to, ji pati mane nukreipė į šį konkursą. Ji pati mane mėnesių mėnesius vedžiojo pas ortodontą, šis ant dantų užmovė kabes, dantenas pjaustančių siūlų ir prie šlykščių seilių limpančių

rausvų prietaisų – kad mano šypsena būtų gražiausia visame rajone. Ji neturėtų priekaištauti, kad noriu padengti investiciją į mano burną. Jau geriau žygiuoti podiumu nei kariniame parade. Trumpai tariant, nežinau, ko noriu, bet tai gausiu!

Sekmadienis. Atranka vyks kitą antradienį viešbutyje Europa. *Visą dieną su Tania matavomės skudurus. Išsidažėm kaip gotės lolitos – buvo linksma. Ta visai nušoko nuo proto – nukniso visą savo vyresniosios sesers apatinį trikotažą. Apsimetėme nimfomanėmis lesbietėmis, fotografavomės apsirengusios kaip tarnaitės, beveik plikos, visiška nesąmonė. Ji įsitikinusi, kad laimėsiu. Taip, tiesa, esame dvi karštos manga stiliaus tarnaitės. Man labai gaila, mieli skaitytojai, kad vis nepavyksta įkelti savo nuotraukų, tačiau tada mano bloge nebeliktų jokios intrigos. Jau geriau jūs įsivaizduokit, kaip bučiuojamės pastelinėmis suknelėmis ir rožiniais kaspinais nuklotoje mano lovoje... mūsų suvarstomus ilgaaulius... tarp žaislinių meškiukų kaistančias kaktas.*

Pirmadienis. Blogo rašymas yra tam tikra ekshibicionizmo forma, tai gal net blogiau nei nuogai vaikščioti podiumu priešais maniakus prancūzus.

Antradienis. Susitikimas viešbutyje Europa *praėjo puikiai. Organizatoriaus vardas Oktavas, jis mane atrinko, bet su sąlyga, kad apsimesiu čečėne, be to, mane pasikvietė į savo kambarį fotografuotis. Jis tikras džentelmenas, sakė, kad mano kojos – tai dvi jam į širdį įsmigusios strėlės. Taip pat sakė, kad aš nepaprastai graži ir kad nusipirks antiUVB (Ultra Violent Beauty**) *akinius. Padeklamavau jam kelias Bodlero eilutes, kurias mokėjau prancūziškai: „O, mirtingieji, esu graži kaip akmens svajonė.“ Tai, kad moku paveblenti keletą žodžių jo kalba, jį užčiaupė. Pasakiau, kad mano*

* Ultrapavojingas grožis (*angl.*).

motina yra gyvenusi Prancūzijoje. Jis neatrinko Tanios, o ši dėl to įsiuto. Tą vakarą Onegine *buvo prasta atmosfera. Galiausiai gatvėje traukdamos suktines susibarėm. Kad ją nuraminčiau, pasakiau, jog mane prastūmė kunigas iš Maskvos.*

Trečiadienis. Kaskart, kai Tania pamini mano meilę Vitalijų, paraustu ir imu rištis batų raištelius. Tai jau tapo Pavlovo refleksu. Vos tik kas nors ištaria jo vardą, priklaupiu ir įbedu nosį į savo konversus, kad paslėpčiau raudoną kaip virtas vėžys veidą. Tačiau vasaros sode leidausi pabučiuojama prancūzo. Vaikštinėjome visą dieną, taksi nuvažiavom į Peterhofą. Tiesiog neįtikima, koks jis kuklus, palyginti su mano klasės bernais. Nusivedžiau Oktavą į Ruskaja Rybalka *restoraną ant jūros kranto, kur klientai gali susižvejoti žuvį, o paskui ją suvalgyti. Kai vaikščiojome Petro Didžiojo rezidencijos parku, jis pravirko. Reikia pripažinti – šiek tiek jį įkaitinau, kai leidausi aplaistoma eglės formos fontano-staigmenos, to, kur prisiartinus prie didelės raudonos gėlės, aplaisto vandens čiurkšlė. Tas caras tikras pokštininkas! 100 000 mirčių tam, kad juokautų kaip mokinukas. Iš pradžių Oktavui tai patiko, bet paskui, kai jis liovėsi juoktis ir į mane įsistebeilijo, supratau, kad surimtėjo. Nesigirsiu, bet jau esu pratusi prie šios stadijos, nes kaskart, kai vaikinas nustoja juoktis ir visai nemirksėdamas į mane įsmeigia rimtą melancholišką žvilgsnį, žinau, kad tai jau komplikacijų pradžia. Toks liesas, sutrikęs, susitaršiusiais plaukais, patamsėjusiais paakiais ir juodu švarku, jis man primena Raskolnikovą, kai knygos pradžioje girtuoklis smuklėje jam sako: „Kiekvienas turi žinoti, kur eiti." Esu šiek tiek suglumusi, nesuprantu, kodėl Oktavas manimi domisi daugiau nei kitomis merginomis. Lyg nematytų, jog esu įnoringa, eilinė, gobši, tuščia ir paprasta kvaiša. Kai jis man kartoja, kad esu* šykarno *ir kad mano krūtys iškilios, kai vadina mane savo jaunystės šaltiniu, nesuprantu, ar iš manęs*

tyčiojasi, ar kalba nuoširdžiai. Tai tikriausiai nesvarbu, svarbiausia, kad kartu puikiai leidžiame laiką. Kaip ir visi linkę į depresiją, jis nuolat dūsauja – kaip koks išsekęs bėgikas. Keista, kad seniai daug romantiškesni už mus. Kiek jie laiko praranda! Arba tai jau kaip narkotikas: jie badosi jausmais. Tikriausiai dėl to visada bendravau su vyresniais berniukais, pradėjau rūkyti hašą trylikos metų, dar bandžiau ekstazio, o pernai ir dulkinausi. Noriu būti sena, kad būčiau laisva. Neturėjau tikros vaikystės, o mama vartojo kokainą mano akivaizdoje, kai man buvo aštuoneri. Kiekvieną rytą per pusryčius po virtuvę vienais apatiniais slampinėdavo vis kiti vyrukai ir nuknisinėdavo iš manęs sausus pusryčius. Buvau agresyvi, melagė, vagilė, išmesta iš visų mokyklų, dabar esu kūdikis moters kūne vaiko veidu ir gerai paslėpta širdimi, kurią pernelyg saugau ir kurios akys pilnos ašarų. Jaučiu, kad tai blogai baigsis, prašau dar šiek tiek palaukti, pone Budeli.

Ketvirtadienis. Olenka iš manęs šaipėsi visą dieną: „na, žvaigždute“, „hello baby Vodianova“ ir panašiai. Tania vis dar pyksta, kad sutikau pasirodyti ant podiumo, nors Oktavas jos atsikratė kaip pašvinkusio blyno. Kartoju jai iki nukritimo, kad mane pasirinko, nes sutikau vaidinti mažosios čečėnės komediją. Kadangi pasauliui nusispjaut ant mūsų, laikas jam atsilyginti tuo pačiu.

Penktadienis. Rytoj apsijuoksiu prieš visą Sankt Peterburgą. Kodėl man vis atrodo, kad linksma visiems, išskyrus mane. Ar kitos merginos galvoja tą patį, ar man kas nors negerai? Man vienodai, žinau, kad esu labai laiminga, kai visą popietę išsitiesusi Aleksandro parke klausausi Mišelės Branč ir galvoju apie prancūzą... Jis man sakė, kad amžiaus skirtumas tai tik skirtumas tarp laiko juostų. Matau, kad vaikinai nutyla, kai prisėdu Tiffany, *iš kurios matyti Nevskio bulvaras. Jie stengiasi atrodyti mandagūs, bet matau neramias jų akis. Galbūt rytoj... Nenoriu, kad jis manytų, jog*

galiu jam ką nors jausti. Mano gyvenimas gali keistis, bet jeigu jis liks toks pat, tai man tas netrukdo. Visada turėsiu mamą ir savo MP3 grotuvo dainas, vakar vakare mačiau, kaip ji iki penktos ryto šoko pagal Džerio Li Liuiso muziką. Visada bus Meno aikštė ir tilteliai virš kanalų, kur galiu sėdėti iki aušros ir su Tania rūkyti skanką... Ir Spas Na Krovi – *ant 1881 m. kovo 1 dieną teroristo bombos nužudyto Aleksandro II kraujo pastatyta katedra. Kaip ant šortuotų turistų tirpstantys pistacijų-vanilės-braškių ledų rutuliukai vaflyje.*

Šeštadienis. Atsiprašau, neturėjau kada atnaujinti blogo, nes vakar tiek daug visko įvyko. Pabandysiu apie savo dieną papasakoti iš eilės, nieko nepamiršdama, bet tai nebus lengva, nes tiek visko nutiko per tokį trumpą laiką... Na, pirmiausia, tai laimėjau Aristo Style of the Moment*! Tai neturėtų būti didelė naujiena, apie tai rašė visi laikraščiai. Važiuosiu į Paryžių fotografuotis reklaminėms* L'Idéal *nuotraukoms! Ceremonija buvo tragiška, per blykstes nieko nemačiau, maniau, kad nualpsiu ir nukrisiu ant komisijos! Mama verkė, aš verkiau, Oktavas rėkė į mikrofoną, visi plojo „Mis Čečėnijai" Sankt Peterburge, buvo nerealu. Ten pradėjau gerti, ant persirengimo kambario grindų plytelių jaučiausi šiek tiek niekšiškai, pasižiūrėjau į veidrodį tualete ir pasijutau tokia nusivylusi. Pirmiausia: ką aš čia veikiu? Be to, dar ir laimėjau – buvau pasišlykštėjusi. Kai pristačiau Oktavą, mama vėl apsipylė ašaromis. Mano pernelyg emocionaliai mamytei būtinas poilsis... Oktavas įėjo į mano persirengimo kambarėlį, tada jai pasakiau: „Mama, noriu pristatyti žmogų, kuris surengė visą šį vakarą. Oktavai, čia mano mama." Užuot padėkojusi, ji užsidengia veidą rankomis ir išbėga! Beprotė! Kaipgi galėčiau būti normali, turėdama tokią motiną?*

Kai pergalę scenoje paskyriau Vitalijui, savo meilei snieglentininkui, su snieglente išvykusiam į Antarktidą šešiems mėnesiams,

Oktavas pasijuto nekaip. Galiausiai visi bijojo, kad laimėsiu tą sušiktą prizą! Oktavas atrodo jaunesnis nei yra iš tikrųjų. Jis apsimeta esąs abejingas, tačiau jo toks liūdnas žvilgsnis, taip ir norisi jį apkabinti, nuraminti. Norėjau jam pasakyti: „Jeigu nori, galiu tave išgelbėti, galiu tave išsivežti toli nuo čia, bet su tavimi nemiegosiu." Žinau, tai kvaila, bet, atrodo, jis tikrai mane įsimylėjo. Pamiršau tai jums papasakoti, bet vieną praėjusios savaitės naktį mes kartu miegojome. Mamai pasakiau, kad nakvosiu pas Tanią, o iš tikrųjų buvau jo viešbučio kambaryje ir žiūrėjau „Nusivylusias namų šeimininkes". Tačiau Oktavas buvo išgėręs migdomųjų, todėl nieko nedarėm, o aš net nežinau, ar to noriu... Žinau, kad Vitalijui esu ištikima, bet, jei Oktavas būtų bandęs ką nors daryti, galbūt būčiau nusileidusi. Jis sakė, jog pernelyg mane myli, kad verstų, kad turime sočiai laiko, kad tai padarysime vėliau, kad jis niekur neskuba. Tada jį išpylė prakaitas ir jis ėmė rėkti bjaurius dalykus: „Manai, kad aš tik ir ieškau merginų, kad išdulkinčiau jas užsimovęs guminę kojinę ant pimpalo? A? Tu nieko nesupranti! Noriu, kad mane stipriai apkabintum ir pasakytum, kokie būsime laimingi!" Kažkokia nesąmonė. Pasakoju tai čia, nes vis dėlto tai įsimintini žodžiai. Bet sugrįžkime prie Mis Aristo. *Po priėmimo pergalei atšvęsti jis man dar įpylė* Russkij Standart... *Norėjo, kad apsimestume, jog nedelsdami tuokiamės. Kadangi buvau girta, agentūros drabužinėje išknisau baltą* Isabel Marant *suknelę, jis apsivilko kitus juodus marškinius ir naujus džinsus (galiausiai buvo apsirengęs taip pat, tik švariais drabužiais). Jis man padovanojo visom spalvom šviečiantį sužadėtuvių žiedą, o aš jam daviau savo marihuanos apyrankę. Tada man tai atrodė linksma ir nieko bloga, tačiau dabar, kai pagalvoju, tai tos netikros vestuvės buvo apgailėtinos.*

– Jelena Olgovna Doičeva, moksleive, ar imi į vyrus čia esantį

bedarbį reklamos specialistą ir merginų medžiotoją Oktavą Mari Fransua Parango?

– Man reikia pagalvoti...

– Tik jau ne!

– Na, tada da.

– Oktavai Mari Fransua Parango, užsislėpęs homoseksuale rašytojau ir kūnų kontrabandininke, ar imi į žmonas čia esančią ištisai mokyklos nelankančią moksleivę Jeleną Olgovną Doičevą, kad būtum jai ištikimas ir dulkintum, kol mirtis jus išskirs?

– Nagi, pažiūrėkime, gal galite pakartoti klausimą?

– Eik šikt!

– Taip!

Prieš vonios veidrodį davę santuokos įžadus, į viršų mėtėme ryžius. Jų buvo visur, iki pat koridoriaus! Jis mane pakvietė lėtam šokiui, jo I-pod Bose *išsirinkau Britnės Spirs „Everytime“ (dievinu šios dainos klipą, kai ji vonioje persipjauna venas). Kai paaiškinau, kad Lenočka yra mažybinė vardo Lena forma, jis kaip koks kvailys kartojo: „Lenočka, Lenočka.“ Tikrai keistas tipas. Niekada nebuvau tokio mačiusi. Pasakytum, kad jis koks kvailiojantis vaikas, man atrodo, kad esu vyresnė už jį! Man su juo beprotiškai linksma. Kai jis sako „aš tave myliu“, juokais atsakau „tu man patinki“, tačiau nemanau, kad jis nerimtai. Tai labai nejauku, bet, atrodo, kad man patinka, kai mane taip myli, mane tai įkvepia, suteikia jėgų. Mama mane daug kartų yra įspėjusi būti atsargiai su vaikinais, kurie labai gražiai prisipažįsta meilę – tokie yra patys pavojingiausi, dėl jų kentėsi daug labiau nei dėl tų, kurie pasitenkina tik dulkinimusi. Jie gražiais žodžiais iki aušros užliūliuoja, lygina tave su Kranacho Venera, Džesika Alba, atspėja tavo Zodiako ženklą, ypač jei esi Mergelė. Mama sako: „Neleisk jiems švaistyti savo laiko.“ Man patinka klausytis jo balso, kai jis eina*

šalia ir ką nors aiškina, gyvenimas su juo atrodo aiškesnis, paprastesnis ir linksmesnis. Žiūriu į jo nutrintą bluzoną ir atrodo, kad viskas taip paprasta. Kartais, kai jis mane bučiuoja, atsimerkiu, kad pasižiūrėčiau, ar jis užsimerkęs. Jis daro tą patį, tad atrodo, kad abu bučiuojamės išplėstomis akimis. Tada užsimerkiame ir vėl atsimerkiame – vėl tuo pačiu metu. Tada juokiamės. Visiškai nieko ypatinga. Norėčiau, kad jis būtų mano vyresnis draugas, už mane labiau patyręs draugas, kuris padėtų pažinti pasaulį. Oktavui papasakojau, kad neturėjau tėvo ir kaip sunku buvo be jo augti, motinos kambaryje ant grindų rasti gumyčių ir nesuprasti, kam reikalingas tas kondensuoto pieno pripildytas plastikinis maišelis. Jis man papasakojo mane pravirkdžiusią istoriją apie vaiką, kuris mato infarkto ištiktą tėvą. Vaikui kokie ketveri metukai, jis dar per mažas, kad iš karto suprastų, todėl bando atmerkti gyvybę davusio žmogaus akis, kiloti rankas, jį kutenti. Po kurio laiko jam topteli, kad tėvas jau nebejudės. Vaikutis bando nešti tėvą, o pasaulis apvirsta aukštyn kojom. Tada vaikas paplūsta ašaromis, šaukiasi pagalbos, jis visiškai sutrikęs. Vaikas bučiuoja nejudantį tėvo veidą... Tada tėvas atmerkia vieną akį ir prapliūpsta juokais. Tai pokštas, jis tik apsimetė mirštąs, jis nebūtų vaiko taip palikęs! Šluostydamas man ašaras, Oktavas pasakė, kad ką tik papasakojo Jėzaus gyvenimą; pirmą kartą kai ką iš to supratau. Jėzus – ne Dievo sūnus, o mūsų tėvas. Tėvas, kurio nėra, kuris iškeliavo į dangų, tačiau jis gyvas, nemiręs. Oktavas nusivežė mane į vakarėlį pas oligarchą. Buvau visiškai girta, prisimenu, kad Sergejus paliko 10 000 dolerių arbatpinigių. Niekada nebuvau mačiusi tiek banknotų vienoje vietoje. Mašinoje jis kalbėjo nesąmones:

– Adomas ir Ieva gyveno rojuje ir krėtė nesąmones su savo kūnu. Jiems buvo gerai nuogiems kaip robotams, jie net nesuprato, kad yra nuogi. Dievas prisakė nevalgyti vaisių nuo Edeno sodo medžių,

tačiau pirmoji pora buvo tokia pat kvaila kaip ir kitos, tie nevispročiai norėjo turėti savo nepriklausomą teisėją, būtent dėl to nuo pat pasaulio sukūrimo mes ir įsitraukėme į tą sušiktą mus naikinančią laisvę. Niekada nepamirškime Felikso Dzeržinskio šūkio: „Jei jūs laisvi, tai nereiškia, kad esate nekalti, tiesiog mes gerai atlikome savo darbą."

Pas Sergejų pagrindinis interjero akcentas buvo žvakidės ir plokščiaekraniai televizoriai, lengvos užuolaidos ir baltos lovos – dar niekada nebuvau įkėlusi kojos į tokį gražų namą, niekada nebuvau mačiusi tiek daug gražių žmonių, o Oktavas tiesiog dingo. Nieko nesupratau. Paskui jo nebemačiau. Nebenoriu daugiau jo matyti. Atrodo, kad jis man į gėrimą įmetė migdomųjų, nežinau, kas tai padarė. Tai tikrai buvo jis, nesuprantu jo, jis įėjo į mano gyvenimą tokiais skambiais žodžiais ir dingo palikdamas mane vieną. Tai tikras kvailys, sadistas ir impotentas, laukiu nesulaukiu grįžtant savo tikrojo vaikino.

Po to nieko neatsimenu, tikriausiai kas nors mane parvežė namo, nes pabudau savo lovoje. Buvau apsirengusi šlykščiais vakarykščiais drabužiais! O mano kvailas prizas stovėjo ant naktinio stalelio. (Tiesą sakant, kai ką prisimenu, tačiau man gėda pasakoti. Žviegdama kaip paršelis daug kartų patyriau orgazmą.)

Pirmadienis. Man keturiolika metų ir trys mėnesiai, Oktavas sakė, kad tai Šekspyro Džiuljetos amžius. Na, bet mano mamos dievukas Džeris Li Liuisas vedė savo pusseserę Mirą, kai jai buvo trylika. Kai man buvo trylika, į liemenėlę kišdavausi vatos, kad patekčiau į naktinį klubą. Klasėje kasdien rūkydavau suktines, vartojau ekstazį, bet niekada nevartojau kokaino (per dažnai matydavau motiną nekokios būklės). Visada valkiojausi su vyresniais už save vaikinais, nekenčiau mokyklos, buvau dešimt kartų išmesta, iš drovumo buvau tapusi agresyvi, visą laiką meluodavau

ir vogdavau iš parduotuvių – tikra kleptomanė-mitomanė! Nekaltybę praradau trylikos – buvau visiškai nusitašiusi, daug gerdavau, kaip ir visi mano klasės draugai, vaikinai atstodavo man tėvą. Trumpai jums tai aiškinu, kad suprastumėte, kodėl vakarėlis pas Sergejų manęs netraumavo. Visada sakydavau: mane įleidžia į Oneginą, *o man dar net neprasidėjo mėnesinės! Melavau savo amžių, sakydavau, kad man septyniolika metų, dažydavausi ir rengdavausi kaip boba – juodai apvesdavau akis, vaikščiodavau labai aukštais kulnais ir labai trumpais sijonais. Dažnai palikdavau vaikinus, kad nereikėtų dulkintis. Visos mano klasės mergaitės trylikos metų jau buvo pasidulkinusios, bet aš neturėjau draugių, nes jos pavydėdavo mano grožio, todėl daugiausia laiko leisdavau viena. Nors, šiaip ar taip, dažnai keisdavau mokyklas, todėl neturėjau kada prisirišti. Pernai be jokio malonumo prisiverčiau permiegoti su vaikinu ir man labai palengvėjo, kai jo atsikračiau. Bet vis tiek noriu išvažiuoti gyventi į Taškentą. Ten žmonės gyvena kaip karaliai, už 100 dolerių per mėnesį pasisamdo tarnų. Maistas dieviškai skanus, žmonės mandagūs, oras geras. Parašiau Vitalijui, kad Taškente galėtume būti laimingi, kad po apsimetinėjimo čečėne topmodeliu norėčiau tapti jo uzbekų princese. Reikia iš čia išvažiuoti. Sutartis su* L'Idéal *pasirašyta, kišenėje turiu lėktuvo bilietus, o Sergejus neduoda ramybės telefonu. Mano* new life* *prasideda... Šį blogą pratęsiu, kai tik galėsiu, jei ne, sudie ir atsiprašau, kad metu jus, mano gausybe fanų ir grupių!* Ničevo strašnovo... *(nieko baisaus...)*

---

* Naujas gyvenimas (*angl.*).

URPO TARNYBŲ ATLIKTOS PANELĖS LENOS DOIČEVOS APKLAUSOS IŠTRAUKOS. APKLAUSA ATLIKTA FSB PATALPOSE, PO TRAGEDIJOS

Jis buvo sutrikęs, o aš ieškojau savęs, taigi, mus suvedė likimas. Ne, tik ne botagu, prašau, aš būsiu gera... pasinaudokite mano burna ir paleiskite, aš juk neatsakau už šią tragediją. Ne, aš nesu čečėnė, tai buvo melas, kad patikčiau L'Idéal *firmai, o net jei ir būčiau čečėnė, tai dėl to juk AUTOMATIŠKAI netapčiau kankine už islamą! Ar galėčiau paskambinti, pažįstu labai įtakingus postus užimančių žmonių, nenoriu nemalonumų, o jei jūs irgi jų nenorite, tai jums naudingiau mane paleisti! (...) Neturiu su tuo nieko bendra, net jei ir pažinojau prancūzą, jis mane susirado per stačiatikių tėvą, kurį mano mama sutiko, kai Paryžiuje restorane dirbo padavėja. Jis norėjo man pasiūlyti gerą tarptautinę modelio karjerą. Ne kartą matėmės Peterburge. Taip, mes draugavome, bet tik platoniškai. Tai žavus vyras, atrodo, kad buvo labai manimi susižavėjęs. Aš labai jauna, o jis mane netgi įtraukė į savo romantiškus kliedesius, viskas buvo kaip filme, man atrodo, nebežinau, dėl to, ką jūs ką tik padarėte, man skauda nugarą, prašau, pasakykite tam gašliam ponui, kad į mane gašliai nežiūrėtų, ar galėčiau apsivilkti marškinėlius, prašau? Man nebūtina būti iki pusės nusirengusiai, kad*

atsakyčiau į jūsų klausimus. (...) Oktavas mane išgelbėjo, žinau, kad niekas nenori girdėti tokių dalykų, bet tai tiesa. Kaip senutė pasakė per „Titaniką": „Jis mane išgelbėjo visomis prasmėmis – kaip tiktai įmanoma išgelbėti žmogų." Išskyrus vieną. Taip, galiu pasakyti, kad tas vyras man šiek tiek patiko, bet nieko daugiau. Šiek tiek paflirtavome jo kambaryje, nieko ypatinga, jis sakė, jog gąsdinu jį, kad esu per jauna, kad laukia mano pilnametystės. Negalėjau net pagalvoti, kad jo psichika tiek sutrikusi. Jis buvo labai ramus ir dėmesingas, o po vakarėlio pas Oilneft *įmonių grupės valdybos pirmininką Sergejų Orlovą prapuolė kaip į vandenį, taip ir baigėsi mūsų romanas. Tarp kitko, būtent jis labai norėjo mane nusivežti pas savo draugą. Man neatrodė, kad jis galėtų pavydėti. Kai jis mane pristatė Sergejui, šis paklausė: „Ar jūs kartu?", o Oktavas atsakė: „Ne, mes esame laimingi." Po to sužinojau, kad jis daug kartų bandė su manimi susisiekti, skambino mamai į namus, bet tada aš buvau Kurševelyje su Sergejumi ir buvau pakeitusi mobiliojo telefono numerį. Be jokios abejonės, darydamas šį nusikaltimą jis tikėjosi atnaujinti su manimi santykius... Kažkas panašaus į beprotį, šovusį į JAV prezidentą, kad suviliotų Džodi Foster. Mama man papasakojo šią baisią istoriją... (verksmai) Nesuprantu, kas galėjo nutikti prancūzo galvoje. Tai baisu, baisu... Jis atrodė protingas, turėjo gražias rankas, nesuprantu, jis bučiavosi kaip mergaitė... Galiausiai dėl jo barzdos man atrodydavo, kad bučiuoju* jožyką *(ežiuką)! Ką gi galėjau padaryti? Kaip galėjau nuspėti, kad jis prieis iki tokių kraštutinumų? Dabar mano karjera žlugusi, aš prarasta, mano reputacija sugadinta, kas iš manęs bus? Neturiu nieko bendra su ta baisia diena. Dabar ši nelaimė mane persekios visą gyvenimą. Mama nesiliauja verkusi, leiskite man su ja pasikalbėti, juk galiausiai ji man liepė eiti į šį susitikimą, galbūt jai ir turėtumėte užduoti savo klausimus... Olia labai keista nuo*

pat tragedijos. Ji užsidaro savo kambaryje, visą dieną meldžiasi, lyg būtų kalta dėl to, kas atsitiko. Niekaip nepavyksta nuraminti savo Olenkos... Ji nekenčia Oktavo, žiauriai ant jo pyksta, beje, aš taip pat, jis atrodė toks mielas, kodėl mūsų šeimą užgriuvo tokia nelaimė? (tyla) Gerai, kad turiu Sergejų, galite jam paskambinti, jam nelabai patiks jūsų klausimai, geriau jau su manim kalbėtumėte kitaip, turite problemų? Koks jūsų tarnybinis numeris, prašyčiau? Ne, nesuprantu, kaip Sergejus galėtų būti susijęs su išpuoliu, dabar juk ne 1999 m., karui nereikia priežasčių, ai, AI, liaukitės, aš tik pajuokavau, nebežinau, ką sakau, esu tokia pavargusi... (...) Pone, prašau, atriškite mane, būkite malonus, prašau tik stiklinės vandens be įmaišyto polonio, jau dvi dienas negėriau ir nemiegojau, gal galėtumėte man grąžinti drabužius, spasiba, *ne, pasigailėkite, nebemuškite manęs laistymo žarna, aš... aš bendradarbiausiu, tik stiklinę vandens, pasigailėkite, man skauda riešus ir pilvą, mane raižo diegliai, nenoriu, kad grįžtų tas kitas ponas, prašau, man anąkart labai skaudėjo krūtinę nuo tų jo elektrinių žnyplių...*

(vertė Igoris Sokologorskis,
Prancūzijos ambasada Maskvoje)

OILNEFT PREZIDENTO SERGEJAUS ORLOVO PARODYMŲ PO PRIESAIKOS IŠTRAUKOS

Su Oktavu Parango susipažinau per draugą korsikietį, iš kurio pirkau vieną savo jachtą ir namą Porto Vekjo, kur dar neradau laiko apsilankyti. Jis ieškojo naujų modelių bendrai prancūzų ir amerikiečių agentūrai, pasisiūliau jam padėti, nes esu ne vienos viešųjų ryšių agentūros Maskvoje ir Sankt Peterburge savininkas. Baigiau aukštuosius matematikos mokslus ir net negalvojau, kad tapsiu ekonomikos profesoriumi, paskui bankininku ir pramonininku, o pradėjau kaip gatvių šlavėjas. Dešimtajame dešimtmetyje pats save sukūriau pasinaudojęs privatizavimo čekiais, todėl nesu niekam nieko skolingas. Naftos perdirbimo ir metalurgijos įmonių grupei Oilneft *priklauso keletas kosmetikos ingredientus gaminančių gamyklų, kurios produkciją tiekia* Virgin Tears *ir* L'Idéal Monde *įmonėms. Būtent per pastarąją keletą kartų praėjusiais metais susitikau su Oktavu Parango (jis ieškojo naujų merginų lyderiaujančiai bendrovei), tačiau nei man asmeniškai, nei prie mano aplinkos žmonių jis niekada nėra užsiminęs apie šiuos pražūtingus planus. Patikslinsiu – nieko nežinojau apie jo ankstesnius teisinius prasižengimus, o ypač, kad jis Prancūzijoje atliko*

įkalinimo bausmę už bendrininkavimą žmogžudystės JAV byloje (ponios Vord nužudymas, pridedama 14,99 € *byla). Kaskart, kai jis kritikuodavo Rusiją, maniau, kad tai juokdarys, menininkas, oficialiai apsimetinėjantis socialistu (jis publikavo Prancūzijos reklamą kritikuojantį pamfletą, be to, kiek man žinoma, 2002 m. Prancūzijos prezidento rinkimų metu buvo Prancūzijos komunistų partijos kandidato konsultantas). Ginklai, kuriuos jis mikliai nudžiovė iš mano namų Sankt Peterburge, buvo saugiai užrakinti kambaryje-seife, neįsivaizduoju, kaip sugebėjo prasisukti, kad į jį pakliūtų. FSB ir Maskvos policijai iškart pasisiūliau pateikti savo apsaugos darbuotojų sąrašą, jei tik šie duomenys galėtų padėti tyrimui. Gali būti, kad bendrininkų yra tarp mano paties apsaugos tarnybos darbuotojų.* Oilneft *taryba pasirengusi bendradarbiauti su valdžios institucijomis, kad būtų išaiškintas didžiausias teroristinis išpuolis Maskvoje nuo 2002 m.* Oilneft *įmonių grupė kategoriškai neigia kalbas apie neva Čečėnijoje veikiančią gamyklą, kur išgaunamas motinos pienas, bei apie neva Komsomolske egzistuojantį žmogaus ašarų gamybos centrą, kuriame esą prieš savo valią laikomos darbininkės, o jų gaminama produkcija parduodama kaip priemonė nuo senėjimo.* Novaja Gazeta *teiginiai – groteskiškos fantazijos vaisius. Mes niekada neturėjome nieko bendra su sadomazochistinėmis jaunų moterų plakimo ir nukryžiavimo interneto svetainėmis (*extreme pain.org, whipped ass.com, extreme brutality, inhuman sadism, executions of virgins, teentit torment *ir* crucified teens*), tai niekada nebuvo įrodyta, kaip* Oilneft *koncerno prezidentas, griežtai tai neigiu. O* fragile hostage.com, unwanted fuck *ir* fresh russian tears *yra kito mūsų grupės filialo užpatentuoti prekių ženklai, šis filialas pardavinėja pornografinio pobūdžio sadomazochistinius DVD, tačiau visi juose filmavęsi aktoriai yra pilnamečiai ir dirbo laisva valia. Šios šmeiži-*

kiškos kalbos yra neleistinas puritoniškas bandymas destabilizuoti mūsų įmonę, nukreiptas prieš bendrovės prekės ženklų prestižą. Mūsų įmonė dėl to kreipsis į kompetentingas jurisdikcijas Rusijos Federacijoje ir kitur (į Europos Teisingumo Teismą jau kreipėsi L'Idéal Monde*). Neturiu nieko daugiau pridurti dėl šios bylos, ji mane sukrėtė ir nuliūdino, kaip ir visus mūsų miesto piliečius, o ypač stačiatikių bendruomenę, kuriai aš taip pat priklausau, taip pat ir mano šeimą bei artimuosius. Patys galite įsivaizduoti, koks didelis jų sielvartas. Priminsiu – nors esu žydų kilmės, buvau vienas iš 1994 m. įkurto donorų komiteto, finansavusio Kristaus Gelbėtojo katedros statybą, narių steigėjų. Leiskite pareikšti savo solidarumą ir užuojautą visoms šio baisaus destrukcijos ir šventvagystės akto aukų šeimoms. Prisidedu prie visos Vieningosios Rusijos maldų ir tvirtai reiškiu savo paramą Prezidentui Putinui jo kovoje už teisybę. Vieną dieną reikės pagalvoti, kaip mūsų šventą teritoriją išvalyti nuo visų šių* bojavikų *ir nubausti visus tuos, kurie nori sutepti nacionalinę didybę ir mūsų amžinos šalies sielą. Tai mūsų Prezidento kova, tai taip pat ir jo įpėdinio kova, kad ir koks kandidatas būtų pasirinktas. Kol tokie neeiliniai pavojai kels grėsmę mūsų nacionalinei sanglaudai, mūsų demokratijai turi vadovauti ryžtingi žmonės.*

KETVIRTA DALIS

RUDUO

(OSEN)

„Mano žavioji, mano nepamirštamoji! Kol tuščias mano glėbys prisimins tave, kol būsi ant mano peties ir lūpų, būsiu su tavimi. Visas savo ašaras sudėsiu į ką nors, kas bus vertas tavęs ir kas išliks. Įrašysiu tavo atminimą į švelnius švelnius ir tokius liūdnus vaizdus, kad jums plyš širdis. Liksiu čia, kol tai bus padaryta. Tada taip pat išvyksiu."

BORISAS PASTERNAKAS

Daktaras Živago, 1957

1

Ant kaktos turiu vieną žilą plauką, kuris plaikstosi kaip kokia balta vėliava – taip įspėju mirtį, jog atvykstu. Ačiū, tėve Jerochpromandritai, kad vėl mane priėmei savo marmuriniame būste. Esu kokainu užpylęs netgi akis. Jau trys savaitės, kaip vėl įmerkiau į jį nosį, cha cha cha! Dėl rudeninio lietaus nepaprastai jaudinuosi. Nieko nesuprantu tame tavo baltame danguje – tai jis mus šaldo, tai dusina. Na, o aš dar ketinau išėjęs į pensiją gyventi Rusijoje! Tu reikalingas savo avelėms, nepiktnaudžiausiu tavo šventu laiku su savo tuščiomis milteliais atsiduodančiomis kalbomis. Norėjau atsiprašyti už savo nepadorius pasakojimus aną kartą, o ypač – padėkoti, kad apie tai nepranešei valdžios institucijoms. Puikiai suprantu, jog esi įskaudintas, todėl taip ir reaguoji. Išpažinties paslaptis nepateisina to, kad visą dieną reikia pakęsti nesveikas istorijas. Botulinas paralyžiuoja raumenis, man reikėtų kokios injekcijos į smegenis. Atsiprašau 77 kart 7 kartus, arba 539 kartus! Puikiai žinau, kad tikrai neturėjai jokio noro dar kartą manęs išklausyti, ypač po to, kai išdaviau tavo pasitikėjimą ir išvedžiau iš kelio

gražiąją Leną Doičevą. Man labai gaila, kad buvau priverstas sudėlioti dinamito užtaisus aplink tavo didingąjį pastatą ir šių nuostabių kolonų ansamblį, o pilvą apsijuosti sprogmenimis. Be abejo, būtų gaila, jei paspausčiau detonatoriaus mygtuką, na, bet galiausiai Stalinas juk jau buvo sugriovęs šią katedrą 1931 m., o Chruščiovas iš jos netgi buvo padaręs šildomą baseiną po atviru dangumi! Didžiausią pasaulyje, prisimeni? Ji buvo matoma iš tolo, su į dangų kylančių sniego apsuptų dūmų kolona, drungni garai panėšėjo į atominį grybą... Tokį reginį norėtųsi matyti tik prisiminimuose. Pastatai lengvai pasiduoda pokyčiams, kaip ir mūsų gyvenimai, ar ne? Kokia keista šventa tamsi ir šviesi vieta. Dievinu tavo drėgną ir tuščią navą, bet kartais ji mane nervina! Kai pagalvoju, kad vietoj jos Stalinas norėjo pastatyti didžiulį dangoraižį, didesnį net už *Empire State Building*, – „Lenino bokštą“, jo viršūnėje būtų stovėjęs TSRS įkūrėjo brangaus Vladimiro Uljanovo su tokiu pat kaip ir manasis apaugusiu smakru paminklas, ir kad jis būtų stovėjęs tarp debesų, rodydamas kelią į tiesą vieninteleje šalyje! Stalinas norėjo, kad šis paminklas būtų didesnis nei Laisvės statula! Gera ligonių banda, ak! Gaila, jei iš tavo bažnyčios liks tik požeminė stovėjimo aikštelė, kur dabar stovi mano mašina. Man ji labai brangi – tai visiškai naujas *Cayenne* su odinėmis sėdynėmis ir trimis DVD grotuvais, ją padovanojo mano mylimiausias Naujasis Rusas. Prašau malonės, apsaugok ją nuo sumalimo griuvėsiais, nors ir šventais.

2

Kaip jau, mano teologe, ir žinai, kaskart, kai jaučiuosi tikrai prastai, man patinka aplankyti Jėzų Kristų. Šis vyras – mano priešnuodis. Kadangi tu esi jo vertas atstovas, tai padarysiu bet ką, kad išpažinčiau tau nuodėmes. Nebijok, nenoriu, kad būtų aukų. Tiesa, kad daug geriau jaučiuosi, kai atsiklaupiu tavo suole, bažnyčia – tai mano ksanaksas. Jėzus už tavo altoriaus labai gražiai apšviestas. Visos tos žvakės prie kolonų suteikia mano širdžiai atgaivos. Ar mesijas tikrai dėl mūsų pasiaukojo kaip kamikadzė čečėnas? Nustok į mane žiūrėti tai piktai, tai liūdnai. Taip, tikrai, Kristui nekaip baigėsi. Be abejo, tu teisus. Jis prisikėlė. Tai štai ir įvardijai mano apsilankymo priežastį. Taip norėčiau jį mėgdžioti. Ne tik musulmonai gali būti kankiniai. Ar į liūtų duobę krikščionys nemesdavo tik savų? Na, taip, gal jau laikas tai pakeisti – būsiu pirmasis kamikadzė katalikas, kuris susprogdins stačiatikių katedrą. Kristus Akbar! Oplia bum!!!

Sėdėk, o patriarche. Turi manęs išklausyti iki galo – neversk manęs Kristaus-Gelbėtojo-prie-Vandens katedros padaryti

Ground-Zero-prie-Maskvos-upės. Puikiai žinai, kad jei praneši policijai, tai ji be menkiausios abejonės fentanilo dujomis užleis visus po šiuo kupolu esančius tikinčiuosius arba puls mus ugniasvaidžiais, nors ir nepavyktų man sutrukdyti. Geriau kantriai išklausyti mano išpažinties, suteikti nuodėmių atleidimą ir leisti atradus vidinę ramybę ramiai išeiti. Kai tik Lena Doičeva sugrįš, pažadu visam laikui dingti iš tavo gyvenimo. Ar stačiatikių religija numato nuodėmių atleidimą? Maldauju atkreipti dėmesį į mano raudą, tesu tiktai po tavo kojomis besilenkianti niežuota avelė. Būk tikras, kad visi galės išeiti, jei tik žiniasklaida transliuos mano kreipimąsi, Sankt Peterburgo *Aristo Style Contest* laimėjusi šviesiaplaukė čečėnė parodys savo riestą nosį. Dabar, kai su tavimi kalbu, kažkur pasaulyje Lena maudosi duše, jos krūtine teka muilas, o tai neleistina. Atėjau čia, kad prisišaukčiau pagalbos ir atsiprašyčiau.

3

Palauk, kol vėl keliausiu maršrutu Paryžius–Vladivostokas su persėdimu Novosibirske... Brangusis, aš sumažinau kokainą. Didžiausia kvailystė, kuri gali nutikti – tai mesti kokainą! Tikrai nenori? O, šventoji nekaltoji šnerve! Juo blogiau tau, *my Lord*![*] Aš jį vartoju, nes tai padeda kalbėti. Taigi, grįšiu prie savo nesantaikos su Lena priežasčių, o tu manęs kantriai išklausysi, nes tavo darbas – mylėti ir ginti gyvenimą. Po keturiasdešimtmečio, kai ką nors išgyvename, vis pagalvojame, kad gal tai jau paskutinis kartas. Vis dėlto įsitikinimas, kad nugyventa jau pusė gyvenimo, šiek tiek pakoreguoja elgesį. Jei būčiau dvidešimčia metų jaunesnis, galbūt manęs čia nė nebūtų. Jau sakiau – kol nesutikau Lenos, maniau esantis jausmiškai neįgalus! Kai tave užaugina įvairios auklytės ir besikeičiantys tėvai, greitai išmoksti neprisirišti. Kai buvau paauglys, merginos manęs itin netroško, o šiandien, kadangi dirbu tokį darbą, jos pernelyg manęs nori. Nežinau, kokia yra meilės paslaptis.

---

* Mano Viešpatie (*angl.*).

Altruizmo požiūriu esu invalidas. Man neteko garbės susitikti tavo Viešpaties, o gaila, nes dar visai neseniai apskritai nieko nėra pavykę sutikti. Turtingų šalių likimas liūdnas, nes čia jau seniai niekas nebesidomi savo artimu. Galbūt Rusijoje jūs dar negalite to suprasti – mūsų visuomenė jau nebepagrįsta norais: kadangi tuo buvo piktnaudžiaujama, ji tai sunaikino. Ilgai maniau, kad vadinamasis individualizmas yra laivės forma. Tačiau dabar žinau, kad laisvė veda prie impotencijos priešais plokščiaekranį TV, prie savižudybės pilnoje veidrodžių vonioje. Laisvė, kokia laisvė? Laisvė smaukytis priešais veidrodį? Laisvė nuo nieko nepriklausyti? Mes pervertiname laisvę. Laisvė – tai dar vienas melas, iliuzija, dar viena utopija! Ar individualizmas – tai didžioji Švietimo epochos filosofijos pergalė ar narciziškiausios visoje žmonijos istorijoje vienatvės pradžia? Jūsų laisvei metų tiek, kiek Lenai. Laisvė Rusijoje paauglė. Tiesa ta, kad žmonėms visiškai nerūpi būti laisviems, kaip tokios profesijos atstovas, turėtum puikiai tai suprasti – jiems visiškai pakaktų priežasties gyventi.

Lena manė, kad su ja elgsiuosi kaip ir su kitomis – visos tos kekšės pavaizdavo mane kaip seksualinį monstrą. O bliamba, kaipgi galėčiau bent kiek gailėtis būtybių, kurios man nekelia visiškai jokių jausmų? Kai nieko nemyli, niekuo nerizikuoji. Tai ne nihilizmas, o kapitalizmas. Lepūnėlių ir bailių visuomenė, mentų Sistema, kur bijomasi savo artimo. Prisimenu, Paryžiuje man palengvėdavo, kai suspausdavo širdį per televiziją matant skurdą vargingose šalyse. Palyginti su varguolių kančiomis, mano bėdos atrodydavo juokingos. Nesąmoningai sutikau čia persikelti ne tam, kad medžiočiau šviežieną, o kad sužinočiau, jog esu žmogus. Jus laikiau kampuotų *Ladų* pri-

kimšta trečiojo pasaulio šalimi. (Žinai rusų mįslę: koks skirtumas tarp *Lados* ir AIDS? *Lados* neįmanoma niekam įkišti.) Labai greitai suvokiau, kad Rusijos visiškai nesuprantu. Perskaičiau jūsų rašytojų kūrinius, išnagrinėjau istoriją, religiją ir tik dabar pradedu įžvelgti tiesą – jūs tokie pat sutrikę kaip ir aš, tik su tuo susitaikėte. Svajojate nedirbti ir kazino laimėti pinigų, vieną gražią dieną paveldėti dujų perdirbimo gamyklą arba naftos gręžinį – kaip Michailas Prochorovas arba Puškino žvejys, kuriam auksinė žuvelė padovanojo pilį. Jūs – irealistai, kaip pasakytų Pjeras Mero*. Besirinkdami tarp turtų ir laisvės pasirinkote turtus. Turėjau būti rusas ir gimti jūsų nelogiškoje šalyje, o ne Bearne – savo tarp kalnų ir vandenynų įstrigusioje planetoje. Būdamas *Villa Navarre* jaučiau tą patį, ką rusai jaučia Rusijoje – kažkada ten jaučiausi kaip namie, o dabar nebe.

Jūsų šalyje bendravau tik su turtuoliais, nes mano darbas – ieškoti gražių moterų, o gražios moterys vaikšto su turtingaisiais – tais, kurie nevažinėja *Ladomis*. Maskvoje gyvena 280 000 milijonierių skaičiuojant doleriais – dėl šio pasaulio rekordo tik dar sunkiau pasirinkti. Talentų ieškotojo paslaptis: bet kurioje šalyje greičiausias būdas susipažinti su didžiausiu kiekiu gražių merginų – bendrauti su milijardieriais. Su jais sužinojau, kad pinigai užmuša meilę, kad apie tai kalbama per kiekvieną vakarienę ir kad meilė tampa nebeįmanoma, kai gyvenimo lygis peržengia tam tikrą ribą. Bet kokiu atveju, manau, kad meilės nebėra ir kad šiais laikais mūsų visuomenėje, kuriai atimta nekaltybė, meilei nebėra tinkamų sąlygų. Kaip įsimylėti, kai Rusijoje už romantizmą teko taip brangiai nukentėti? 1991 metai

* Prancūzų rašytojas, romano „Irealistas“ autorius.

palaidojo ne tik Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungą, bet ir žmonių patiklumą. Komunizmo padarinys yra tas, kad tapo nebeįmanoma įsipareigoti jokioje srityje – nei politinėje, nei asmeninėje. Ši nesėkmė būdinga ne tik Rusijai, bet ir visam pasauliui. Hedonizmas – viltį praradusiųjų ideologija. Šiais laikais chimeros uždraustos. Globalizacija pavertė mus pesimistais ir pasiduodančiais technovartotojais. Meilė, kaip ir visos kitos svajonės, uždrausta, na, gal išskyrus kredito linijas. XXI amžius, išjuokęs lyrizmą, nebeatsigaus.

4

Nutilk, aukščiausiasis dievobaimingasis abate, matai mano nykštį? Pakaks man nuleisti rankenėlę ir dulkės virs dulkėmis. *Dastali!* Prašau tiktai manęs išklausyti, o paskui, pasinaudodami žiniasklaida, pasikviesime Leną. Kai ji pirmuosiuose laikraščių puslapiuose ir žinių užsklandose pamatys savo pavardę šalia manosios, sugrįš... o jei negrįš, mirsime kartu, koks skirtumas? Vis vien nėra ko prarasti. Man bėga nosis, į nosį traukiu narkotikų ašaras. Tu mane nužudei, Peterburge... Peterburge, o Peterburge! Visai nieko kartoti tą patį žodį keletą kartų, atrodau kaip koks poetas. Kai Lena pasakojo apie savo vaikystę, man suspaudė širdį, nes atrodė, jog pasakoja apie manąją. Vaikystė be tėvo, nesibaigianti vienatvė, liūdna motina... Lenos gyvenimas persipina su manuoju. Bet kokiu atveju šiandien visų gyvenimas toks pat kaip mano. Mūsų gyvenimo istorijos mus sieja, ir taip norėčiau, kad mūsų likimai susijungtų. Rusai sako, kad reikia gyventi Maskvoje, o numirti Sankt Peterburge, juk aš taip ir padariau, ar ne?

Leną mylėjau nepaisydamas jos grožio. Patikėk, mane traukė ne vien išvaizda, bet ir jos nusivylimas, savo grožio gėdijimasis, švytintis sumišimas. Visada maniau, kad erotiškiausia pasaulyje – tai labai jauna ne itin natūrali blondinė, kalbanti žiauriai užknisančius dalykus, tokius kaip „Labas vakaras, koks jūsų vardas?" Nepasiekiama, gėlių apsupta mergina peršviečiama palaidinuke pievelėje po ištįsusiais baltais, nekaltais ir nesibaigiančiais debesimis arba lėlytės naktinukais ant sukežusios sofos. Pats gražiausias vaizdas – jos geltoni plaukai blyškiai pilkame fone. Tiesa, turiu pripažinti – norėjau, kad ji man priklausytų. Norėjau eidamas šalia jos puikuotis, gauti jos švytėjimo, jos didybės likučių lietaus, surinkti jos žvaigždės trupinius. Norėjau, kad ji mane užkrėstų. Kaip ir visi, turintys kompleksų, norėjau, godžiai norėjau būti šalia grožio, dievinti jį kaip sakramentą. Mėgavausi balkšvoje prieblandoje vaikščiodamas Piterio gatvėmis su tokia nuostabia būtybe. Kokie buvo mūsų sutinkamų vyrukų veidai! Dievinau jų neapykantą. Ypač prancūzų veidai! Žiūrėdami į Leną jie mintyse puldavo ant kelių, tada jų akys nukrypdavo į mane, o kadangi laikiau jos ranką, tai jie norėjo, kad būčiau miręs. Jų žvilgsniai mane užvedė, kai baigiantis vienai popietei po pasivaikščiojimo Peterhofe bandžiau su ja pasimylėti *Europos* viešbučio 403 kambaryje. Todėl ir manau, kad visi gražias moteris mėgstantys vyrai yra pyderai. Dulkindami moterį jie galvoja apie kitų vyrų žvilgsnius. Draugaujant su gražia moterimi, mylintis visada dalyvauja daugiau nei du asmenys. Visi dėl jos iš proto einantys vaikinai taip pat yra tame kambaryje, kai ji nusirengia, o jų buvimas visiems judesiams suteikia pikantiškumo. Girdėdavau juos šnabždant: „Nagi, Oktavai, paimk ją už mus. Padaryk tai už visus tuos, kurie to niekada nedarys. Mūsų vardu." Taip, mylėjausi su moterimis ir galvodavau apie vyrus. Bodleras klydo –

pederastui malonumą teikia ne prekyba protingomis moterimis, o mylėti gražiausias pasaulyje moteris. Na, štai ir mano visiško fiasko tą naktį paaiškinimas – per didelis spaudimas. Įsivaizdavau mane bandančius nušvilpti tris milijonus vyrų. Niekada dar nesu tiek prakaitavęs iš gėdos, be to, neturėjau su savimi jokios viagros. Visiška katastrofa.

– Kvaila, bet norėjau su tavimi mylėtis aštuonias valandas.

– Na ne, tiek tai per ilgai.

– Tu teisi – aštuonių minučių daugiau nei pakanka. Kaip gaila.

– Neužsispirk, neverta.

– Išgėriau tiek degtinės su benzodiazepinais, kad jau netgi nebesu girtas. Lena, dabar tau pasakysiu, ką iš tikrųjų galvoju.

– Ar galiu pirma prisidegti cizą?

– *Charašo.*

Ji prisidegė cigaretę, degtuko liepsna jos akis darė panašias į upę, kurioje visiškai pamiršau, ką norėjau pasakyti. Kažką panašaus į: „Meilė yra techninių gedimų priežastis.“

– Lena?

– Mm?

– Artėja mano gyvenimo pabaiga.

– Mm.

– Artinasi pabaiga.

– Mm.

– Aš mirsiu.

– Mm.

– Lena, aš esu labai nelaimingas, o save apsupu grožiu, nes painioju tai, kas gražu ir gera.

– Ne tu, o Platonas tai painioja. Liūdesys tau suteikia patrauklumo, tiktai to tu niekada nesužinosi. Kodėl užsirašinėji, ką sakau?

– Neturiu atminties. Štai, ką pasižymėjau savo užrašų knygelėje: „Geriau mes nesimylėkime, nes, turint galvoje tavo nesulaikomą geidulingumą, jaučiu, kad tai būtų nepaprastai malonu, tai mums patiktų, visą laiką šaukdami tik tai ir tedarytume, tai būtų taip malonu, kad būtume laimingi, o tada jau būtų šūdas."

Jos plaukai – geltonumo kaskada, gaisras patalynėje. Atrodė, kad mano pagalvė užsiliepsnojo.

– *You set my bed on fire.**

– Užgesink mane.

– Neturiu savo asbesto kombinezono ir dujų kaukės. Gelbėkit!

– Atsiprašau!

Kol su ja kalbėjausi, ji siuntinėjo žinutes savo bernui. Buvo dėl ko įsižeisti, bet ar turėjau iš ko rinktis? Labiausiai jaučiausi pažemintas, kai ji užmigo man deklamuojant „Giesmių giesmę": „Stiprink mane razinų tešlainiais, atgaivink mane obuoliais, nes aš sergu meile..." Kai mano bučiniai ant balto kaklo ją pažadino, ji nesipriešino ir nesiskundė, o paklusniai leidosi bučiuojama, murkdama kaip katinas, kuris mandagiai laukia, kol jį paliks ramybėje. Ji man niekada nesuteikė progos išgirsti nė menkiausio romantiško prisipažinimo, nė menkiausios netiesioginės aliuzijos ar Kornelio litotės (kažko panašaus į „nagi, ne taip jau tavęs ir nekenčiu"). Tiktai vieną kartą, tą garsųjį vakarą, kai miegojome kartu, jai vidury nakties išsprūdo atodūsis: „Jaučiuosi keistai..." Lena priklauso tai kartai, kuri taip draudžia sau mylėti, kad net nežino, ką šis žodis reiškia. Meilė

* Tu padegei mano lovą (*angl.*).

tiek neegzistuoja, kad jau geriau sakyti „jaučiuosi keistai“ nei surizikuoti pasakyti „aš tave myliu“, nes tai pernelyg pavojinga ir kompromituoja. Puikiai prisimenu, kaip ji pasakė *I feel weird**, taip, kaip Marselio Karnė filme sakė Lui Žuvė: „Pasakėte keista? Kaip keista...“ Tiesa, kad XXI amžiuje meilė – keista drama**.

---

* Jaučiuosi keistai (*angl.*).

** „Keista drama“ – Marcel Carné 1937 m. filmas, kuriame vaidino Louis Jouvet.

5

Kaip, mano *staršestvo*? Be abejo, mielai tavimi tikiu. Kai tau buvo atskleistas Dievo buvimas, supratai, kad ekstazė nebūtinai turi būti kūniška. Nuo tada, kai vieną rytą tvirtai pajutai, jog Jis tave myli, tiki, kad esti ir kitokių formų orgazmų. Amen. Aš tikiu Ja – į Baltijos jūrą atsuktu smakru ant suolo sėdinčia Lena Doičeva, apšviesta baltos zenito šviesos. Kai užsimerkiu, užuodžiu jos kvepalus ir galiu netgi nualpti. Šventoji Lena, Dievo dukterie, melsk už mus, vargšus nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. Svajonių Lena visomis spalvomis žaižaruojančiame vandenyje po čiurlenančiu kriokliu tarp pagarbiai prieš jos žavesį besilenkiančių gluosnių. Gelbėk mane nuo šio mirties angelo. Žinai tą Elvio dainą *The Devil in Disguise**? Padaryk man paslaugą – tučtuojau ją iškviesk. Jei tu ją pakviesi, ji ateis, esu visiškai tuo tikras. Tai mano vienintelis reikalavimas: kad ji atvyktų čia, tada išeisiu su ja nieko nesužeidęs. Paaiškinsiu Lenai, jog buvau pernelyg įsimylėjęs, kad ją paliesčiau. Ji

* Užsimaskavęs velnias (*angl.*).

supras mano tyrumą palyginusi jį su savuoju. Ši nimfa palaiminta tarp moterų. Sningant išsikviesime mašiną, o ji manęs niekada nebepaliks. Kartu pasensime nuo visko nutolusiame name ant ežero kranto su dideliu sodu, kur visada bus vasara ir niekada nesutems, niekada nebus rugsėjo. Pas jus visos mašinos yra taksi – nežinomasis už keletą suglamžytų rublių pradangins mus tarp Uralo ir Altajaus genčių. Ji man pasakojo apie Taškentą, žinau, kad norėtų ten gyventi. Pasakiau jai sutinkąs vakarieniauti restorane *Uzbekistanas*, su sąlyga, kad nebūsiu verčiamas kaskart valgyti plovo. Nesvarbu, važiuosiu su ja net į Čečėniją! *Charašo*, tėve, palauksiu čia, bet mano pirštas nepajudės nuo detonatoriaus. Sukliudyk man viską išsprogdinti. Mano gyvenimas visiškai nebesvarbus, aš apsvaigęs, prisiekiu – esu pasirengęs dideliam sprogimui. Turi penkias minutes. *Spasiba*, o apžėlęs aukščiausiasis diakone. Dėl visko kaltas tu – nereikėjo man suteikti prieigos prie amžinos meilės.

6

Šventikui išėjus, galiu viską apgalvoti.

(300 sekundžių trunkanti tyla ir vien tiktai mano kvėpavimas)

Mano mintys šiuo metu:

Biblijos pabaigoje Apokalipsė, kaip geroji naujiena, žymi mūsų laikų pabaigą. 2005 metai buvo patys šilčiausi per pastaruosius 12 tūkstančių metų – valio. Greitai Maskva atsidurs ant jūros kranto, o į Sankt Peterburgą vyksime batiskafu*. Grenlandija palengvėja mažiausiai 100 milijardų tonų per metus. Nesuprantu, kodėl žemiečiai taip bijo, kad Grenlandija ištirps, dykumos išplis, atmosfera sušils, pakils jūros lygis ar Amazonės miškai bus iškirsti – jie turėtų džiaugtis, jog bus pasaulio pabaigos liudininkai. Daugiau nei 60 procentų ekosistemų padėtis yra pablogėjusi, pusė žuvų rūšių išnyks per ateinančią

* Povandeniniu laivu.

pusę amžiaus. Šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos ir toliau didėja, vėžio ankstyvame amžiuje ir apsigimimų skaičius nuolat auga, vaisingumas mažėja – žmonija pati save naikina. Galbūt pasaulis ir priėjo pabaigą, bet tai ne katastrofa, nes pabaiga yra pradžia. (Kai buvau jaunas, Apokalipse buvo netgi pavadintas naktinis klubas Paryžiuje, Koliziejaus gatvėje... Šiandien tas klubas vadinasi *Planches,* o vidutinis lankytojų amžius – penkiolika metų, kaip ir *Sistemoje,* Osvencimo naktiniame klube. Jeigu tik mūsų vaikai žinotų, ant kokios istorijos jie šoka!) Mūsų gyvenimo būdas greitina pabaigą, o naftos lobistai atsparūs pokyčiams. Galbūt tarptautinių įmonių C. E. O. (*Chief Executif Officers*), kaip ir aš, nekantrauja pamatyti Galutinę Apoteozę. O gal:

Jie tiktai keršija
Nes jiems nebe penkiolika.

7

Ak, štai kur tu. Jau buvau besirengiąs atimti daug gyvybių, o tarp jų – mudviejų. Būtų labai gaila, bet ar ištaškytas lavonas turi laiko apgailestauti? Tai štai, yra viena gera ir viena bloga naujiena?! Geriau pradėkime nuo geros, jeigu mirtume dar tau nespėjus pabaigti sakinio. Geroji naujiena ta, kad Lena atvyksta! Nuostabu! *Batiuška,* dievinu tave, esu toks laimingas, kad net drebu iš laimės, laimė verčia mane kalenti dantimis! Aleliuja, tėve! Taip norėčiau, kad ši istorija baigtųsi gerai. O blogoji naujiena? OK, specialiosios pajėgos supa šią vietą. Taip ir maniau, man vienodai. Jų taktika žinoma – palauks, kol užmigsiu, kad paleistų cheminį ginklą ir Specnazo smogikų brigadą su granatsvaidžiais. Turint galvoje, kiek visko prisikimšau, tai mums lieka maždaug dešimt valandų. Tegu Dievas tave laimina! Spėju, kad Jis tai daro nuolat, nes tu to vertas. Lena atvyksta, išsigandau... Nagi, palaukime jos kartu!

Turiu tau papasakoti apie tą vienintelę naktį, kurią praleidome kartu. Paklausiau Lenos, ko ji mokosi mokykloje. Nusiaudama purvinus ilgaaulius, ji ėmė pasakoti apie branduolinę fiziką:

– Vakar mokėmės apie Šriodingerio paradoksą.

– Tikrai?

– Jūs negirdėjote apie Šriodingerio katiną?

– Ne, bet gali mane tujinti.

– Tai nutiko 1935 metais. Šriodingeris įsivaizdavo, kad į urano atomų branduolių skilimo užnuodytą dėžę uždaroma katė. Iš to jis daro išvadą, kad radioaktyvusis atomas yra nudvėsusios ir gyvos katės superpozicija. Mes to mokomės per fiziką.

Žinojau, kad rusai labiau išsimokslinę nei prancūzai, todėl manęs jos CNRS* lygio žinios labai nenustebino. Pasakodama apie Šriodingerio eksperimentą ji po vieną atsisegiojo savo arkbutaniškų marškinėlių sagas.

– Visiškai neišmanau kvantinės mechanikos... Lena, tau nebūtina nusirengti, galime tiktai išgerti, o paskui parvešiu tave namo...

– Atomas neturi pastovios būsenos. Jis kartu ir sužadintos būsenos, ir miręs. Tai yra abiejų būsenų tiesinis derinys. Mikroskopinis lygmuo reaguoja kitaip nei makroskopinis.

Tardama šiuos žodžius
Ji nusivilko marškinėlius.

Jau buvau jas matęs nuotraukoje, bet tikrovėje jų baltumas, planetų apvalumas ir puikus iššūkis gravitacijos jėgai man badė akis. Tas švelnus, nuogas kūnas su apvalumais, ant vaikiškos krūtinės pakabintas tyrumas... apgailėtinai nedrįsau net pirštų galiukais prisiartinti prie tokio rausvo, minkšto ir šilto lobio.

---

* CNRS – Centre National de la recherche scientifique – Prancūzijos Nacionalinis mokslinių tyrimų centras.

– Neįtikima, kokios jos standžios!

– Jeigu nebūtų standžios tokiame amžiuje, tai būtų nekas!

Pasijutau visiškai taip pat, kaip Šriodingerio katė – kartu gyvas ir miręs – suskilęs. Moteris-vaikas paėmė mano ranką ir uždėjo ją ant savo radioaktyvaus pumpuro-krūtinės. Tada atsidūriau mirusiųjų rojuje, viduryje visų tų mane kaip elektronai drąsinančių vyrų minios, viso pasaulio pavydžių gatvių vyrų geismas cikliškai kaip planetos sukosi apie mane ir kaupėsi rankoje, kuri virpėjo, tirtėjo, apglėbė, drebino, spaudė ir lytėjo krūties skylančios galaktikos šerdies paviršiaus kontūrus. Saulės sistema yra atomas. Lena yra saulė. Dar niekada tiek nekniaukiau, kaip tą vakarą.

8

Galėčiau tau pasakoti apie Leną Piterio *Fashion Lounge*, kai ji laižosi su savo drauge Luiza, apie Leną pastato viršuje įsikūrusiame restorane *Moskva*, kai ji žiūri į upėje nesugebančią nusileisti saulę, apie Leną *Zabava-boat* – šokių ant stalo laive po striptizo šokėjų kojokais, kai Lena jas ryja akimis, arba apie Leną didelėmis kaip Žiemos rūmai akimis, kai ji su chalatu išeina iš mano viešbučio kambario vonios, vienoje rankoje laikydama stiklinę greipfrutų sulčių, o kita – besivalydama dantis, apie Leną mažytėmis rožinėmis kelnaitėmis, kai perjunginėja kabelinės televizijos kanalus, ar apie Leną, kai ji be perstojo savo *i-Pode* klauso *I Just Don't Know what to Do with Myself* (*White Stripes* perdainuota Dasti Springfild daina) ir nedidelėje taurėje nykščiu ir smiliumi paima alyvuogę, po to prineša ją prie lūpų ir išspjauna kauliuką klausdama, ko ten stoviu išsižiojęs. Arba kad ir ta scena, kai ji į uogienės stiklainį merkia pirštą, įkiša jį į burną, tada vėl į uogienę, tada vėl apčiulpia – visa tai veda jus iš proto, arba apie Lenos kambario Graždanskaja gatvėje vaizdą, kur netvarkingai išbarstytos neuždarytos kosmetikos

priemonės, nes ji nesugeba užsukti kamštelio arba tvarkingai sudėti drabužių neišmėtydama jų ant žemės, arba apie Leną, kai ji paprašo pamatuoti jos pulsą, kad pajusčiau, kaip smarkiai plaka jos širdis, kai taip apsikabiname, jog vos neuždūstame, arba kai Lena ima kalbėti rusiškai mėgdžiodama pornografinių filmų aktorę: *Da da jebi menia kak bliat! Mne nravitsa tvoj bolšoj fransuzkij chuj! Trachni menia kak suka! Da, da!* Nusirengdama ji kalbėjo angliškai, bet sakė, kad orgazmą patiria tik rusiškai! (Dar) neturėjau laiko patikrinti šios informacijos. Lenai net nereikėjo depiliuotis, nes plaukeliai ten dar neaugo. Jai tik po ausimis žėlė minkšti šilkiniai pūkeliai, o tai, ko gero, buvo pati švelniausia vieta pasaulyje, įkišdavau ten nosį ir uostydavau tarsi ką tik išsiritusio viščiuko kvapą (tai buvo kaip paukštidė, tik kvapas ne paukštidės).

– *Octave, what's your favorite drug?**

– Mano mėgstamiausias narkotikas? Uostyti tavo plaukus.

– *What?***

– Tavo plaukai yra ta vieta, kur norėčiau būti palaidotas.

– Tu įsimylėjai mano plaukus!

– Lena, kiek tau metų?

– Keturiolika, bet atrodau dvylikos.

– Esu vampyras, kuris minta tavo jaunyste. Negaliu tavęs mylėti nežlugdydamas.

– O, prince Vladai! Gerk mano nekaltą kraują kaip aperityvą!

– Nesityčiok. Dantė įsimylėjo trylikametę. Džonas Kasablanka vedė penkiolikmetę.

– Žinau, o kas tas Dantė?

---

* Oktavai, koks tavo mėgstamiausias narkotikas? (*Angl.*)

** Ką? (*Angl.*)

– Jis parašė „Pragarą“.

– Tai jo sužadėtinės portretas?

– Labai juokinga. Keista, kad žinai Kantą ir nežinai Dantės.

– Kaip antros kalbos mokausi vokiečių. Iš kur žinai, kad esi įsimylėjęs?

– Aš visą laiką alkanas ir man niekad nešalta.

Neprisimenu, kad būčiau ką nors taip mylėjęs.

O bliamba, mano atsargini pope, bliaunu vien tik tai prisiminęs, *spasite, izvinite*. Nežinojau, kad dar turiu širdį, tėve, suprask mane, tu mane stūmei į jos glėbį. O, Dieve, jei reikėtų pasirinkti – mylėti ar būti mylimam – rinkčiausi mylėti. Kaip gera šitaip kentėti! Jeigu neteko to patirti, tai man tavęs gaila. Tikrai? Teko tai patirti Paryžiuje... Padavėja, ak, taip, prisimenu, žinoma, tik nežinojau, kad ji tau buvo tokia svarbi... Atsiprašau, kad taip verkiu, tai juokinga. Turiu nusišluostyti rankove, nes bijau, kad jei paimsiu nosinę, tai netyčia paspausiu detonatorių – būdamas tokios būsenos, galėčiau tai padaryti. Nepasakojau, kodėl Lena pabėgo, kai laimėjo *Aristo Style* konkursą. Sergejus savo juodai baltoje *dačioje* įstiklintais ir į raudoną baseiną atvertais langais surengė didžiulį vakarėlį. Suklydau ją ten nusivesdamas.

9

– Važiuok greičiau ir barelio kaina greitai pakils iki 100 dolerių!

Sergejus kolekcionavo dideles mašinas, nes jos rijo jo naftą:

– Kai spaudžiu aceleratorių, turtėju! Kuo mažiau naftos, tuo labiau kyla jos kaina ir tuo daugiau aš susišluoju į kišenę. Rusijoje nuo nusavinimo perėjome tiesiai prie privatizacijos. Kai planeta šyla, kaista ir mano banko sąskaita Šveicarijoje! Degink tuos sušiktus *mother fucking* degalus!

Žinai geriau už mane, kad dėl komunizmo Rusijoje nėra turtuolių iš anksčiau, yra vien tiktai neseniai susikrovusieji turtus, kuriuos daugeliu atvejų padalijo valdžia, kad didelės įmonės nebūtų parduotos amerikiečiams. Jau sakiau, kad gražiausios šalies moterys sukasi aplinkui keletą ponų, praturtėjusių staigiai privatizavus pramonę 1990 metais. Jei nebendraučiau su jais, tai būtų profesinė klaida. Tačiau man jų draugija maloni. Mažai mačiau turtuolių, kurie taip smagiai leistų pinigus. Kai mane supažindino su Sergejumi Orlovu, aišku, negalėjau numatyti, jog Lena per jį prapuls. Tai šiurkštus ir vulgarus žmo-

gus, tačiau jis, kaip ir aš, žavėjosi literatūra (jis įsirengė tokią pačią verandą, kaip Čechovas Melichove) ir dar buvo toks ciniškas, kad net juokingas. Kai pirmą kartą kalbėjomės, jis man pasakė:

– Myliu Rusiją kaip savo alkoholikę motiną.

– Tavo motina alkoholikė?

– Taip, bet aš ją myliu. Ji girta, geria tol, kol ima voliotis ant žemės, bet ji mano motina! Norėčiau išvažiuoti, kaip Berezovskis ar Abramovičius, bet negaliu. Negalėčiau gyventi kitur nei šioje užšalusioje ir šlykščioje vietoje, kuri yra mano sušikta šalis!

Jis nuolat kartojo žodį „pozityvus".

– Noriu ko nors pozityvaus, pozityvaus vakarėlio, būk pozityvus, stenkis man sakyti pozityvius dalykus.

Jis buvo įsitikinęs, kad rusai yra didžiausi mazochistai pasaulyje ir kad jau laikas pakeisti jų mąstymą. Jis įsivaizdavo esąs ateities Rusijos guru; šis naujas tikslas užpildė laisvą laiką verslininko, kuris ateitį jau užtikrino dvylikai kartų. Jis buvo nuoširdžiai įsitikinęs, kad padės jūsų *narodui* (tautai) atsikratyti šios fatališkumo tradicijos. Kaip ir bet kuris normalus heteroseksualas, jis susilydė pamatęs Leną, o aš buvau ne tos kategorijos, kad su juo varžyčiausi. Jis metėsi ant jos su savo „pozityviu" angeliškumu.

– *Sweetheart, make my desires reality! Oooo she so kick ass!** Nesiraukyk taip, Oktavai, žinai, iš ko galima atpažinti, kad tu užsienietis?

– Nes aš geriau apsirengęs nei tu?

– Na tu *vabščie*! („Ką čia nusišneki!") Nes tu degtinę geri ne valgio metu ir vis taip susisuki, kad nereikėtų apmokėti sąskaitos.

---

* Brangute, išpildyk mano svajones! Oooo, ji tokia kieta! (*Angl.*)

– Taigi tu pats man niekada neleidi sumokėti!

– Nereikia mokėti, nes viskas, kur einame, priklauso man.

Sergejus pradėjo pokalbį tik tam, kad atskleistų šią smulkmeną Lenai.

Trumpas kokainuotas nukrypimas apie oligarchiją.

*Rusų magnatai man nėra atgrasesni nei prancūzai – nesuprantu, kodėl su Romanu Abramovičiumi reikėtų turėti mažiau ryšių nei su Bernaru Arno**. *Rusija ne vienintelė šalis, kur žmonės susikrovė turtus padedami valstybės. Ar Fransua Pino*** *iškilo ne be valdžios pagalbos, kaip ir Michailas Chodorkovskis? Tačiau pastarasis pūva radioaktyvioje Sibiro katorgoje Krasnokamenske – 15 milijonų dolerių jo nuo to neapsaugojo. Labai įdomu, kad su Chodorkovskiu susipažinau* Castel *ir* Palette *1989 metais. Jis kartu su vienu mano seniausiu vakarėlių bendrų Mišeliu Lebornu importuodavo kompiuterius, važinėjo* Porche, *o jo bendrovė* Menatep *buvo įsikūrusi Mornė gatvėje. Savo vakarėliuose į jį žiūrėjome iš aukšto, kaip į prasčioką. Tada Paryžiuje galima buvo sutikti mažiau rusų nei šiandien. Kitas rusas buvo Eduardas Limonovas, jis rašė į* Idiot international***. *Man vis dar sunku įsivaizduoti, kad du vieninteliai* ruskije *(išskyrus tave, tėve), kuriuos pažinojau devintajame dešimtmetyje, galiausiai atsidūrė cypėje už tai, jog nepakluso Putinui, beje, manoma, kad jam priklauso ir 4 procentai* Gazpromo *(tai yra 4 procentai nuo 300 milijardų dolerių, apskaičiuokite patys, man nesiseka su skaičiais,*

---

* Bernard Arnault – LVMH įmonių grupės prezidentas, turtingiausias Prancūzijos žmogus.

** François Pinault – prancūzų milijardierius, kuriam įkūrė *Pinault-Printemps-Redoute,* jam dar priklauso aukcionai *Cristie's,* mados namai *Gucci* ir kt.

*** *Idiot international* – satyrinis prancūzų laikraštis.

*o ir mirti dar nenoriu). Prisimenu Mišą Chodorkovskį su akiniais plonais metaliniais rėmeliais sėdintį terasoje Senos gatvėje priešais baltojo vyno taurę ir jo simpatišką sovietinio moksliuko veidą; jis dabar turėtų žiauriai kankintis kolonijoje YaG 14/10 nuo 2005 m. rugsėjo 22 d. Galbūt jam nereikėjo finansuoti dviejų opozicijos partijų (*Jabloko *ir* SPS*), tačiau nuo kada tai nusikaltimas? Niekada nereikia tikėti tuo, ką rašo laikraščiai, pavyzdžiui, kad Rusija tapo demokratine valstybe, ir panašiomis blevyzgomis... Mūsų šalys panašios – jos abi aprauda savo praeitį, nes abi, kiekviena savaip, bandė pereiti prie rinkos ekonomikos, o tada susidūrė su skaudžia realybe. Prancūziją su Rusija sieja tai, kad abiejų ekonomika valstybinė, tik bando apsimesti laisva. Nuo valstybės smarkiai priklausantys verslininkai – pagrindinių žiniasklaidos priemonių savininkai, tokia jau mūsų platybėse susiklostė tradicija. Prancūzijoje statybų verslu užsiimančiam Martenui Bujigui priklauso pirmasis televizijos kanalas, raketomis prekiaujančiam Arno Lagarderui – didžiausia Europoje spaudos įmonių grupė,* Rafale *gamintojas Seržas Daso leido sau įsigyti* Figaro. *Rusijoje* Gazpromas *nusipirko dienraštį* Izvestija, *bulvarinį laikraštį* Komsomolskaja Pravda, *radiją* Echo Moskvy *ir* NTV *kanalą; artimas šiai grupei žmogus plieno magnatas Ališeris Usmanovas pasidovanojo dienraštį* Komersant. *O štai Romanas Abramovičius suprato, kas norėta pasakyti Chodorkovskio byla, – geriau jau su Putinu nesipykti, jis savo naftos bendrovę* Sibneft Gazpromui *pardavė nesiderėjęs. Geriau jau nykščius sukiojant dykinėti jachtoje nei kalėjime.*

Pamenu, kaip savo džipo galinėje sėdynėje, važiuojant turtingųjų keliu, Sergejus pūtėsi:

– Iš tikrųjų jūs, prancūzai, esate kaip kokie ukrainiečiai: laisvę mylite su sąlyga, kad ji nedidina jūsų sąskaitos už dujas.

– Ei ei, ramiau, Prancūzija yra didelė ir turtinga šalis.

– Labai juokinga! Merginos, girdėjote, ką jis pasakė? Aliooooo! Oktavai, pabusk, turiu tau naujienų – PRANCŪZIJA YRA MAŽA NETURTINGA ŠALIS! Išvardysiu tris turtingas šalis: Rusija, Kinija ir Indija, OK? Jūs, prancūzai, ir toliau mus laikote vargšais elgetomis, o patys esate prasiskolinę iki ausų, mūsų centrinio banko grynieji galėtų užlopyti penkis tokius kaip jūsų biudžeto deficitus. Greitai mes jums teiksime išmaldą: mes jau anksčiau termino sumokėjome 23 milijardų dolerių skolą Paryžiaus klubui, greitai nupirksime visas jūsų lėktuvus gaminančias ir žurnalus leidžiančias įmones, o tada dar pažiūrėsime, ar palikti jus valdybos nariais, asmeniškai aš dėl to dar neapsisprendžiau, tačiau man patinka jūsų pliki senukai ilgais vardais ir pavardėmis, tai gražiai atrodytų mano *BlackBerry Pearl* telefone... Na, gerai jau, visų neišvarysime, pažadu, galėsite būti kaip papuošimas.

Pernelyg nesiveržiau ginti savo tėvynės. Kairėje kelio pusėje buvo matyti Barvichos *luxury village** – Maskvos Neji – su savo *Ferrari* salonu. Galiausiai galbūt Prancūzija, kaip ir kitos komunistinės šalys, jau buvo palaidota.

– Nuo 1998 m. Rusijos BVP augimas buvo 6,8 procento per metus.

– Taip, bet vidutinė vyrų gyvenimo trukmė sutrumpėjo 3 metais. Alkoholizmas, muštynės, žmogžudystės, eismo įvykiai... 2004 metais Rusija prarado 800 000 gyventojų – maždaug tiek gyvena Marselyje. Taip, sutinku, *Aerofloto* verslo klasė prašmatnesnė nei *Air France*, tačiau jūsų agresyvi valstybė mažai teišdalija to pelno, kurį atneša žemės gelmės, be to, jūs gimdote mažai vaikų.

---

* Prabangus miestelis (*angl.*).

– Todėl ir esame turtingi!

– Jūs žiauriai elgiatės su čečėnais. (Pasakiau tai garsiau, kad Lena vaidintų užgautą.) Nužudyta 200 000 iš 800 000 gyventojų.

– Įsivaizduok, jei korsikiečiai paimtų įkaitų Prancūzijos mokyklose ir teatruose. Kaip reaguotų Prancūzijos vyriausybė?

– Taip, bet jūs didesni rasistai nei mes... nors jums reikėtų daugiau imigrantų, nes gyventojų mažėja.

– Tikrai? Kokioje šalyje Nacionalinis frontas gavo 20 procentų balsų? Norėčiau pranešti, kad pas mus Žirinovskis surenka vos 3 procentus balsų ir kad pas mus gyvena 20 milijonų musulmonų!

Bet kokiu atveju niekas Sergejui neprieštgyniavo. Kaip ir visi turintys absoliučią valdžią, jis buvo įpratęs kalbėti pretenzingai ir nepertraukinėjamas. Aš jam leisdavau tarti paskutinį žodį su sąlyga, kad apmokės sąskaitą.

– Matai, kokia čia gudrybė? Politinė situacija pasaulyje apsivertė – amerikiečiai palaiko naftos kainas, kad pagerintų Rusijos padėtį Kinijos atžvilgiu. Supranti, kur esmė? JAV iš Kinijos skolinasi šimtus milijardų dolerių, kad nusipirktų arabiškos naftos ir ją degintų teršdamos atmosferą – visa tai tam, kad mus sustiprintų! Puiku, ar ne?

Sergejus tapdavo nebejuokingas, kai imdavo man priekaištauti už tai, kad merginu pernelyg senas moteris.

– Kiek metų buvo paskutinei? Dvidešimt dveji? Oktavai, liaukis krėtęs kvailystes. Nuo šiol privalai susitikinėti tik su nekaltomis mergelėmis, kaip Lena. Nekaltos mergelės Prancūzijos religijoje laikomos šventosiomis, ar ne?

– Aš nesu šventasis, vienintelės mano turimos aureolės – pažastyse.

– Naudok *Ethiaxil* antiperspirantą, sūneli!

Sergejus miegodavo tik su merginomis nuo penkiolikos iki aštuoniolikos metų. Jis turėjo savo ištikimybei prieštaraujančią teoriją:

– Vedybos yra visų skyrybų priežastis. Be šeimos būtų daug mažiau žmogžudysčių. Žmonių nusivylimo priežastis visiems aiški – pora ir toliau vaizduojama kaip laimės modelis, nors mūsų kultūroje pora nebeįmanoma. Ir toliau pardavinėjamas nepasiekiamas idealas. Pasaulis nuo to žlunga!

– Kad ir kaip ten būtų, Sergejau, negalima moterų keisti kas vakarą. Juk įmanoma suvaldyti pragarišką geismą. Šventajam Augustinui tai pavyko.

– Bet tai – iš meilės Dievui.

– Budai tai pavyko.

– Jis buvo nutukęs, neturėjo kito pasirinkimo, niekas jo nenorėjo!

– Jei žmonės taip nori būti su antrąja puse, tai turi būti to priežastis...

– Reklama. Kinas. Spauda moterims. Ši trijulė iškelia nepaprastai reakcingą modelį, lyg septintojo dešimtmečio nebūtų nė buvę.

– Ne. Tai meilė. Žmonės svajoja išlaikyti meilę kuo ilgiau. Poros santykių pagrindas – ne vien tik geismas. Netgi ir seksas geresnis mylint. Moterų negalima keisti vienų kitomis. Yra laipsniškai atsirandantis prieraišumas, būtybės, kurią manome pažįstantys, bet kurios niekada nepažinsime, paslaptis, iš bendrumo ir nuolatinio atradimo kylantis džiaugsmas, amžino jausmo išgyvenimas. Kiekvieną vakarą vieną lytiškai nesubrendusį kūną keisti kitu dar neapsipūkavusiu kūnu – tai absurdiškas bėgimas vis labiau paslėpto ir įsivaizduojamo malonumo link... Tai kelias į nusikaltimą. Ne santuoka, o bėgimas malo-

numo link skatina norą žudyti. Žmogui reikia ką nors sukurti dviese, su gimininga siela...

Tyla. Sergejus nesuprasdamas įdėmiai į mane žiūri.

– Oktavai, tu kvailioji?

– Ne, kalbu rimtai... Iš meilės galima ir numirti.

– Tu tikrai taip manai?

– Tau gal galvoj negerai?! Cha cha cha, matai, kaip apkvailinau!!!

– Šunsnukis! Sušiktas prancūzas! Girdėjot, merginos, kaip tas *mother fucking fransuzkij* vos manęs neprigavo?

Net jeigu tuo ir netikėjau, ilgainiui negalėjau atsispirti pasaulietiškam cinizmui. Nuoširdžiai įsimylėjęs žmogus tokiame pasivažinėjime gali sugadinti visą atmosferą, o aš mažiausiai norėjau, kad Lena pamanytų, jog esu drovus prielipa stabdys.

– Ar žinai, koks skirtumas tarp santuokos ir skyrybų? Santuoką švenčiame vieną kartą, o skiriamės kiekvieną vakarą!

– Būtent todėl skyrybos daug labiau vargina nei vedybos.

– Bet kokiu atveju ištikimybė yra vienintelis būdas dulkintis be gumytės.

– Dar yra ir pinigai.

– Tiesa, o kalbant apie pinigus, ar kituose rinkimuose turėsi rinktis iš Abramovičiaus-Putino ir Berezovskio-Chodorkovskio klanų?

– ČIAUPK SRĖBTUVĘ, OKTAVAI! Prisiekiu Stivenu Sigalu, kad daugiau man girdint neminėtum šių pavardžių, OK? (Savo įraudusiais laukinio kumščiais jis lamdė mano *Prados* švarką.) Pakalbėkime apie ką kita, drauge mano, jei ne, tai napalmuosiu* tave.

---

* Napalmas – degusis mišinys iš sutirštintų degalų ir įvairių priedų.

Su Sergejumi sutariau, kol nekalbėdavome apie pradurtus naftotiekius ir vidaus politiką. Paprastai turtingi rusai nemėgsta, kai jiems užduodama per daug klausimų – jie neužduoda jų net patys sau. Kaip ir daugeliui milijonierių, jam patiko būti apsuptam pradedančių manekenių ir lengvabūdžių *jet-seterių**, jis gyveno 800 kilometrų per valandą greičiu, lyg rytojaus rytą turėjo būti ištremtas į Sibirą. Kai visu greičiu važiuodavome per Maskvą 4 x 4 šarvuočiu, mus visada sekdavo *battle-dress* apsitaisiusių apsauginių mašina ir apsvaigusių paauglių pilnas limuzinas. Savo *i-Podą* prijungdavau prie automobilio magnetolos – ėjau važinėjančio DJ pareigas (mano *playlistas*: *2 Many DJ's*, *The Methadones*, *Prodigy*, Džastinas Timberleikas, *Aerosmith* ir *ABBA*). Vargu ar padėjau atnaujinti jo nekokio skonio atsargas, tačiau jam manęs reikėjo ne daugiau nei man jo. Taip ir užsimezga pačios tvirčiausios draugystės. Mašinų raktus mėtėme frakuotiems vairuotojams, o juos supo lauk mėtantys apsauginiai su ausinėmis ir veidų kontrolę atliekantys apsauginiai juodais ginklų dėklų ištampytais marškinėliais. Iš pradžių merginoms įspūdį darė kampuotų vyrukų, kurie turėjo pasitraukti, kad patektum į naujosios virtuvės restoraną, skaičius. Kas kartą, įėjęs į smėlio spalvos laukiamąjį, Sergejus šaukdavo:

– Ar salėje yra čečėnų kalės vaikas? Varyk iš čia, šikniau!

Jos apsimesdavo išsigandusios, šokiruotos ant žemės pabertos arbatpinigių sumos, tačiau jau po keleto dienų užsisakinėdavo milžiniškus *Cristal* šampano butelius po 20 000 eurų už butelį ir laive varė grupinį – kaip ir kitos. Sergejus daug dėmesio skyrė smulkiausioms detalėms – Sen Tropeze turėjo tris jachtas, dvi mažesnės buvo naudojamos prožektoriams, kad

* *Jet-set* – tarptautiniu mastu žymūs žmonės, dažniausiai keliaujantys lėktuvais (*angl.*).

apšviestų didžiąją. Privačiu lėktuvu vienai nakčiai nuskrisdavome pirmyn ir atgal. Merginos priprasdavo prie tokio gyvenimo būdo. Prisimenu, kaip viena sakydavo:

– Aš neprasidedu su vyrukais, kurių *Price Earning Ratio* mažesnis nei 80.

Kai kitos paklausiau, už ką ji balsuos per 2008 m. prezidento rinkimus, ji atsakė:

– *J'adore** *Dior*.

Gulėdamos ant žemų apsnigtų *Shatush*, *Opera Club* arba *Seven* stalų ir klausydamosi *balkan groove*, jos lygindavo savo laikrodžių dydžius, skųsdavosi lėktuvo oro kondicionavimo sistema ir visą vasarą sirgdavo sloga. Jos greitai priprasdavo, o atprasti visada būdavo sunku.

– Vėl omaro sriuba! Šūdas!

Neįtikima, kaip kai kurios moterys greitai išlempa. Nuo narkotikų jos per dvi savaites numeta dešimt kilogramų, skruostai įdumba, krūtys ištuštėja. Rausvi veidai papilkėja. Jos nebesišypso arba – dar blogiau – visą laiką šypsosi netikrais švytinčiais dantimis. Galima stebėti, kaip pamažu jos virsta vargšėmis. Vidury vakarienės jos sušunka: „O velnias! Pamiršau savo vairuotoją!“ Nuo rausvojo šampano jos sraigtasparniuose vemia. Moterys apsirinka, taip greitai tapdamos bjauriomis, nes tada jas be gailesčio išvaro.

Mano problema buvo ta, kad draugavau su pačia geriausia. Saugojausi ir nesidemonstravau, tačiau nuolat bijojau dviejų dalykų – kad man ją kas nušvilps arba kad ji nebebus pati geriausia. Stebėjau visus – grėsmingus vyrukus ir potencialias

---

* *Pranc.* „J'adore“ – dievinu, tai taip pat ir *Dior* kvepalų pavadinimas.

konkurentes. Nežinau, kas man kėlė daugiausia baimės, – kad Lena mane paliks ar kad bus ne tokia gera kaip kita. Visą laiką buvau budrus. Mano gyvenimas tebuvo žiūrėjimas išplėstomis akimis ir skersomis mesti žvilgsniai. Draugavau su geriausia pasaulyje, todėl buvau nepatikliausias vyras Rusijoje. Tėve, mane taip lengva paveikti, kad nebeįmanoma gyventi. Prisimenu vieną aukštą merginą, atrodė, kad ji švyti. Na, žinote, Tania, mergina iš Nižnij, pasakojau apie ją metų pradžioje. Pakako, kad du draugai pasakytų, jog ji arkliška, rodo per daug dantenų, o jos kojos per ilgos, kad daugiau su ja nebesikalbėčiau. Ne aš nusprendžiu mylėti vieną ar kitą žmogų. Visada leisdavau kitiems nuspręsti už save, visada. Aš nieko nesirenku – nei savo profesijos, nei savo moters. Niekada niekam nieko neatsakau, tai pernelyg sunku. Leidžiu spręsti kitiems, nes noriu visada būti mylimas, visada patikti. Esu panašesnis į vyno kamštį nei į žmogų.

10

– *Ladies and gentlemen, welcome to the Official Saint Petersbourg's Aristo Style of the Moment Contest!*[*]

Režisierius salėje užgesino šviesas, kad publika plotų. Užkulisiuose merginos drebėjo nuo šalčio ir laukdamos savo eilės vienos kitoms trynė rankas. Kartais jų motina arba teta įžnybdavo į skruostą, kad geriau atrodytų, arba glaustinukėje pakeldavo krūtis, kad dekoltė taikant mnemotechniką geriau įstrigtų atmintyje. Kai kurios merginos buvo paburkusiais paakiais, nes naktį gėrė *Zabavoje* arba *Onegine* – tos bus pašalintos pirmiausia. Ukrainietis Omaras Harfušas reikalavo išmesti visas, kurios žiaumojo gumą. Kiekvienas turi savo keistybių. Liepiau Lenai nemačiomis man į ranką išspjauti savo abrikosinę *Bubble Yum*, eiti aukštai iškėlus galvą ir tiesiai, įsivaizduojama linija. „Žiūrėk į tolį ir ieškok horizonto. Niekada neleisk rankoms makaluotis, geriau uždėk jas ant klubų, tabaluojančios rankos

---

* Ponios ir ponai, sveiki atvykę į oficialų Sankt Peterburgo *Aristo Style of the Moment* konkursą (*angl.*).

primena orangutaną. Eik dideliais žingsniais, lyg būtum pati laimingiausia mergina, kokios jie dar nematė. Svarbiausia nevaikščioti pėdomis į išorę, geriau jas šiek tiek pasukti į vidų – taip būsi panaši į iš mokyklos išėjusią mergaičiukę, patiksi pedofilams ir sulauksi daugiau plojimų, nes tokių salėje daug. *Be determined, be fierce.**"

Žurnalistai uždavinėjo ne pačius įdomiausius klausimus: *Where do you come from? How old are you? Why do you want become a model?* (Iš tiesų tikrasis klausimas buvo *What is your room number, angel?***) Ceremonija vyko gana paprastai – pirmas pasirodymas apsirengus, kitas – su bikiniu, tada komisijos vertinimas, keletas vulgarių komentarų į mikrofoną ir kriukis baigtas. Man per konkursą netgi nereikėjo sukčiauti – su tokiu jaudinamu nekaltumu kaip tautybė, Lena lengvai išsiveržė į priekį, viskas buvo aišku ir be papildomų pastangų (vis dėlto tai buvo viena tų gyvenimo dienų, kai ją daugiausia fotografavo). Neapsirikau, kai sakiau, kad moterų kojos – man akyse įstrigęs kompasas.

Kai buvo išrinkta, Lena man pristatė savo motiną Olgą – gražią maždaug keturiasdešimties metų šviesiaplaukę. Pasirodė, kad jau esu ją kažkur matęs, bet neturėjau kada su ja pasikalbėti, o ji buvo pernelyg sujaudinta dukros pergalės – ėmė raudoti ir prapuolė užkulisiuose. Tada į persirengimo kambarį įėjo Sergejus ir viską sugadino pakviesdamas Leną pas save:

---

* Būk ryžtinga ir nuožmi (*angl.*).

** Iš kur tu esi? Kiek tau metų? Kodėl nori tapti modeliu?

„Koks tavo kambario numeris, angelėli? (*Angl.*)

– *Russian Federation ready for discussion! Everybody, come to my house for a huge party!** Pirmyn, tėvynės vaikai, atėjo šlovės diena!**

Bandžiau jam paprieštarauti:

– Pabūsim pas tave dešimt minučių ir važiuosim...

– Tai neįmanoma, tu – mano draugas. Jei atvažiuoji, privalai pasilikti mažiausiai dešimčiai valandų.

Jaučiausi kaip mėsos gabalėlis lagmos dubenyje (lagma – tai uzbekų sriuba iš katės sultinio ir plaukiojančių makaronų). Man neparankus draugas tiesė baltą maišelį:

– *Octave, use colombian sodium to wake up!****

---

* Rusijos Federacija pasirengusi diskusijoms! Visi pas mane į namus – bus didžiulis vakarėlis! (*Angl.*)

** Pirmieji Prancūzijos himno žodžiai.

*** Oktavai, pavartok kolumbietiškos sodos, kad pabustum! (*Angl.*)

11

Ar norėtum šokti slavišką lėtą
Prisiimdama riziką
Įsiskverbti į mano tvirtovę
Stebėti mano mirksinčias blakstienas?

Esu rusė, o mano siela slaviška
Ją traukia surūdiję laivai
Mano romantiškumas pavojingas
Esu cikliškai liūdna.

Norėčiau atsikratyti naštos
Gyventi ne taip geidulingai
Tačiau aš esu iš Rytų
Tu nesi pakankamai tvirtas.

Lena Doičeva
Skaitydama tai žiovavo
Tačiau geras...
Vėliau ji ištekėjo.

12

Lena 403 kambaryje su nukirptais šortais ir rožiniais medvilniniais marškinėliais be rankovių: Tai šitaip tu nori parduoti mano veidą auglių gamintojams? Keista.

Aš: Taip, bet jie daro ne tik tai – jie taip pat gamina melanomas, metastazes... Nepasitikėk L'Idiotu, jis tave įkalins savo ašarų gamykloje arba užtaisys vaiką, kad galėtų melžti tavo pieną. Tai jis tiekia medžiagas *L'Idéal* priemonėms nuo senėjimo. Tai jis visoms amžinos jaunystės vartotojoms kiša vėžį.

Lena: Bet kodėl tada savo konkurso nugalėtoją pažindini su tuo nevispročiu? Ar tikrai mane myli?

Aš: Taip, mano meile.

Lena: Tikrai tikrai?

Aš: Taip, mano meile.

Lena: Tikrai tikrai tikrai?

Aš: Taip, mano meile.

Lena: Tikrai tikrai tikrai tikrai?

Aš: Na taip tai jau ne. Niekas nėra tikrai tikrai tikrai tikrai tikras, nereikia norėti per daug. Tavo veidas gali išgelbėti Va-

karų pasaulį. Tam, kad parduotų, Didžiajam Kapitalistiniam Pasauliui reikia tavo akių ir dantų! Gali padėti Vakarams dar keletą mėnesių valdyti pasaulį! Tavo kirpčiai, ausies spenelis, blakstienos...

Lena: Liaukis mylėti fizines išvaizdos detales! Mylėk sielą!

Aš: Gėris ir grožis yra tas pats. Platonas taip rašė „Faidre".

Lena: Žinau, aš tau tai ir pasakiau.

Aš: Turime tą veidą, kurio nusipelnome, net ir keturiolikos metų. Tavo išvaizda man patinka, nes patinka ir visa kita. Tavo protas, kvailystės, tvirtos, į netikras panašios krūtys, nepakenčiama nekantra, tavo skruostus nurausvinančios ambicijos, užpakaliukas, kuris galėtų atšokti nuo žemės, tavo meilė nepagaunamiems vyrams, mėlynos blizgančios akys, elastinga oda – viskas viename. Ilgai maniau, kad ko nors geisti galima protui paliepus ir kad susižavėsiu pačia gražiausia pasaulyje mergina. Apsirikau: man ką tik atsitiko priešingai. Žinau, kad kai sutikau tave su apgraužtais nagais, smailiu iltiniu dantimi, paauglišku vienišumu, į vidų pasisukusiomis pėdomis ir neaprėpiamomis akimis, vienišais skaitiniais ir duobute kairiajame skruoste, tapai pati gražiausia pasaulyje. Grožis nėra objektyvus. Kelią parodyti gali tik subjektyvumas ir visa tai, ką jis apima, – mano prisiminimai, tavo ateitis, pasaulis ir jo sudužę lėktuvai, tavo mėgstama daina, apkeliautos šalys ir tos, kurias dar apkeliausime, ir t. t.

Lena: Tu labai smarkiai alsuoji, keista.

Aš: Tu dažnai sakai „keista".

Lena: Tai neįprasta.

Aš: Liaukis žiaumojusi gumą, kai aš įsimyliu, galiausiai tai ima varginti. O jeigu padarytume vaiką?

Lena: Ne, tu per senas, jis nepakankamai ilgai tave turėtų!!!

Aš: Ačiū.

Lena kavos šaukšteliu glostė viršutinę lūpą. Prajuokinau ją, kai dantis padengiau šokoladiniais putėsiais. Ji buvo pernelyg graži, kad reikėtų dėvėti ką nors daugiau nei baltus marškinėlius.

Aš: Kaip manai, ar kada nors mane pamilsi?

Lena: Tai užtrunka, meilė – tai darbas... Tu cituoji Platoną, bet nieko neatsimeni. „Faidre“ Lisijas pataria paslaugas teikti tik tiems, kurie mūsų nemyli.

Aš: OK, aš tavęs nekenčiu ir niekada nemylėsiu!

Lena: Per vėlu!

Aš: Tiksliai. Man atrodo, tu atėjai, kad užpildytum tuštumą mano širdyje. Tu net neįsivaizduoji, kokia esi tobula.

Lena: Ne, neįsivaizduoju... Sako... nuo daug priklauso... Kam man visa tai? Tai nubaido pačius šauniausius vyrukus.

Aš: Būtent.

Mano tauškalai jos netgi nepriversdavo šypsotis, buvau bjaurus (Prancūzijoje jos amžiaus mergina pasakytų „rusbjau“). Kai tik atvykome į Sergejaus *afterparty*, iškart supratau, kad nieko gero nebus. Pagrindinės durys su skaitmenine ir garso atpažinimo sistema, elektroninė akutė, kameros, ginkluoti sargai bokštelių viršuje – nepagrindinis Sergejaus būstas netikrai čečėnei darė įspūdį. Ji elgėsi kaip įsimylėjęs vaikas – atidarė mašinos langą, kišo galvą į lauką, o aš vis kartojau gerdamas iš butelio: „Šita pana ne mano nosiai. Ne mano nosiai.“ Po penkių minučių ji ėmė kalbėtis rusiškai su L'Idiotu ir jo kolegomis, jos akyse virpėjo žvakių šviesa. Man nebeliko vietos jos gyvenime. Jie kalbėjosi kalba, kurios nesuprantu, ji kaitino jį (gal tam, kad pavydėčiau, o gal manė, jog tai mane jaudins, o gal tiesiog todėl, kad norėjo jo plikos galvos ir žiaurios šypsenos). Bandžiau

atrodyti ramus, bet viduje viriau. Tapau tolstančios nuo manęs merginos kaliniu, o juk aš pats suplanavau jos pabėgimą. Turėjau parodyti, kad tam nepritariu, tačiau susilydžiau prieš pinigų galią – netgi nuėjau atidaryti *Dom Ruinart* butelio, kaip koks bailys liokajus. Atsiskyręs nuo visų kvailai siutau, bandžiau sukelti jos pavydą masažuodamas keletą prostitučių. Patriotiškai ir socialiai vėl tapau užsieniečiu, o iš Lenos atminties sekundė po sekundės vis labiau nykau. Dar niekada taip aiškiai nejutau, kaip bėga laikas, – kiekviena akimirka vis labiau tolino ją nuo manęs, Sergejus mane vis labiau traiškė kaskart pažerdamas slaviškų anekdotų. Ji dėvėjo trumpą kūno spalvos suknelę su iškirpte, nebuvo galima suprasti, kur baigiasi medžiaga ir prasideda oda – tai vedė iš proto. Pajutau, kaip sukilo baisus pavydas, lyg staiga būčiau supratęs, ką reiškia žodis „palikti". Tikėdamasis, kad tai galutinai numalšins skausmą, iki dugno išgėriau keletą degtinės *Putin* taurelių. Svirduliavau nuo neišlieto skausmo ir susikaupusios neapykantos. Šypsojausi kaip sudaužytas boksininkas, kurį ką tik užpylė smūgių kruša bet jis nepripažįsta nokauto. Laukiau gongo. Negalėjau juk pulti ant kelių ir sakyti: „Lenočka, myliu tave, važiuojam iš čia!" Tačiau kaip dabar gailiuosi, kad tada iš baimės apsikvailinti to nepadariau. Dieve mano, kokia kvaila ta baimė apsikvailinti! Gėdijausi prisipažinti meilę matant gyvuliškiems draugeliams. Iš aukšto žiūrėjau į Leną, atvirai ją niekinau, negerbiau jos, kad kitiems matant atrodyčiau kietuolis (bet kai tik pasilikdavau su ja vienas, susilydydavau, bėgau nuo jos kaip Getė nuo Frederikos Brikon). Sergejus mane plūdo rusiškai – *nieslučaina* („visai neatsitiktinai" – kartojo jis), dvariškiai supo jį, Lena tolo nuo manęs ir artėjo prie jo, o aš nedariau nieko, kad sutrukdyčiau; ji nedarė nieko, kad apsigintų. Jis nusitempė ją į orgijų saloną,

kur visos merginos klūpėjo nuogomis krūtimis. Užsimerkiau, kad sulaikyčiau įsiūčio ašaras, ir parodžiau kulnus... Lena paklausė, ar nenoriu grįžti. Pasakiau jai „labanakt". Iš liūdesio liūdėjau, o Lena buvo laiminga būdama liūdna. Nesusipratimas tarp vyrų ir moterų didėja, kai jie nežino, jog myli vienas kitą. Nenorėjau, kad ji pamatytų, kaip jaučiuosi. Štai kuo tapo vyrai, kurių sudaužytos širdys pūsdavo krūtinę – valmonais, peruką pakeitusiais mobiliuoju su *Bloetooth* laisvų rankų įranga. Tada ją mačiau paskutinį kartą. Pro langą mačiau, kaip kitos merginos laiko jai už nugaros rankas, geidulingai nurenginėja, bučiuoja liežuvį ir verčia laižyti vyrus iš viršaus į apačią. Sergejus nurodinėjo, ką daryti, o ji klusniai vykdė. Visa tai stebėjau eidamas atbulomis. Tikėjausi, kad ji šauks mane pagalbon, tačiau ji leidosi manipuliuojama. O gal ji ir šaukėsi, tik aš jau buvau per toli, negirdėjau, per daug pykau ant jos, kad ėjo su manimi į vakarėlį. Nekenčiau savo bailumo, norėjau, kad ji gailėtųsi, jog išeinu, kad maldautų manęs: „Oktavai, veskis mane iš čia, ką mes čia veikiame?", tačiau ji įsitraukė į žaidimą ir primerktomis akimis ilgesingai leidosi manipuliuojama. O ji ir negalėjo manęs pašaukti, nes burna buvo užimta. Gal jai patiko, kai jai įsakinėjama, gal manęs niekada ir nebuvo. Paskutinis mano atmintyje išlikęs jos vaizdas – ji pasilenkia ir užsimerkusi laka Sergejaus pirštų galiukus. *Dačios* parko baseine plūduriavo 500 dolerių banknotų ryšulėliai. Ropodami keturiomis padavėjai bandė ištraukti plastikinėse grotelėse įstrigusius pinigus.

Dostojevskis buvo įsitikinęs, kad grožis išgelbės pasaulį, o jei būtų atvirkščiai, jei grožis griautų pasaulį? „Grožio peilyje" serijinis žudikas sako, kad „grožis – tai šio pasaulio prakeiksmas" (tuo metu gydytojas Trojus dulkina baidyklę jai ant galvos už-

movęs popierinį maišelį). Tėve, ši akimirka labai svarbi – kaip ir „Nusikaltime ir bausmėje“, galiu nuspręsti paspausti mygtuką ir viską išsprogdinti arba to nedaryti. Šis sprendimas nėra vien tik mano, tai ir tavo, Lenos sprendimas, gal netgi Dievo, jei jis teikiasi mumis pasidomėti. Jeigu paspausiu mygtuką, nebūsiu vienintelė sprogimo priežastis, įvykdysime kolektyvinį nusikaltimą. Aš už nusikaltimų kolektyvizavimą. Aš komunistas.

13

Ne mano nosiai. Žinau, kaip baigėsi vakarėlis. Visi buvo tiek girti, kad linksminosi draskydami pagalves. Kai žąsies plunksnos buvo paleistos į orą, jie svečius apliejo medumi ir išvoliojo pūkuose. Orgija tapo žmonių vištide. Sako, kad kambarinės kitą dieną paprašė padidinti atlyginimą. Leninai, grįžk, jie išprotėjo!

Toks kaip Sergejus neieško grožio, netgi blogiau – jis ieško naujovių (kaip Kazanova: „Naujovės yra mano sielos tironas."). Jis nori dar vieno vardo savo medžioklės trofėjų sąraše. Kai išvažiavau iš jo vakarėlio, L'Idiotas manęs nebesaugo. Žino, kad nebesu jo draugas. Tie žmonės nekenčia visų tų, kurie jiems padaro paslaugą. Su puikia ašarų gamintoja supažindinantis draugas gali tapti tiktai vienu – priešu. Man vienodai, vis dėlto tai jis mane išmokė, kaip elgtis su sprogmenimis. Elektros laidai, plastikas, visi detonatoriai prijungti prie mobiliojo, rimtai – aš jam labai dėkingas. Supranti? Jei viskas čia išlėks į orą, tai tik jo dėka. Jis kolekcionuoja šaunamuosius ginklus. Jo

namuose radau tikrą arsenalą – uzi, granatų, granatsvaidžių, TNT ir pan. Kai valdžia išdalija nacionalinę pramonę, tai kartu suteikia ir viską, ko reikia jai apsaugoti. Tai yra mažiausia, ką valdžia gali padaryti, jei nenori, kad gamyklos dar kartą atsidurtų liaudies rankose, kai ji sukils. Tą vakarą, kai pabėgau pasislėpti pogrindyje, pasinaudojau jo amunicijos rūsiu ir pavogiau sprogmenų prigrūstą *Hummerį*. Išmainiau Leną į „Užmokesčio už baimę"* vertą sunkvežimį. Turėsiu kuo į orą paleisti tavo „kvailą rašalinę"!

Lena atvažiuos... Paimsiu ją už rankos ir atsiprašysiu taip, lyg šaukčiausi pagalbos. Suprask mane, *stariec*, žiauriai suklydau – prašiau jos sprukti nuo manęs, o ji ėmė ir paklausė! Dar vaikštant Žiemos sode po nuostabiai baisios pirmosios nakties kartu, sėdėdamas ant suolo po ąžuolais, norėjau padaryti strateginį ėjimą:

– Tą dieną, kai būsi mano, man tai atsibos, o tu brangiai už tai sumokėsi.

– Tikrai?

– Taip, aš toks esu. Tave mylėsiu tol, kol tu manęs nemylėsi.

– Bet kam visa ta pompastika? Jūs visas drebate, nusiraminkite...

Ji iš butelio gėrė alų, o nagai buvo tokie pat mėlyni, kaip ir akys.

– Lena, labai prašau, gal galėtum nebesikreipti į mane „jūs"?

– Bet aš juk nekalbu prancūziškai!

– Taip... Angliškai kreipinys „jūs" ir egzistuoja, ir neegzistuoja vienu metu – kaip Šriodingerio katė.

* „Salaire de la peur" (*pranc.*) – bendras Prancūzijos ir Italijos filmas, 1953 m.

– Jūs keistas, Oktavai. Jūs man pasakojate žeidžiančius ir romantiškus dalykus, nors kartu praleidome tik vieną naktį.

– Viena naktis gali tęstis keletą gyvenimų.

– Tai buvo netikra.

– Tikrovė visai neįdomi.

– Pasakų nebūna.

– Ne, būna, tai netgi vienintelis tikras dalykas. Reikia drąsos, kad pasinertum į pasakas. Tikėti Pero ar Grimais, kaip tikima Dievu ar Kalėdų Seneliu, tikėti meile, laime, turtų padalijimu ir visuotiniu teisingumu, pasaulio valdymu, kūno prisikėlimu ir sielos nemirtingumu. Bei žmogėdromis.

– Tau nereikėjo leisti man miegoti. Man patiko mūsų bučiniai, žinai, jau metai, kaip nebesu nekalta, galėčiau priprasti prie tavęs, netgi noriu jus pažinti.

– Ir toliau bėk nuo manęs, o keista ir artima būtybe. Patikėk manimi, taip geriau mums abiem.

– Na ir gerai, tada *da svidanija.*

Ji iš karto pakilo, o aš užsikosėjau. Tikriausiai pasaulyje yra ir gražesnių, bet aš tokių nesutikau. Pasukau galvą į eglių viršūnes, kur klykavo žuvėdra. Į savo atspindžius dumbliname parko tvenkinyje žiūrėjo Sankt Peterburgo fragmentai. Pagavau ją už rankos, o tai šiek tiek *macho* poelgis (įsivaizdavau esantis Mišelis Strogofas). Ji į mane liūdnai pažiūrėjo.

– Tu visai kaip kiti vyrai. Vos tik išeinu, visi bėgate iš paskos. Aš nusivylusi.

– O aš ne.

– Aš ne tokia kaip tu – aš galiu mylėti. *I can love. You are just pretending.**

* Aš galiu mylėti. Tu tik apsimeti (*angl.*).

Tada ji kai ką pridūrė prancūziškai:

– Tikrai nori, kad sakyčiau tau „tu"?

Nudelbiau akis, kad neatsakyčiau:

– Taip, norėčiau būti tavo užmuš-tu.

Ji leidosi paimama už rankos. Aš atsiguliau ant suolo, ji atsisėdo ant manęs kaip amazonė po trumpu sijonu suspaustais keliais, ir supratau, kad įmanoma mylėti niekada nepaleidžiant to žmogaus rankos.

14

Aš apdujęs... *Holy man**, žinai, vis dar nesuprantu, kaip tau pavyksta... Aš visiškai nesuprantu, kodėl reikėtų daryti ką nors kita nei mylėtis. Kada ji atvažiuoja? Kodėl tu juokiesi? Tėve, nelabai gražu juoktis iš mano jausmų! Kai bent kartą išpažįstu tau ką nors gražaus, didinga, aukštesnio nei visa kita, tu prapliumpi niekinamai juoktis. Tai labai nemalonu, galėčiau įsižeisti ir čia pat paspausti mygtuką mūsų pokalbiui baigti... Susilaikau neišsprogdinęs tavo naujosios katedros, nes laukiu Lenos, kad nusivežčiau ją į *Ngoro Ngoro Crater Lodge* masajų trobelę, kad pažadinčiau rausvuosius flamingus tekant Tanzanijos saulei. Kaip neatvažiuos? Ką tu sakai? Dariu gatvė? Nusispjaut į tą Dariu gatvę, aš tau pasakoju apie meilę, savo gyvenimo moterį! Maniau, kad susitarėme: tu man grąžini Leną, o aš tau – katedrą! Koks ryšys tarp Lenos ir Dariu gatvės, kur susipažinau su tavimi dešimtajame dešimtmetyje? Kaip? Rusiškos bakalėjos padavėja? A, taip, gražutė buvo ta Olga, Olenka,

* Šventasis žmogau (*angl.*).

nebežinau kas, OK, tada keletą kartų su ja permiegojau, ir kas čia tokio? Kaip? Kokia Olgos pavardė? NE. Doičeva, tai neįmanoma, tai Lenos pavard... Datos neatitinka. Palauk... Olga buvo... 1992-aisiais... Ne, tu mane kvailini. *Tvajumat*! Ne, negali būti, tai ne aš, pasakyk, kad kvailioji, man vienodai, reikalausiu DNR testo! Bet kaip tu man galėjai užtaisyti tokį dalyką, ak, juk tu žinojai nuo pat pradžių, ar ne? Paryžiuje įsimylėjai jos motiną, o po keturiolikos metų pasitaikė proga atsikeršyti. Tai štai kodėl Lena tokia panaši į mane, pasąmonėje visada tai žinojau, tu norėjai grąžinti man tikėjimą atvesdamas prie dukros, O DIEVE AŠ VERKIU TAI PER DAUG ŽEMA BAIK JUOKTIS TU VELN

Po dviejų savaičių Maskvos gaisrininkų komandos liovėsi ieškoti likusių gyvųjų. Rusijos kariuomenės kareiviai per du mėnesius išvalė griuvėsius, dešimt šalių jiems į pagalbą atsiuntė savo kariuomenės būrių ir įrankių. French Doctors *ir keletas greitojo reagavimo psichologų komandų padėjo rūpintis ir nuraminti daugybę po griūties vilkšunių atrastų ir išlaisvintų sužeistųjų. Žuvusiųjų ir dingusiųjų be žinios buvo 526, sužeistųjų – 362. Oktavo Parango kūnas oficialiai taip ir nebuvo atpažintas.*

Mieste ilgai sklandė gandai, kad daugybė liudininkų matė jo aprašymą atitinkantį asmenį (aukštą liekną barzdočių ilgais plaukais), kuris trys dienos po katastrofos per stebuklą sveikas ir vienas pats išsiropštė iš po griuvėsių, nuo savo apdriskusio švarko nusipurtė dulkes, peržengė griuvenas, sėdo už pasiskolinto Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus autobusiuko vairo ir dingo. Policijos ir FST pastangos rasti šį autobusiuką iki šiol bergždžios. Jo biologinės dukters Lenos Doičevos, čečėne apsimetusio modelio, pasirašiusios sutartį su L'Idéal, *telefono pokalbių klausymasis taip pat buvo be-*

vaisis. Remiantis tais pačiais gandais, teroristas su jauna moterimi susitiko Taškente, kur ji po skandalo pabėgo su savo sužadėtiniu garsiuoju snieglentininku Vitalijumi Rostovu. Sako, kad visą šeimą saugo Rusijos slaptosios tarnybos, nes išpuolis padėjo į valdžią ateiti dabartinei vyriausybei. Ryšius tarp Oilneft *ir išpuolio tyrę žurnalistai per keletą mėnesių po katastrofos mirė. Šie išvedžiojimai neturi jokio pagrindo, nes oficialiai paskelbta, kad įsiūčio apimtasis žuvo po griuvėsiais. Tyrimas dėl Maskvos Kristaus Gelbėtojo katedros sugriovimo kaltininkų baigtas balandžio 20 d., t. y. tą dieną, kai po trumpos ir smarkiai į saugumo, nacionalines ir krikščioniškąsias vertybes orientuotos rinkiminės kampanijos į Rusijos Prezidento postą buvo išrinktas buvęs* Oilneft *prezidentas Sergejus Orlovas.*

Kiti (vargšeliai!) teigia, kad ši istorija visiškai išgalvota.

Maskva–Paryžius
2005–2007 m.

„Jeigu apskritai XX amžiaus pamoka nepasinaudojama kaip vakcina, tai visas didžiulis uraganas galėtų vėl atsinaujinti.“

ALEKSANDRAS SOLŽENICYNAS

Beigbeder, Frédéric

Be97 Gelbėkit, atsiprašau : romanas / Frédéric Beigbeder ; iš prancūzų kalbos vertė Neringa Žalgaitė. – Vilnius : Tyto alba, 2008. – 244, [2] p.

ISBN 978-9986-16-666-5

Naujausias F. Beigbeder – garsaus rašytojo, plevėsos, skandalisto – romanas pasakoja ne apie snobišką ir chaotišką Paryžių, o apie egzotišką, atšiaurią ir patrauklią Rusiją, kurioje pagrindinis veikėjas atsiduria beieškodamas gražiausios pasaulyje merginos. Įsivaizduojamam autoriaus antrininkui sukako keturiasdešimt, jis antrą kartą išsiskyrė ir išvyko iš Prancūzijos, tikėdamasis pabėgti nuo savo praeities ir savęs paties. Tačiau visai to nelaukęs supranta, kam reikalingas liūdesys, kas yra meilė, ir įsivelia į kriminalinę istoriją. Cinizmas ir šmaikštumas romane šįkart dera su pagaliau ateinančia paties autoriaus branda ir visa persmelkiančiu karčiu praeities ilgesiu.

UDK 840-3

Frédéric Beigbeder

Gelbėkit, atsiprašau

Romanas

Iš prancūzų kalbos vertė *Neringa Žalgaitė*

Viršelio dailininkė *Ilona Kukenytė*

Tiražas 3000 egz.
SL 1686. 2008 11 05. 7,44 apsk. l. l.
Išleido „Tyto alba“, J. Jasinskio g. 10, LT-01112 Vilnius,
tel. 2497598, info@tytoalba.lt
Spausdino UAB „AJS spaustuvė“
www.ajs.lt

Nesu tikras, kad nusipelnau jūsų Viešpaties atleidimo, tačiau mano pasakojimas man padės tiek, kiek padeda psichoanalizė, o ir kainuos pigiau.

Frédéricas Beigbeder (g. 1965) – vienas žinomiausių šiuolaikinių prancūzų rašytojų, televizijos, spaudos, reklamos, naktinių klubų žvaigždė. Šis autorius garsus ir asmeniškais, įžūliais, provokuojamais savo tekstais, ir ekscentrišku gyvenimo būdu. Lietuvių kalba 2002 m. pasirodęs jo romanas „Meilė trunka trejus metus" iškart tapo perkamiausia knyga, o knygos pavadinimas – visuomenėje tvirtai įsišaknijusia kliše. Vėlesni kūriniai – „14,99 €", „Windows on the World", „Romantiškasis egoistas" – ilgam įstrigo skaitytojų atmintyje.

Jums įdomu, ką žymusis melagis ir skandalistas Oktavas Parango iš „14,99 €" aprašytos reklamos agentūros veikė po to, kai atsėdėjo kalėjime už žmogžudystę? Naujausias Beigbeder romanas „Gelbėkit, atsiprašau" netikėtai grąžina mus pas žavųjį ciniką. Jam sukako keturiasdešimt, jis antrą kartą išsiskyrė ir išvyko iš Prancūzijos, tikėdamasis pabėgti nuo savo praeities ir savęs paties. Išvyko ne kur nors kitur, o į atšiaurią, egzotišką ir viliojančią Rusiją ieškoti gražiausios pasaulyje merginos. Tačiau visai netikėtai suprato, kam reikalingas liūdesys, kas yra meilė, ir įsivėlė į kriminalinę istoriją. Oktavas ciniškas ir šmaikštus, kritiškas ir savikritiškas, kaip visada. Tačiau ir didžiausi plevėsos bei palaidūnai kada nors ima bręsti... Beigbeder šioje knygoje atpažįstamas – toks, kokį mylime ir neapkenčiame, ir kartu šiek tiek kitoks. Intriguojantis, linksminantis ir liūdinantis. Savęs nesuvaldantis Oktavas nesibaigiančioje išpažintyje popo tarsi prašo – gelbėkit mane nuo manęs paties. O mes girdime – atsiprašau, bet esu toks, koks esu.

ISBN 978-9986-16-666-5

www.tytoalba.lt